

Cesta duše

Podle duchovní inspirace přijaté od Krista napsala
© Božena Cibulková, 1962.

Přepisy textů z originálních rukopisů a první redakce J. V., 1950 – 2003.
Druhá redakce a typografie M. D., 2005.

Obsah

<i>Úvod</i>	3
<i>Část první</i>	4
<i>Život člověka</i>	4
<i>Život kosmu</i>	7
<i>Život duše</i>	12
<i>Úloha dobra a zla</i>	16
<i>Součinnost s Bohem</i>	19
<i>Část druhá</i>	24
<i>Cesta lidské duše</i>	24
<i>Cesta vzestupná</i>	26
<i>Mysterium zrození</i>	30
<i>Mysterium bolesti</i>	33
<i>Mysterium smrti</i>	35
<i>Očistný proces</i>	40
<i>Smysl vnitřní obrody</i>	43
<i>Část třetí</i>	48
<i>Duchovní činnost</i>	48
<i>Cesta myšlenky</i>	51
<i>Dosažení vyšších stupňů</i>	56
<i>Úloha vnitřního těla</i>	59
<i>Smysl cesty duše</i>	62

Úvod

Knih *Cesta duše* dává nahlédnout jen do okrajových složitostí života. Je malou skořápkou plující jeho oceánem, bezednem jevů a dějů, vyjádřením projevené činnosti tvůrčího Božství. Nevyčerpává problémy a neříká vše. Je jen náčrtem bohatého životního obrazu, v němž člověk má svou výraznou barvu, místo i působnost na celek. Chce jen nadhodit problémy přemýšlejícímu, jenž hledá cíl, smysl a význam jednak osobního putování životní cestou i celého dění světa, Země i vesmíru, jenž se před ním rozprostírá, volaje člověka, aby se po něm alespoň svou myslí procházel, zkoumal jeho závratné hlubiny úvahami zrající inteligence, jež má smělá křídla schopnosti rozlišování, zkoumání a vyvozování poznaného, neboť se v něm zrcadlí to nepostižitelné, tajemně závratné – Bůh.

I když některé kapitoly sahají až ke kořínkům příčin některých jevů života, přece je neodkrývají zcela. Říkají jen to nejdůležitější, nejzákladnější, co má člověk vědět, aby porozuměl Zemi i sobě, měl před sebou světlo vyššího poznání věcí a tak mohl rychleji a pevnými kroky jít, kam je volán – do tvůrčí dílky dokonalosti – do života míru a lásky. Širší a hlubší pohled na člověka i na tvory, jež kolem sebe vidí, zná i nezná, je prací a studiem dalšího času, jak inspirující Moudrost dovolí a dá.

Část první

Život člověka

Během prožívání života poznáváme, jak je složitý, mnohotvárný i podivný ve svých projevech a působeních na lidskou duši. Vidíme, jak dobro a zlo protínají životní cesty. Jsou jako světlo a stín, zrození a smrt. Dávají prožitky, na něž se nezapomíná, protože se vracejí ve vzpomínkách po celý život. Vědomí je v sobě nese až k vrcholné hranici, za níž již končí cesta lidské duše Zemí.

Myšlenky plynou z mysli jako vody, a city – jejich stálý doprovod – se zvedají jeden za druhým jako vlny, vstupující do vědomí k prožitku. Kdy začíná a končí? Když se dítě narodí? Když člověk ve chvílích smrti pro svět mizí jako slunce při západu? Nitro, jak čerená hladina a třesoucí se listy osik, bez klidu a odpočinku prožívá stav lidské duše. Kdo chápe příčiny duševního neklidu, touhy, lásky a bolesti? Kdo rozumí zmatkům světa, bojům národů, zná příčiny zla?

Jsme uprostřed toho všeho jak poděšené ptáky vyplašené silným hlukem hledajícím únik, toužící odlétnout do výšin ticha, klidu a jasu. Životní proud však plyne neodbytně, žádá naši pozornost a zájem. A tak každý den nese svůj díl těžkostí. Je možné je změnit, aby přinesly mír a lásku lidí, příjemné prožitky, milé chvíle? Vždyť ani touha po zdraví nemoc nepřemůže – vůle žít nezastaví smrt! V myšlenkách na složité problémy života je jako při pohledu do velké hlubiny, již nemožno prozkoumat. Zdá se, že člověk dosud nepřistoupil k těmto hlubinám blíž, aby se soustředěně do nich zahleděl, zkoumal je a tak došel vyššího poznání příčin a podstaty života i jeho obtíží, bolestí, úkolů a posláních.

Když člověk málo ví o svém životě, nesnaží se, aby jej změnil v dokonale harmonický, sobě i jiným pro radost. Cesta duše vede poznáním života, jeho věcí dobrých i zlých, bolestí smrti i zrozování. Naslouchání tajemnému a tichému hlasu Boha v jeho hlubinách zjeví pravdu, osvětlí cestu, kudy vede a kam dovede člověka...

Bůh člověka nespoutal mocí Svě mohutné Vůle tak, aby se nemohl vymknout jejímu pevnému vedení, jejím záměrům a plánům, určení cesty duše a vytýčení způsobů života. Člověku tím dal jakési mimořádné postavení mezi bytostmi a inteligencemi, jež jsou vykonavateli Boží Vůle, jí v ničem neodporují, z ní vůbec nevycházejí. Dal tím určitou svobodu, ale ovšem také nesmírnou odpovědnost za každý krok životní cesty. Pokud je jedna jediná, není odpovědnost tíhou. Může se bez ohlížení na všechny strany jít klidně vpřed. Vyvstane-li ale křížovka, je situace jiná. Přichází nutnost úvah, rozlišování a znalostí cílů a významů jiných cest. Pak teprve odpovědnost vědomí zatíží obavami a otázkami. Nejvyšší odpovědnost za dodržení životních směrů dojistá má Bůh.

Když dovolil člověku určitou svobodu, možnost volby a rozhodnutí mezi dvěma možnostmi, jež v určitém čase vyvstaly, pak muselo být z mnoha stran zajištěno, že negativní rozhodnutí, dojde-li k němu u člověka, nenaruší plán, jenž měl Tvůrce s jeho životem; a nejen s jeho, ale i s těmi různorodými životy přímo i nepřímo vázanými na život člověka a vnitřní svou skladbou s ním spojenými. Bůh zajisté věděl, co čeká člověka po odchýlení se z cesty, jež mu vytýčil. Předpokládal, že se tím člověk na dlouhou dobu vyřadí z působnosti lásky, dobra a míru a vstoupí do těžkých nesnází, s nimiž si nebude vědět rady, neboť přinesou prožitky bolesti i smrti, poznání účinků zla v celé hrozné dosažnosti a hloubce důsledků.

Očekávání se naplnilo. Život člověka se naplnil trpkými zkušenostmi důsledků vymknutí se Boží Vůli, nesmírným utrpením, nesnázemi všeho druhu, účinky zla formami, jakým se vyrovná jen spalovací proces vysokých žárů rozkládajících hmotné prvky. Takto postižený člověk nesmírně zatížil široké pole bytostného života. Tisíce srdcí účasti a přihlížením spolu-prožívalo utrpení porušeného života. Tisíce rukou zachránců a pomocníků muselo vložit ruce do ohňů, v nichž se přetvořovala duše člověka. Obrovské procesy dění kolem člověka během

jeho sestupné i vzestupné cesty přinesly zkušenosti nesmírné ceny. Staly se zkušebními kamenem budoucnosti, celých do chodu uvedených vývoju různých forem života.

Člověk přestoupil směrnice dané jeho posláním zrcadlit v prostoru obraz Boží Duše, Jejich plných skvělostí Lásky. Naplnění tohoto úkolu neslo mu život vpravdě rajský – jeho porušení bolest a smrt. Jako vlastním rozhodnutím uvalil na sebe přetěžký kámen důsledků, tak novým pevným rozhodnutím musí ze sebe všechnu jejich tíhu odejmout, svým ramenům dát znovu volnost a rozpětí křídel. Ty člověka odnesou zpět do krás Božích rájů k nastoupení přerušeno-ho posláním být malým obrazem Božství. Novým rozhodnutím vytýčí si velký plán podat důkaz o tom, že je možné povstat z pádu tak hlubokého, do jakého se dostal postupem času, když padal do nízkých úrovní projevů negace všeho Božského. Musí ukázat, že je nutno překonat stav duchovní smrti a znovuzrodit se k božskému životu. Uskutečněním toho nastoupí zvláštní cestu vesmírem, vytýčí obraz života, jenž z božského klesl na ďábelský, z něho pak vystoupil na lidský a z lidského na božský.

Celý tento úžasný mysterijní děj se odehrává za podmínek a okolností tak složitých a obtížných, jaké má cestovatel při přechodu strmých vrcholů hor a skal přes pláně a zálučné propasti s nebezpečím smrti na každém kroku, beze všech záchranných prostředků, při cestě krajinami divoké zvěře i zemí primitivů. Velká mimořádnost a zajímavost těchto dějů je středem pozornosti všech, kdo působí jako řídicí i kontrolní géniové tvarového jsoucna i jako nositelé Božích sil prostoru a strážci plamenů života i malých jiskřiček božství, jež jsou rozsety jako seménka nových životů rozšiřujícího se vesmíru.

Cesta lidské duše stává se tak zatěžkávací zkouškou, kolik jsoucnost snese účinků tlaku proti stanoveným směrům vývoju bez nebezpečí katastrof. Dále je i příkladem zdaru všeho, co Bůh kdykoli a jakkoli postaví do života jako duši, bytost či jen určitou formu k poznání možností tvůrčí fantazie – Svě Inteligence, sil a mocí Božského univerzálního Já. Z hlediska tohoto zasvěceného pohledu odkrývá se úžasná bohatost možností a cílů života. I cesta lidské duše se dostává z malého okruhu jejich vlastních zájmů a přechází v problém a záležitost vesmírnou.

Zvláštnost a význam cesty duše je zdůrazněna tím, že prokonává před očima zástupů – andělů i různých bytostí nižších inteligencí – složité očišťovací, výchovné i trestné putování. Nesmírně záleží na tom, zda se uvidí dobrý nebo nedobrý vzor a příklad, svod či pokušení, nebo cesta, po níž se dojde k zářivým metám života. Proto je vyhledávána všemi, kdo touží po rychlém rozvoji božích sil v sobě. Člověk je pro mnohé bytosti knihou zkušeností a poznatků, co přináší život, v němž je přímý rozpor se zákony dobra a lásky. Je možno si ověřit, jak působí myšlenky a city naplněné zlem, kolik zhrubnutí nesou tvarům a formám, do nichž se protisknou na své cestě prostorem, i jak zpětně působí na místo svého vzniku.

Složitost věcí kolem člověka dokazuje, jak Boží Moudrost každému pohybu dává sterý význam, hospodárně využívá všech událostí v lidském životě, aby škodu s druhé strany vyvažoval užitek a nic nepřišlo v naprostý zmar. Tak i nedobrý projev života je určitým způsobem užitečný tím, že jeho následky odstrašují a tak jsou záchrannou hrází mnohým bytostem na jejich životní cestě, aby se nikdy neodchýlily od vytýčených směrů, dobře se orientovaly na křižovatkách, jež jsou v nižších sférách jako možnosti projevu dobra i zla.

Při studiu lidského života nás upoutá a silně zapůsobí podivuhodné drama, jímž se promítá pád i povstání člověka. Rozvíjí se před námi v dějích zemských dějin historie lidstva. Ta nám ukazuje člověka od jeho prvních nesmělých krůčků v Zemi za stavu hluboké nevědomosti, neschopnosti myslet a tvořit. Za čas, jenž uplynul od prvních stupňů lidského života, vyspěl člověk tak, že Země jeho prací rozkvetla jako zalévaná zahrada, ukázala jeho činnost vším uměním, kterým ji člověk naplnil.

Velkým rozmachem lidské inteligence projevuje se neobyčejná schopnost skrytá v hlubinách lidského já – lidské duše. Dosvědčuje přítomnost neznámé, ze strany lidí nezměřitelné a nezvažitelné síly působící uvnitř člověka, jež vede, usměrňuje jeho vývoj a dává tvůrčí nadání. Ona jej též pozvedla z neschopnosti myslet, mluvit a tvořit a učinila z něj geniálního pracov-

níka, vynálezce stále nových metod a forem práce i mnohého umění. I na vnějších obrazech zemského života je zjevný tajemný pád a pak povstání člověka k působnosti, jež nese zajímavost, rychlý spád událostí i široký rámec věci pro potřebu člověka. Jeho schopnost rozvíjet vnitřní i vnější obraz života mluví jasně:

Bůh, jenž uvedl člověka do života jako živou, činnou a vysoce nadanou bytost, má s ním určitý vysoký záměr. Jeho životem ukazuje Svě mohutné síly, tvůrčí Moc a Vůli, pro niž je každý život peříčkem v ruce, jež se může přenést kamkoli níže nebo výše bez poškození. Ani člověk, snižený do úrovně přízemního života, nepadl zcela. Zvedl se, a jako poraněný pták nepřestává se pokoušet o let, tak i on vzlétl výše do oblasti myšlení s malými peříčky ztlumených sil.

Při pádu z velké výšky se každý poraní, i člověk – jeho duše, pravé lidské já. Z výšin života, kde žil ve Světle a kráse Božství, zhroutil se ve své vnitřní stavbě, vybudované silami vyššími z Boha v čase tvorby tvarového jsoucná. V určitém čase vystoupil z dané cesty, již mu Stvořitel vytýčil. Do života si tak vnesl těžký stín porušenosti, jež vystupňovaná opakováním přestupku, změnila k nepoznání jeho stav. Ze zářící, vysoce inteligentní bytosti, se stal pouhý její stín – z kvetoucího bohatě plodného stromu všech větví i koruny zbavený peň.

Jakmile člověk vnitřně vystoupil z dobra a lásky, přenesl se celý jeho život do nižších úrovní. Ty byly již vytvořeny myšlením a cítěním jiných bytostí, jež dříve než člověk vystoupily z cest lásky a před člověkem prožily takzvaný pád. V těchto úrovních našel člověk první stopy zla. Do nich vstoupil, je postupně prohluboval a protiskoval svým nezákonným životním projevem, jímž začal napodobovat své nízké vzory. Tak lidským pádem vlastně počalo zlo nabývat své zhoubné působnosti, stalo se svodem a nebezpečnou cestou pro mnohé poutníky životním prostorem. Tehdy se nazvalo zlem v dnešním slova smyslu.

Rozdělo životní úrovně na božské a ďábelské, světy dobra a zla, začalo tvořit nesprávné, negativní obrazy, zkreslené stíny. Mezi vyhraněnými úrovněmi vznikaly postupně mezisféry s dobrem i zlem. Země je jednou z nich. V ní našel svůj útulek i domov člověk ve stavu porušené rovnováhy vnitřní skladby božích sil. Země je hranicí jeho pádu, zastavuje další klesání do stavu vyhraněného zla tím, že na ní jsou paprsky Božího dobra. Je člověku prvními stupni vyzvedání se zpět do vysokých úrovní života v Bohu.

Na životě člověka vidíme působnost Lásky. Ona je matkou všech dobrých činů, ochránkyní a věčnou pomocnicí všech. Nepostavila před člověka vysokou zeď zábrany, aby nikdy nemohl od ní odejít, nikdy se nevychýlil z cest v projevech své duše. Ponechala volný rozběh svému dítěti po končinách jsoucná, kde se působilo dobrem. Dovolila mu nahlédnout i tam, kde se žilo podivnými protiklady ve světech duchů, jež se zřekli krás a blažeností žití v harmonii, aby tvůrčímu rozmachu dobra byla postavena překážka a všechny živé bytosti měly možnost dvou cest, dvou osudů a projevů. Tak se vytvořila levice i pravice Boží, začal velký děj vznikání vesmíru, budování jeho věcí i takovými silami, jež nazýváme hmotou.

I lidská duše byla na rozcestí životních možností. Poznala stín u světla. Proč nezůstala jen u nahlížení, proč se onoho porušeného života sama zúčastnila? Proč opustila svou krásnou dobrou matku Lásku a šla žít život sirotka? To je velké tajemství záměru Boha s lidskou duší. Snad ve svatých záměrech Božích je vložena touha ukázat sílu Lásky, její úžasnou nenarušitelnou harmonii, jež nad každým porušením zákona, úchytkou a vybočením z cesty, v každém rozkolu i drásavém zvuku zůstává v majestátu klidu a vyrovnanosti svých hlubinných sil. Nic nepohne její velebností, nezmenší schopnost vyrovnávat v sobě výkyvy do harmonického sloučení i nejmenších částí tvůrčí Moci a Síly, udržet za všech nepříznivých podmínek v zákonité dráze i významu největší giganty vesmírných těles.

Mohutnost Boží ovládá vše rozprostřené v nekonečnu stálou svrchovanost a neměnnou Silou Svěho věčného trvání, Svou pevnou Podstatou. Proto mohla dovolit postavit do života chaotické víry nezákonného projevu. Věděla, že podstatě věcí to ničím neublíží, že ta vždy a všude trvá na věky, neboť je sama nezrušitelným Božstvím. Co vytvoří jako život určité formy, je zrušitelné, je stále měnícím se tvarem. Jádro všeho je beze změn, nehybný majestát – Bůh...

Život kosmu

Jsou světy nad světem, život za životem. Stupňovitě se vinou projeveným jsoincem od jeho hrubých tvarů a forem až k čirým beztvarym proudům Božského bytí. Všechno, co je jako slunce a planety, veliké mlhoviny i celé galaxie, je naplněno živým životem, bezpočtem životů jednoduše i složitě organizovaných, tvarově odlišných těl hmotných, jemně éterických i zcela produchovněných. Vesmír je naplněn hmotností, duševností i nádhernou duchovností. Každý život v něm svým způsobem reprezentuje Boha, Jeho tvůrčí genialitu, a je živým svědectvím Jeho skutečnosti, pohybu a dění, obrazem nekonečné činnosti vedené ústředním centrem Božství.

Lidský život je v tom práškem nepatrným i velikým jako je vše Boží. Záleží vždy na straně, z níž se život pozoruje a zkoumá. Ze středu hmoty tvořící lidské tělo je člověk maličkým obrázkem života. Práce pouhého dne jej znaví, že hledá odpočinek a vítá každý spánek. V tomto postoji si ovšem nemůže myslet, že má u nohou celý vesmír. Hmotné tělo je svírající skořápkou, vězením bez oken a dveří. Spoutá boží podstatu v člověku tak dokonale, že se téměř nemůže z jednoho místa hnout. Nekřičí, nevolá do celé Země, nevzlétne na okružní cestu za sluncem, aby ohromila svět. Tichounce spočívá v náručí hmotných sil. Jen lidským tělem se nese prostorem.

Jinak je tomu však, když se osvobodí od zákonů zemské tíže a s duší vzlétne nad obzor hmot. Naráz se ocitne v oblastech volnosti a nespoutanosti, kde prostor není pro ni nikde ukončen. Dokáže-li se lidská duše osvobodit ze všeho, co ji poutá k tělu a jeho omezenosti, stane se životem velkým, širým – jejím rozletem a nesmírnou silou je sám Bůh.

Vidět se jako kapičku nesmírného oceánu a uvědomovat si sebe také v souvislosti s Bohem, Stvořitelem vesmíru, všech Jeho malých i velkých životů, a být takto v Něm a přes Něho všemi těmi životy, mít jejich existenci ve vědomí, prožívat splynutí s nimi a současně znát úlohu, kterou máme pro ně, Boha i sebe – to je vysoký stav, jímž končí cesta duše. Vráti-li se do náruče Boha po své přetěžké pouti, zůstává již v Něm na celou věčnost. Myšlenka na ono veliké, čím člověk v Bohu je vůči jiným životům, nese velkou sílu. Bez ní by se nedošlo k cíli.

Bůh žádá na člověku vytvoření nevšedního vzoru života, jenž povstává z pokleslosti a ochablosti a jde vítěznou cestou vzhůru do slávy Boží ve jménu lásky. I když vývoji k božským stavům tak mocně Bůh dopomáhá ve formě mesiášského působení Krista, přece značný díl obrodné práce koná člověk sám silou a schopností vloženou do jeho duchovní podstaty hned při jeho vytvoření. Je dostačující pro úkol obrození, jestliže se jí duše uchopí s láskou a touhou žít brzy ve svatém míru. Nad činy Lásky neustále bdí Moudrost. Usměňuje je, aby touha po blahu všech tyto činy nerozvedla s plánem a záměrem vést životní cesty zákonem, jenž i zápornému dění dává význam, i negaci užitečnost na určitém stupni vývoje.

Bůh očekává od člověka velké věci. Spoléhá, že včas pozná svůj nízký vnitřní stav a začne jej měnit silou a dovedností, již On sám nejdříve dá, skrytým způsobem ji oživí, umocní k činům osvobození duše ze všech pout. Ví-li někdo, že se oceňuje jeho práce, vloha a schopnost tím, že se mu svěří odpovědné úkoly – tu se v něm pod tlakem nutnosti práci započít, konat a dokonat, předpokládané schopnosti opravdu vyvíjejí. Někdy nás až překvapí, co se všechno dokáže, přiměje-li nutnost úkolu k vypětí inteligence i sil v těle.

Lidé jsou různí. Jedni se přeceňují, druzí podceňují. Správný postoj souvisí s uvědoměním si poslání lidského života. Kdo pronikne k jeho utajeným pravdám a zákonům, je hluboce a přirozeně skromný. Zná své místo, ví odkud jde, co od koho má a pro jaký účel. Jen nevědomost uvádí do stavu pýchy, povyšování se nad druhé a přecenění sebe. V představě vlastní slabosti však člověk také nedokáže velké dílo, jako je nevykoná v přemíře sebejistoty. Najít správnou míru je umění, jemuž se duše naučí s postupujícím vývojem.

Dokonalost člověka je velké dílo. To je víc, než vymyslet nový stroj, postavit pěkný dům, napsat zajímavý román. Žádá každodenní práci kontrolní, řídicí, kázníci i sebezápor a školu myšlenek, citu, slov – stálou jejich kritiku; zvláště na počátku vzestupné cesty, kdy se odklá-

dají hrubé chyby zakořeněné pevně v myšlenkových polích, které zlo protkne kořínky, jež jsou úpornější než plevel zahrad, bodlák a pýr. Duše ve zlu je v postavení trosečníka na moři, jenž se těžko zachraňuje ze zajetí krokodýlů i hrozných chobotnic.

Problém cesty lidské duše je i problémem širokého okruhu života jiných bytostí, v němž ona má velmi důležitou úlohu. Je celá řada zvláštních, od člověka odlišných bytostí, jež jsou v přímé i nepřímé souvislosti s jeho vývojem, vzestupem i projevem. Není proto lhostejné, kdy bude jeho život v hranicích Božích zákonností zakotven v Bohu. On právě počítá se součinností člověka na Svém krásném díle rozvíjení života i zařazením do skupin vedoucích inteligencí, s vlivem na určité tvarové jsoucno, jemuž má nyní i v budoucnosti vtisknout svůj charakter bytosti schopné tvůrčího projevu myšlením i citem ve spojení dvou principů, zobrazených mužem a ženou.

Život všeho tvorstva je řetězem složeným z mnoha článků, šatem utkaným z tisíce nitek. Soudržnost je nutná, má-li vše dokonale zobrazovat představu Tvůrce o životě tak mnohostranně projeveném, tak tajuplně spjatém s přímou absolutní Moudrostí, Krásou a Láskou. Člověk však svým dosavadním projevem přinášel do života těch, s nimiž je spojen tajným životním poutem a budoucím rozvojem, mnoho těžkostí, protože nepodpírá, ale přímo boží sloupy tvůrčích projevů dobra v životě tvorstva, čímž se velmi proviňuje.

Člověk je duchovní součástí jiných životů a dalších úrovní očím neviditelných. Prožívá-li tísně, hrůzy, katastrofy a nepříznivé vývoje směrem dolů nebo zaostává na nízkém průměru, nejde dál k vyšším stupňům života v míru a dobru – nebezpečně ohrožuje existenci jiných tvorů, jež jsou vázány na síly, proudící k nim z center Božství přes člověka. Jeho prostřednictvím se jejich život zpevňuje, rozhoří do plamenů lásky a do myslitelství. Lidstvo je odpovědné i za celkový vývoj v zemském prostoru, který je sám naplněn velkým množstvím drobných životů různých projevů a forem. I tyto životy potřebují své podmínky pro rozvoj a možnost uvědomění si sebe jako živého já, schopného určité činnosti.

Člověk jim v tom může pomáhat nebo i znemožňovat tuto cestu k uvědomění a oživení vnitřních středisek jejich éterických i hmotných těl. Naplňuje-li prostor svým neklidem, zmatkem, těžkostmi a utrpením, vnáší nesouladné prvky i přímé rozkladné ničící síly do životů jiných zemských tvorů. Oni pak nemají jistoty, že jejich správný vývoj je zaručen. Jsou zneklidněni myšlenkou, jestli člověk Zemi – společné bydlíště – nerozruší katastrofami válek, které ani hlíně nedopřejí klid, vodám tiché řečiště, zrnům pole ke vzklíčení jejich životních sil. Jen Bůh ví, jak velká míra negace může zatížit Zemi, aby se i tak udržela pevná rovnováha u těch, kdo jsou v obrazu živé přírody v jejich četných tvarech a tělech na stupni života zárodkového i rozvinutého prvními paprsky jáství.

Silné vychýlení lidstva z Božích zákonů není udržitelné. V případě, že jsou zcela bez výsledků vyčerpány všechny nejzazší možnosti k vyrovnání kritického stavu a uvedení lidstva alespoň na takovou hranici projevů, jež zabezpečí trvání pozemského života v dosavadních formách, projevech a způsobech práce i když nejsou dokonalé, sahá Bůh na život Země a vyhlazuje jej. Dochází k silnému a nenadálému zásahu z ústředního centra sil a mocí Boha do života lidstva, jenž přináší těžké katastrofy jako očišťující a obrozující koupel všeho narušeného a vychýleného nad samou propast zkázy. V těch chvílích hmota opouští svou zákonitost, dá slovo silám chaosu a zmaru. Ty promluví hromovým hlasem, smrštěmi, otřesy Země, roztráštěním všeho v prach a dým, hodí vše zpět do základů praprsků a pralátek.

Nastává obávaný, starými žalmisty předpovídaný den soudu, den hrůz a hněvů Božích. Pak může dojít i k odstranění lidského problému předčasným zrušením tvarového, bytostného kosmu, širších úseků, na něž působila rozkladná činnost člověčenstva svým zlem.

Hmota je stálým domovem duchů na úrovni d'ábelství. Člověk svým tvrdým postupem a jednáním vůči tvorstvu, vyzvedáním vlastní osobnosti, hrubým chováním i mluvením, nelaskavostí a sobectvím je jim podoben. Můžeme proto někoho obviňovat ze svého těžkého života, z

toho, že je nemoc a smrt? Jen sebe a nikoho jiného. Kam se hodíme, tam jsme, co si zasloužíme, to máme!

Překročí-li někdo zákonitost určitého státu, je trestán trestem, jenž on určí. Chtěje mít ve svých hranicích rovnováhu občanského života, nemůže nechat jednotlivce žít v neukázněné libovůli. I stát žádá respektování a dodržování těch směrnic a předpisů, jež rovnováhu udržují. Tak i Bůh pro Svůj velký národ duší a bytostí vypracoval pevný řád, stanovil zákon, aby stvořené dílo, jež je nepředstavitelně veliké, mělo harmonický chod, aby jeden život druhému sloužil, těšil a miloval, aby se lidé navzájem doplňovali. Vytvořil tak překrásnou mozaiku nádherného vzoru a obrazu, v němž každý maličký kamínek má svou důležitost a místo jako každá nitka v ručně tkaném koberci.

Jako žádný národ si nenechá rušit své zákonodárství, nemůže ani Bůh – jenž je odpovědný za celý vesmír životů – donekonečna snášet narušování dobře a moudře vytýčených cest, stále opravovat a napravovat chyby Svých synů. Snad bychom mohli namítnout, proč k chybám došlo. On však není násilník a krutovládce. Dovolil tvorstvu svobodný pohled za hranice harmonie, aby poznalo i chaos a zmar, nahlédlo do hlubin následků překročení hranic a okusilo života za jejími branami. Nestáhl Svou Mocí a Silou zpět ty, kteří vystoupili ze stanovených zákonitostí. Jen je střeží a bdí, aby zbloudilí neztratili z očí svůj původní domov harmonie. Jen jemně na duše působí, aby zatoužily vrátit se do něj zase zpět.

Harmonie se může porušit, zákon se dodržet nemusí, ale každý, kdo to činí, bere na sebe plné důsledky toho. Vstupuje do nebezpečí, že jeho život ztratí pevný směr, ochranu a vedení, vyhostí se za brány božského života, nastoupí cestu následků svého přestoupení – prožívá utrpení a smrt jako určitý trest. Ne ovšem tak, že by Bůh jej potrestal ihned na místě jako otec malé neposlušné dítě, jež něco cenného pokazilo. Bůh nikdy netrestá. Trestá sám zákon, jeho nedodržení. A tento trest je velmi citelný. Viník po prožití důsledků přestoupení Božích zákonitostí rád se do nich vrátí, protože mu dají opět život v míru, dobru a blahu.

Lidský život velmi potřebuje vzory vyššího stavu duše vyvíjené uprostřed světa, v jeho plném životním proudu a všech problémech osudu lidstva, s nebezpečím pádu i možností vzestupu a hlavně zásluhy práce pro blaho všech. Takový život prověřuje, ukazuje vnitřní sílu. Spaluje zlo v ohních utrpení, námaze a obtížích. Oprostí člověka od mnohého, co jej táhne dolů, že má pak možnost rychlého vzestupu do vysokých stupňů života na jiných úrovních. Každého vyzkouší a dá pravdivé vysvědčení o stavu duše, zda má právo zvat se dokonalou, jak si třeba o sobě sama myslí.

Není člověka tak nezávislého na druhých, aby mohl sám plně se rozvíjet a vůbec na Zemi žít. Jeden život s druhým je spjat a pro sebe navzájem vytvořen. Již při opatřování nám potřebných věcí pracuje s námi mnoho lidí. Kdyby žil jen jeden člověk na Zemi, měl by jen primitivní život. Sám by si nevytvořil tak rušné a zajímavé prostředí, jaké lidský život má, neměl by možnost výběru věcí a steré obory lidské činnosti.

Myslíme-li na život svůj, myslíme tím současně i na jiné životy. Člověk je část velkého celku. Jedinci odešli ze svého místa v lidské rodině od starostí a problémů, bolestí a namáhání do vlastních myšlenkových koutků, kde se jim lehčeji a klidněji žilo nemajíce na očích lidské utrpení a všechny chyby a viny člověka, ti všichni nenaplnili své poslání na Zemi. V nejlepším případě si vyvinuli vnitřní sílu i moudrost, neboť se mohli sami věnovat jen sobě, a to bez překážek. S tímto musí ale zase vstoupit do zemského života, do obtíží a zmatků, do ohňů těžkých zkoušek, do pokušení a svodů ke zlému. Znovu vytvářejí svým životem vzor, tentokrát ale dokonalejší, protože ho vyvíjejí uprostřed lidí ve všedních dnech, v práci člověka, jenž podléhá únavě, nemoci i smrti těla, jehož vnitřní síly jsou velmi omezené a vědění malé.

Dokáže-li člověk uprostřed zla žít andělským životem, pak je teprve za anděle považován, od Boha andělem nazván. Být andělem mezi anděly je snadné. Milovat, když jsme všemi milováni, a být dobrým, když kolem nás se rozdává dobro, není věcí, o níž by mluvil Boží svět jako o něčem velikém, hodném úcty a obdivu. Obdiv patří jen událostem mimořádným – prá-

ci, při níž se čelo opravdu zalévá potem. A vydobývání ztraceného pokladu vnitřní krásy, kreslení obrazu božího člověka v sobě, je dílo nesmírně těžké, dlouhodobé, a proto Bohem vysoce ceněné, dávající hodnoty velkému okruhu jsoucná.

Vše souvisí se vším. Člověk svými složkami je spojen s každým prvkem hmot i s duchovními vibracemi, v nichž proudí a působí Princip věčného Bytí, Prasíla Božství. Ta je rozložena do celého vesmíru, koluje v něm, proudí, prolíná jej, tvoří v něm obrazy bytí. Duše i tělo člověka jsou součástí všeho rozloženého v prostoru, velkých nekonečností vesmíru. Vše, co v něm je jako možnost bytí, trvání, růstu, rozvíjení i proměn, prochází člověkem. Od něho ke všemu, od všeho k němu krouží vše, co v Božství a z něj v prostoru je. Při průchodu bytím člověka, jeho životní existencí vnitřní i vnější, se nachází v kladu i záporu. Při odchodu z této existence k jiné se odnáší stín, je-li v ní, nese se dál i rozzáření světla, když v ní působí. Nenese se ovšem přímé světlo samo, ale otisk rozložení jeho nejvnitřnějších podstat do esencí nahuštěných sil Božství, jež jsou neposkvřeným obrazem krás Absolutna.

Tímto tajným, ale mohutným procesem zúčastňuje se člověk všeho, co je v prostoru jako určitý pohyb všech věcí v něm od nejmenší až po největší. Na druhé straně toto vše je přítomné v životě člověka tím, že je mu prazákonem koloběhu sil bytí dáno okusit všeho daného, ať je to zde či tam, na slunci či jen v mořské škebličce. Proudění života od věci k věci všechny spojuje v jeden celek. Není proto absolutní samoty nikde na žádném místě prostoru vesmíru. Se vším vše přebývá v nezákladnějším prvku bytí, jímž je Bůh. Nikdo si proto nemůže činit právo na naprostou samostatnost, na své: Mohu si činit, co chci! Narušení jedince postihuje vše, co v něm koluje jako životnost vlastní i životnost celků velkých, nepředstavitelných omezenému obzoru vědění pozemského člověka, jenž ani neví, zda někde ve vesmíru jemu podobný život je, nemá jistotu o jeho podobě, významu a formě projevů.

Pro nejbližší úsek vývoje není nutností tyto věci znát. Nutností je jen vědět, že život lidský je vázán na vše v prostoru, vše tam ovlivňuje buď ke zdaru věcí nebo k ničení vytvořených hodnot. Projev člověka není proto jen záležitostí omezenou a jednoduchou. Myšlení je jedním z nejdůležitějších článků v řetězci projevenosti života. Zákonitostí, jež mu vládne, vstupuje do úlohy prvořadého významu, jenž je zvětšován ještě tím, že zde vešla tvarová skladba hmot se složitostmi reakcí ještě citlivějších než jsou v čistém bez tvarém jsoucnu vysokých sfér Božství. Tam totiž vládne harmonie bez obtíží, nemá překážek. Hmotný stav věcí však tyto překážky má v sobě přímým rozparem působících stran, jímž je v tomto případě dobro – zlo.

Jsme-li takto poučeni, nepřekvapí nás, že Boží strana, svět duchovní, střežící rovnováhy, soulady a harmonie životností, tak silně projevuje zájem o lidský život, že je mu věnována nesmírná pozornost. Zde je zodpovězena palčivá otázka: „Kdo je člověk, že jej, Pane, zahrnuješ tolikou pozorností, péčí a láskou, že jej přísně káráš, napomínáš, trestáš?“

Bůh ví, kdo je člověk. Člověk to neví jen proto, že omezením své působnosti při vsunutí se do zla ztratil schopnost znát tajemství života v Bohu, prožít jej vlastní zkušeností, přímým dotekem jeho krás a blahodárností. Již celá tisíciletí se projevuje Boží snaha navrátit porušeného člověka do hranic prvotní skladby jeho života, v němž působil nejvyšší zákon Lásky, její touha po blahu a míru všech, po vytvoření nesmírného vševesmírného krásna.

Poruchy životní rovnováhy ve skladbě člověka uvnitř jeho duše i v zemských podmínkách jsou ponejvíce zaviněny nesprávným, nezákonným používáním velké moci myšlení dané do rukou člověka jeho spojením se silami a působnostmi tvůrčí univerzální Mysli, jíž je sám Bůh. Všechny poruchy musí být ale včas vyrovnány, pokud jejich zhoubnost nezasáhne hlouběji až do samých skladeb duchovních center života.

Silně rušivé víry prvků zla uvádějící do chaosu věci, tvary i formy života, překonávají se a utišují jen s námahou a vypětím sil k tomu určených pracovníků, stálých strážců rovnováhy jsoucná. Jsou to bytosti s vysokou inteligencí i s velkým rozpětím dobra v sobě, které je tím uschopněno vyvažovat silnou intenzitou Božích mocí v dobro soustředěných, jimi zneškod-

ňovat rozkladné prvky zla, vyrovnávat porušený soulad uvnitř věcí tak, aby se udržel stanovený vývojový průběh ve hmotě. Takovéto dobro v ničem nevychýlené ze svých kvalit vlastní jen bytosti, jež uchovaly svou skladbu neporušenou v čase, kdy se začal objevovat nový, dříve neznámý činitel – opomenutí dobra – nezákonný, na omezené vůli a znalosti založený způsob tvorby životních podmínek uvnitř i vně věcí.

Jako lidé vysílají myšlenkami zlo do prostoru, tyto nenarušené bytosti vysílají do něho svatě božské dobro. Tohoto dobra však musí být dvojnásobná míra než kterou žádá zákon jejich života, rovnováha jejich vlastní existence. Dělá se zde něco navíc. Musí se pracovat ne za dva, ale za celý zástup lidí, neplnicích předepsané úkoly naplňovat životní jsoouno vlastní i jiných tvorů silami dobra a duchovními hodnotami, jež jsou přímo nepostradatelnými pokrmy a nápoji každého živého, velkého i maličkého tvora, bez nichž vadne jak podzimní list, zmírá jak hmotné tělo rozloživší se do beztvarych sil Země.

Kdyby všichni jednotně kladli a jak Bůh žádá působili, přijímali a vydávali boží, stačila by jen normální míra dobra, již každý v sobě chová a ze sebe samovolně vydává při myšlení a cítění, je-li ono zapojeno na Boha. Zneškodňování tlaku záporně působících myšlenkových sil je velmi nesnadným úkolem. Kdyby ona síla, jež se musí vydávat za tímto účelem, podpořila tvoření vhodných krásných podmínek a předpokladů, lidský život i život jemu blízkého tvorstva dávno by byl naplněn hlubokým štěstím a blahem lásky. Nebylo by hřbitovů ani nemocnic, utrpení by se stalo neznámým stavem.

Není-li lidský život naplněn nesmrtelnými hodnotami, ale pln jejich opaku, je jen vlastní vinou lidí. Především nejsou zasvěceni do působností skrytého vnitřního života člověka. Proto ani neví, co to vlastně jsou myšlenky, city a slova, jak působí činností tajných sil v nich, co vyvolávají u všech věcí v prostoru. Myšlenkové síly používají ledabyly, povrchně, bez vědomí následků, asi tak, jako když si dítě hraje s ostrým nožem nebo šlape po zlatém skvostu.

Každá myšlenka, zachvění citu i pronesené slovo jsou více než ohrožený hmotný poklad. Jím si možno zkrášlit jen vnější svět, k niternému štěstí však ničím nepřispěje. I uprostřed největšího hmotného blahobytu bývá často lidské srdce velmi nešťastné. Vnitřní život je jediný a pravý život. Chceme-li ten okrášlit a naplnit stálým štěstím, musíme to učinit hodnotami, jež pocházejí z jeho původního Božského světa. Nejvyšší životní hodnotou je láska, neboť tvoří všechny předpoklady pro vsunutí života do jeho nejvyšších úrovní, kde je věčný mír, blaho podobné kráse jarních kvetoucích dnů.

Tvoření vnitřního krásného světa lásky je v našich rukou. Tuto práci nikdy nikdo za nás dělat nebude, ani sám Bůh. Jestliže nás postavil do života a Sobě tolik podobné schopnostmi myslet, cítit, tvořit – dal nám tolik vybavení pro samostatný životní projev v širokých hranicích, že jsme schopni vybudovat život, jaký měl Bůh na mysli při jeho vydávání životnímu jsooucu obrazem stvořeného člověka. Můžeme svým vnitřním i vnějším životem uskutečnit promítnutí Božství až v nejzazším místě, ve hmotě, svým vlastním činem moudrosti a lásky.

Těžko se však něco buduje s prázdnýma rukama. Člověk se mylně domnívá, že je bez možností vybudovat v místě, kde působí, určitý ráj. Spoléhá stále na zásahy Boží, aniž ví, že je stále odmítá svým protizákonným postojem a vztahem ke všem věcem i problémům, které řeší zas a zase jinak než s naprosto převládající myšlenkou lásky. Člověk očekává příchod svého štěstí vždy odněkud z vnější strany. Ono však přichází k člověku z nitra, když se promění, zcitliví, zušlechťí, zjemní láskou, zkrásní. Tento stav otevře cestu všemu, co z hlubiny duše, z Božství v ní plyne do vědomí člověka jako inspirace k dokonalému životu.

Život duše

Na svém životě můžeme sledovat cestičku, po níž se lidská duše ubírá. I v nás je lidská duše, podivuhodný životní princip, jenž má skvělé schopnosti myšlení, řeči i citu, tvořivé práce, a žije stále i za velkých proměn a zvláštností, jež nese čas a děje v něm s jejich zákony udržení i rozvíjení života, aby byl zajímavý a rád žít. Tento životní princip činí z člověka činnou bytost, jež sama v sobě je jako jeden velký svět.

Každá myšlenka v nás vzniklá zaujme vědomí a vyvolá v něm celou řadu dojmů, rozechvěje citovou hladinu a okamžitě vytvoří o vnitřním stavu i věcech kolem představu. Tak se v nás v každé minutě dějí tvůrčí zázraky. Bůh Svou tajemnou působností probouzí v našem nitru živé dění silou, mocí a dovedností naší vlastní duše.

Stále se v nás něco odehrává. Myšlenka vyvstává jak pevný obraz určitého chtění, přání a hodnocení – jako plán zítřka i podoba včerejška v jeho prožitcích. Odkud přicházejí návrhy na tento složitý vnitřní děj každodenního života? Lidská duše před námi vystupuje v úloze tvůrce životních obrazů a dějů vyvstalých v našem vědomí, jež silně vnímáme. Jestliže je sama tvoří, může je svou schopností měnit podle své touhy, jež nejsilněji tkví jako stálý vnitřní impulz na dně jejího vědomí?

Na dně duše je stálá touha po radosti a štěstí, jež v nás dovedou vyvolat uspokojení, blahý pocit míru. Zkušenost nám ukazuje, že duše, ač v mnohém samostatná, schopná tvořit si určitý vnitřní obraz, přece nemá sílu vyvolat sama v sobě harmonický stav, klidně prožívat den, těšit se ze všeho, co prožívá a být spokojena. Její dovednost tedy není všestranná; někde v sobě naráží na překážku, jež jí brání vytvořit za každých okolností klidný stav, rovnováhu citu. Nedovede zamezit výronu myšlenek, jež se v rozrušení hrnou do vědomí jako přívaly rozvodněné řeky, neumí spoutat svůj cit tak, aby nevyvolal hluboký zármutek, vnitřní bolest i roztrpčení a zklamání z dojmů jí nemilých. Není zcela pánem svého vnitřního světa.

Co způsobuje tento stav bezmocnosti? Proč není schopna udržet v sobě rovnováhu? Proč nemůže utlumit vnitřní utrpení, přichází-li jako zvěstovatel, že život je hořké a trpké sousto, zraňuje víc než ostrá dýka, je-li vystaven nárazům nemilých i tragických příhod?

Zřejmě ještě není vyvinuta tak, aby čelila nepříjemnému a nebyla od něho deptána a zatlačena do koutů bezmocnosti. Stále ještě v sobě nese následky dávného pádu, jenž jí zbořil celou stavbu vnitřní síly, jíž dříve působila a tvořila, měla v sobě sama rovnováhu, blahý stav míru, že nebylo příčin k prožívání utrpení a tíže. Tím, že duše nedovede v sobě tvořit stavy harmonické, vnáší do svého života utrpení. Protože žije ve společenství jiných duší, přenáší se její neklidný vnitřní svět i na ně, neboť jej vydává se svými myšlenkami. I každé její slovo vdechne neklid do prostoru. Je cele obaleno nepříznivou atmosférou rozrušeného niterného stavu. Proto i když jeho zevní forma je hladká a bez hrotů, působí rušivě rozporem vnitřních sil na vše, s čím se setká.

Jedinec, i když vydává nepříznivé vlny mluvením a myšlením za stavů vnitřní rozháranosti, nenarušil by svět natolik, že by se to projevilo zjevně a on to věděl. Je-li ale nevyrovnaných duší celý zástup, dokonce celý lidský svět, pak vliv jejich niterného stavu na uspořádání života je nesmírný. Chaos vyvolává chaos, obtíž obtíže a ony takto stupňovány vedou až k nesnesitelným situacím.

Naše upadnutí do vnitřní slabosti, z níž silně vystupují všechny negace, odloučilo nás od přímého, mocně působícího vlivu a vedení Boží Moudrosti. A přece v hloubi duše je mnoho touhy po životě v jasu a klidu. Toto skryté vnitřní přání je vzpomínka uchovaná někde v koutku vědomí na život jiných forem, jiných účinků na život lidské duše. Kdyby na dně nitra nebyla jiskřička vědomí o životě plně harmonickém, nebylo by křídel touhy na ramenou duše, jež ji po tak dlouhý čas zvedaly nad šedivost hmoty, vedly k tvoření stále dokonalejšího umění, aby život měl svou krásu. Touha po lepším a vyšším nenechá ani na chvíli stát na jednom místě, u jedné práce, jednoho způsobu života. Přemýšlení a vymýšlení je znakem živého života, jenž chce rozpínat náruč do stále větší šíře, dávat i brát víc a více. A vnitřní touha je skryté

vedení Boha. V nás samých probouzí nespokojenost s dosavadním stavem věcí a tím nás vede k jejich proměně.

Tak je zajišťován na všech stranách návrat do harmonického života, je dána záruka dobrého vývoje, že člověk nezůstane na jednom místě stát, ale bude vystupovat na vysoké stupně, že mu Země bude jednou malá pro jeho studium života. A on bude prohlížet vesmír a svými myšlenkami prostupovat jeho tajemství.

Bůh při pohledu na život používá sterých prostředků k urovnání vychýlených věcí z jejich určeného místa. Působí na ně ze všech stran. Nejvíce z místa, kde jsou centra jeho působnosti uvnitř každé věci, každé síly, jež je projevena hmotou i duchovními étery. I v podstatě lidské duše má Svě sídlo jako nejvyšší orgán kontroly nad jejím projevem. Působí v ní od počátku. Jeho působnost není ale násilím, tlakem, jenž by duši přinutil k poddání se Jeho plánu s ní a všechny její stavy naráz proměnil v dokonalé. Bůh nezadržuje její vychýlení ze zákonů Lásky, ale nechává jí okusit důsledky, protože ji vytvořil k samostatně činné službě ve vesmíru a přeje si, aby rozvíjela tvůrčí vlohy i schopnost myšlení, postihnutí vědomím života v jeho proměnlivém obraze i stále výraznější kráse, zajímavosti a složitosti.

Lidská duše zobrazuje život prožívaný v dobru i v jeho opaku. Zkušenosti z obojího nese si v sobě, bere z nich poučení a vědění, tká z nich jemné tkanivo vzpomínek, jimiž zkušenosti uchovává, protiskuje je do zvláštní k tomu dané substance, jež je pojme do sebe, aby zůstaly v životě dál a aby i budoucnost byla o nich zpravena a měla příklad dobrého i nedobrého života.

Chce-li člověk nahlédnout do hlubin tajemství života, musí se dívat nejdříve do vlastní duše, jejího citu, do myšlenek a složitých procesů, jež se odehrávají ve vědomí. Studium vlastního života je poznáváním vztahů Boha a člověka, jejich věčné touhy po sobě, jejich společného působení bolestí i radostí, prací i činností zobrazenou v kostce pozemským lidským dílem, jímž se pustá a nesličná Země proměnila v půvabný a zajímavý kout.

Nic tak dobře neznáme a není nám tak blízké jako náš prožitý život. Lidská duše je na Boží dlani položeným malým obrazem představujícím podivuhodný život ponořený do vln a proudů všech možných osudů, jak jen mohou vyvstat v tvůrčí fantazii největšího umělce, jehož úkolem je vymýšlet podivuhodné zápletky i rovné cesty, po nichž by chodili hrdinové a obětníci, bojovníci i tiché ovečky beze slova.

Dny lidského života přinášejí velké prožitky, stálé změny, smutné i radostné zkušenosti, jimiž se poznává, co život dává, jak na duši působí, čím ona sama jej může projevit. V osobním životním projevu není pro člověka nekonečných možností. Vše se položilo do určitých hranic. I jeho schopnosti a postřehy se staly omezenými tím, že je odloučen od zdroje nekonečné Moudrosti a tvůrčí Moci Boha. Nedokáže proto žít dokonale a šťastně, nepřinese štěstí ani jiným, jeho přání zůstávají nesplněna. Šťastný život zdá se nemožností, vzpomeneme-li na zástup lidí, jak nese tíhu starostí, obav ze smrti, strachu z nemoci již tisíce a tisíce let.

A přece v srdci člověka je velká touha uniknout z tíže a bezmocnosti, jež duši stále táhne dolů, nedá jí alespoň myšlenkou vzlétnout výše do oblastí šťastnějšího života a odtud snést trochu jasu a klidu do srdce. Někdo po úniku z malosti a tíže silně touží, jiný neurčitě, jen povrchem vědomí a jen tehdy, když nastanou příliš obtížné situace. V nich se teprve duše vzpíná a vzpírá jako osedlávaný kůň, jehož síle se dávají bolestně pociťované uzdy.

Duše chce být šťastná a setkávat se jen s příjemnými prožitky. Proč nenachází, co hledá? Je vůbec v lidských silách a možnostech toto přání uskutečnit?

Kdybychom se dívali na tuto otázku z hlediska dějinných zkušeností, byli bychom v pochybnostech. Odnepaměti se lidé snaží vytvořit ze Země domov, vybudovat pěkné přibytky, zkrášlit je výtvarnými díly, krásou umění, připodobnit je ráji aspoň vnějším vzhledem. Zřejmě to však byly chabé snahy, protože lidské cesty se v projevu utrpení nezměnily za tisíce let. Nemoc a smrt obcházejí denně kolem dveří, hrozby válek stále Zemi děsí a zklamané lásky, zrady a křivdy bolí stejně lidská srdce.

Jak a proč vstoupilo tolik bolestí do života? Proč se stal přímo protikladem míru a radosti?

Snadná odpověď je ta, že člověk má stálý sklon ke zlému, a proto je neschopný vytvořit na Zemi harmonický život. Kdybychom ale začali takto uvažovat, zvrátili bychom víru ve stvoření člověka Bohem. Boha si představujeme jako souhrn dokonalostí, a proto nemůžeme připustit myšlenku, že by člověk nenesl v sobě tuto pečeť Božství, že by se do jeho nitra neotiskla Boží dokonalost. Hlavním činitelem dokonalosti je dobro. Proto člověk musí toto dobro v sobě mít, jeho duše jím musí být prolnuta. On nemůže být postaven mimo Boha, mimo Jeho mohutné projevy dobra. Nemůže být jen hříšníkem, v jeho duši musí být i obraz světce. Jinak by nemohl být Bůh Otcem člověku.

Pracuje-li člověk tvůrčím způsobem v umění, jeho dílo nese zřetelnou stopu mistrovství a vlohy jeho duše. Zrcadlí se v něm celé nitro, dovednost a jemnocit, je-li. Tak především tomu musí být i u celé tvorby Boha. Ona nese všechny znaky nejvyšší geniality.

Není-li životní forma tvořená člověkem dokonalá, není to proto, že by nedovedl nebo nemohl projevit lepší. K tomu má dost inteligence, schopností i touhu žít v dokonalosti. Jestliže dosud nedokázal oboje použít a vytvořit si šťastný život, je to z neschopnosti správně odlišit dobré od zlého, škodlivé od prospěšného jemu a životu obecně.

Úlohu zde má i nevědomost o původu člověka, jeho poslání, o úkolech osobních i všelidských v něm, o působnosti skrytých sil plynoucích z myšlenek, slov a citů, o životě posmrtném i v duchovních oblastech vyšších duchovních forem a projevů jsoucna. Dále i neznalost zákonitostí vytyčených Tvůrcem životních cest a prací, jež dávají záruku harmonického chodu všech jevů a dějů v celé oblasti projeveného života hmotného i duchovního vesmíru, v jehož hranicích se on rozlil jako oceán sil a mocí, projevů krásy, dobra a mnohostranné činnosti.

V neposlední řadě je to i neznalost důležitého faktu působnosti tělesným očím neviditelných inteligentních bytostí, jež se vyžívají činností, která ruší každou snahu o uvedení života do správných kolejí řádu soužití, jež nesou pokojnou životní cestu a harmonii vztahů mezi všemi lidmi. Je to silně působící strana odporu a zvratu, se kterou se každá lidská duše střetne na své vzestupné cestě, když chce dál a výš, do spojení s Bohem v projevu lásky a se kterou musí o každý krok vpřed bojovat.

Tyto velké překážky se staly téměř nepřekročitelné. S těmi zápasí lidstvo již tisíce let s malým výsledkem, protože síly, jimiž se překonávají, jsou v hlubině duše jako boží dobro a láska. Kdo je nedokáže z nitra vyzvednout a vložit do jednání, myšlení i citu, je neschopný vybojovat si cestu do života v míru, nevystoupí k výšinám Božství. Zůstává uzavřen ve svém životě pozemského člověka, jež omezuje malé vědění, slabé myšlení, neschopnost používat mocí lásky i samo tělo vytvořené z nestálých ohraničených a proměnlivých hmotných sil.

Při pozorném pohledu na lidské chování se člověk jeví jako bytost neschopná žít vyšším řádem lásky, jenž žádá velkou míru kázně a sebezáporu, přemožení vlastní osobnosti, domáhá-li se důrazně věcí, jež slouží sobeckému a příliš sebevědomému postoji, hrdosti a zálibám v nízkých nebo velmi průměrných zájmech, jež naplňují vědomí zbytečností, že je v něm jak v rozhárané místnosti, s nepořádkem a špínou. Zdá se, že člověku velmi vyhovuje hrubé násilí a zvuče, jak bylo na Zemi zavedeno, protože mu neukládá povinnosti dbát blaha jiných.

V představě, že člověk je jen hříšník nehodný Boha, se žilo celá staletí. Kdyby tomu tak opravdu bylo a v lidské duši nezářila jiskra Božství, lidská situace by byla neřešitelná. Hříšný stav je hluboce nízký a hrubý jako neztvárněný balvan. Trvá-li v duši, je Bůh od ní velmi vzdálen a člověk zůstává sám se svými problémy a nesnáze, jež neumí řešit. Trpí životem, který si zde sám vytvořil. Vzpírá se však utrpení a hledá únik. Únikem byl až dosud odstup od činného života, odchod do samoty, oddálenosti od všeho dění, jež volili někteří duchovní myslitelé východu.

V samotě a odloučenosti od světa je opravdu možno po delším čase ukázněním a spoutáním mysli a citu vybudovat vlastní klid a mír duše, myšlenkové i vnitřní ticho. Lze dosáhnout i poznání o vyšším životě při vsunutí vědomí do jsoucna Božského života a tak poznat skuteč-

nost Boha v Jeho projevech Lásky a věčné harmonie. V naprosté odpoutanosti od vnějšího, v tichu a míru nitra, je duše zbavena tíže, jež ji poutá k Zemi, a proto je možný její vzlet k Božství, zachycení paprsků a proudů všech sil a krás z něho vycházejících.

I v křesťanství se projevovaly snahy po úniku ze zmatků a těžkostí s nimi spojených z nedokonalých životních projevů. Vstupovalo se do klášterů. Nebyl to vstup do samoty naprosté, ale do společenství lidí stejného smýšlení, snah a tužeb. Tam někteří projevili schopnost žít duchovním životem v míru a lásce, ve vnitřním spojení s Boží Láskou. Z toho je možné usoudit, že člověk je schopen žít vyšší životní formou, když vytrvale překonává svou vnitřní duševní slabost, nedokonalost a z toho plynoucí sklon ke zlému. Zlo je všude na dosah ruky, člověku se nabízí, on jeho věci lehce dosáhne, a proto se nám zdá, že je nakloněn více zlému než dobrému.

Vnitřně oslabenou duši, jež delší dobu byla oddálena od zdrojů Božích sil, z nichž plynou do její mysli a citu všechny touhy po dobru, míru a dokonalosti, velmi namáhá upínat se k dobru zde na Zemi. Je ho málo, je vzácné a skryté, přehlušené a do pozadí utlačené zlem, jehož je velká převaha. Jeho nejvýznamnější vlastností je útočnost, chce panovat, má sebe za jediné, co je hodné pozornosti, vše ostatní potlačuje a ničí. Hledání dobra, jeho vyzvedání a vkládání do mysli a citu žádá velké vytrvalé úsilí, značnou námahu. Dokáže-li se dobro jedním člověka projevít, silné výboje zla ho přemáhají, oslabují, zatlačují zpět až na dno duše, kde se nemůže silně projevit, neboť se na něj navrší silná kůra myšlení, jež se musí tvořit kolem tělesných potřeb, kolem nutné práce ve hmotě. Protože u všech lidí je situace stejná, je dobro lidem stále jako hvězda na nebi. Jen zdaleka se třpytí a dává vědomí něčeho krásného, na co je však těžko i pohledět, dosáhnout toho a vložit si to do srdce, aby je naplnilo krásným prožitkem.

Najde-li se duše, jež neváhá podstoupit boje s nepřízní, jež ji čeká na nastoupené cestě dobra, vytrvá-li delší čas a získá obnovení vnitřního spojení s Bohem, může dosáhnout i na Zemi vyššího duchovního stavu a po smrti těla vystoupit do vyšších úrovní. Velmi záleží na podmínkách, za nichž se tento stav vyvíjel, zdali byl podle platného stanovení, že lidská duše zrození božství v sobě musí prožít jako Maria zrození Ježíška – ve chlévě, to je v úrovni nejnižší, mezi bytostmi, jež se vnitřním stavem podobají zvířátkům u jesliček.

Na vstup člověka k Láске Boží, její znovuzrození v duši, čeká celý zemský svět. Dosáhne-li třeba jen jedna duše tohoto velikého štěstí, že Bůh se v ní projeví svými způsoby, jimž říkáme mystické stavy duše, pocítí to celá zemská oblast viditelného i neviditelného života na ní i kolem ní. Člověk Zemi vévodí, je její korunou, tím nejlepším a nejvyšším, co ona má. Celá Země je mu podřízena. On má na starosti a v odpovědnosti celý její vzhled. Především jí však má dávat duchovní síly pro rozvoj životů v ní projevených. Je-li sám duševně mdlý, nemůže nic rozdávat. Nedá-li, nemají ti, kdo od něj čekají. Spojením s Bohem přijde teprve možnost tento úkol plnit, neboť Boží síla jemu samému dávaná je dost silná, aby se mohla vydat za hranice lidství až do životů jiných tvorů. Od člověka se rozleje celým zemským jsoucnem. Proto Bůh žádá, aby člověk svoje duchovní znovuzrození, spojení s Bohem prokonal a prožil na Zemi, neboť z toho plynou nesmírné užitky všem životům v ní.

Tajemné mysterium zrození božství v duši bylo by snadným na andělských úrovních, kde tomu vše napomáhá. Ovzduší harmonie lásky a něhy vytváří ideální podmínky pro zrození boží lásky a krásy v duši. Není to však tak velkým činem, jako když na Zemi v nejhlubší duchovní tmě za krajně nepříznivých podmínek rozžehne se světlo božství v člověku. Jím on teprve ukáže svou velikost i význam.

Odehrává-li se vývin k dokonalosti za vysokou zdí od povinností a práce denního života v podmínkách, jež normální život nemá, není vyvinutý vzor platný pro všechny. Tehdy svět na duši nenaléhá složitými problémy národů i celé Země, nevede ji ke hříchu a není tak velkých překážek k životu v míru a zbožnosti. Takto vyvinutý vzor však není směrodatný pro ty na pracovištích ve všech projevech zla, sobectví, pýchy, lži, zrady, závisti, nespokojenosti, netr-

pělivosti, úkladů a násilí i velkého vypětí tělesných i duševních sil tvořením podmínek pro život na Zemi, ve vlasti i pro rodinu.

Máme-li plně uznávat určité vzory duchovního života, že jimi v plnosti opravdu jsou a byly vyvinuty za podmínek přibližně stejných, jaké má člověk na Zemi když pracuje v potu tváře, aby bylo dostatečné množství potřebných věcí pro vlastní i celou lidskou rodinu – pak toto všechno si musíme dobře uvědomit. Jestliže tvůrci těchto vzorů měli na mysli jen své vlastní žití v klidu, únik z životních nepříjemností nebo hledali spásu jen své vlastní duše, o jiné se nestarali kdy a jak dojdou s tíhou tolika bolestí a starostí o chléb – pak nemohou být všestranným vzorem hodným následování.

Hodnocení těchto věcí je velmi choulostivé. Život i velkého světce je – z hlediska Boží pravdy vzato – stále postaven na jediném vlásku. Stačí zakolísání, úchylka od ryzí čistoty záměru, pro něž se určitá věc koná, malý projev sobectví, touha po vlastnictví duchovních sil za účelem získání vlastní cti a ne z lásky k Bohu, aby se těmito silami mohlo sloužit Jeho záměrům, podporovat duchovní rozvoj lidstva – a celá stavba třeba i těžce budovaná zhroutí se a někdy dost hluboko. Takový pracovník místo dobra koná zlo. neuvědomí-li si to a včas nenapraví nesprávný postoj, je vše získané vzato anebo se vstoupí pod trestnou zákonitost, jež dá brzy pocítit důsledky jeho chyb.

Úloha dobra a zla

Životní prostor je naplněn bytostmi a ty jsou k sobě vázány páskou příbuznosti druhů a kvality. Proto jedna na druhou působí. Když jedna vykročí vpřed, táhne celý řetěz perliček navázaných na šňůře životních sil. Vrhá-li se však do hlubiny pod stupeň druhých, působí neblaze a tlakem na celý sbor. Jde-li jedna vzhůru, druhá dolů a třetí setrvává na místě, ač má jít vpřed, vzniká z těchto nesourodých pohybů velký chaos.

Má-li trvat určitá odlišnost druhů a kvality jáství vloženého do různých bytostí, musí se ony podříditi zákonitosti, jež je pro ně vyhraněna, přizpůsobena jejich vnitřnímu složení. Tak jednotlivé skupiny bytostí jsou řízeny svými zákony vloženými přímo do jádra jejich podstaty, kde působí jako skryté impulzy a instinkty. Při rozmanitosti prací ve vesmíru a složitosti vztahů a souvislosti věcí v něm, nemůže být u všeho a všude jedna forma myšlení. Řídí se předurčením působnosti v té či oné části kosmu.

Je mnoho druhů zákonitostí, avšak jeden z nich je platný pro celý duchovní i hmotný vesmír. Je to zákon služby života životu. Vše, co tomuto zákonu odporuje, jej narušuje, můžeme nazvat zlem, protože působí zmatky a obtíže vývojovým procesům. Ty se pak postupně projeví různými formami utrpení postihující nejvíce ty, v jejichž nitru je rozhořelá sama jiskra vnitřního božství, jež nesmírně nitro zcitlivuje, zjemňuje, všemu otvírá a tak činí lehce zranitelným. Dobro naplňuje srdce láskou a ona touží po vydání se i přijetí lásky od jiných. Především hledá svou matku, samu Lásku Boží. Její příbytek je ve všech lidských srdcích, i když je v nich přímo uvězněna a odkázána na maličké místo v jeho jadérku v hlubině duše. Srdce naplňuje láskou, obrací se proto ke všem srdcím, očekávajíc od nich projev své Matky – Boha v člověku, jenž odpoví stejnou touhou i něhou hledající duši i slovem lásky, přáním pokoje a blaha.

Protože dobro stojící mimo osobní oblast srdce je v druhých duších ponejvíce uzavřeno, zasypano nánosy zla, je neprojevitelné, tu lidská duše jím neoblažena, marně toužící po jeho daru, trpí. Bolestně pociťuje dobro svou osamělost, není-li nablízku lásky, do níž by vplynulo a tak se dotklo Božího Dobra. Proto se také říkává, že dobří lidé více trpí než lidé zlí. Plyne to z jejich vnitřního stavu, ne proto, že dobrým je dáno více utrpení.

Vstoupí-li do víru zla i silně působící dobro, je napadeno jeho výboji, jež je chtějí strnout z přirozené zákonité cesty. Tento tichý, lidem neviditelný zápas dobra se zlem nese citlivě straně nesmírná muka. Dobro má velmi křehkou strukturu svého složení. Je výdechem, výronem

nejjemnějších podstat Boží Lásky. Je citlivou mimózou rozechvělou i letem motýla. Proto také zjemnělé ušlechtilé duše, žijí-li ve výbojích zla, těžce trpí. Prodírají se houštím překážek z tvrdých sil, jež přemáhají jen s krajním vypětím. Stává se i to, že jejich vytrvalost ochabne, je-li zápas dlouhý. Pak se přizpůsobují hrubému okolí, až jedné chvíle i samy zapadnou do porušeného obrazu života nejen tím, že jsou v něm svým zrozením ve hmotě, ale proto, že do něho opět položily své srdce.

Nejtěžšími zápasy prošly lidské duše, když se přiblížily k životu duchů, kteří dříve než člověk opustili dokonalý řád lásky i tvůrčí práce jejími jemnými silami. Počátky střetnutí byly otřesnými prožitky a tragédiemi, jež rozrušily, zatížily a zarmoutily stranu Boží, svět neporušeného dobra. Svět svou nejvnitřnější božskou podstatou je s Ním stále spojen. Proto byla, je a vždy bude silná odezva na Boží straně na každý obrat v lidském životě, na postup člověka směrem dolů i nahoru po vývojových cestách, na jeho přetěžké osudy. Říkává se, že Bůh trpí v člověku. Není to jen řeč obrazná nebo vznešená fráze. Je to prostá skutečnost, plynoucí ze souvislosti života, které člověk tak málo ještě zná.

Lidský život svým utrpením dává výstražná znamení. Varuje všechny před účinky odloučení od cest lásky, jež nesou duším muka trvající tisíce let. A není úniku a není ulevení, pokud se důsledky zla nevytrpí, jejich smrtící moc nezničí nekonečně opěťovaným dobrem daným místu, jež zlo porušilo, vzalo duchovní krásu.

Člověk musí dodržovat daný řád, protože není jedináčkem v Boží rodině. Jeho sourozenců je mnoho, a proto se musí vždy dívat pozorně kolem sebe, zda svým jednáním neubírá druhým místo, pokrm, příbytek a zda také neviditelní kolem něj netrpí jeho sobectvím, nekázní a pýchou. Jestli to dosud nečiní, nese následky. Žije jako vyhnanec ze všech radostí, v těžkostech a smrtelnostech prožívá život na Zemi i v životě posmrtném. Až jiným začne vkládat do cesty dobro a radost, sám všeho toho v hojně míře okusí.

Neviditelní, na něž svým životem působí jako nedobrý vzor, jsou mu neznámými, pokud má na sobě hmotné tělo. Až ho odloží, spatří další svět, v němž je stejně živý život, jaký má Země. Jen se podívá odlišnosti zákonů a činnosti tam, protože každá úroveň má vlastní řád a souvislosti věcí. Všechny tvary v ní jsou jiné, neboť povstávají za jiných podmínek a jinak seskupených životních sil.

Mnohým způsobem Bůh pomáhal duším na jejich těžké cestě a zdůrazňoval, jak Jej rmoutí a že Mu záleží na pozvednutí lidského života na vysokou úroveň do lásky a míru božího. Jeho slova byla vsunuta do hlasu těch, kteří byli nedaleko hmotné úrovně, dohlíželi na sestup duší do hmoty, jejich zavinutí se do těla ze sil Země.

Byli to andělstí vůdci a ochránci lidské duše, jež jí byli dáni, když ona sama nebyla schopna vlastní silou se udržet v boji s působnostmi zla, ztratila směr a cíl, vyšinula se z normálních cest a tím ztratila i možnost přijímat impulzy k vedení svého života přímo z centra Boží Vůle. Tehdy každá lidská duše dostala svého vůdce a strážce, jenž se musel s ní nořit do jejích stavů, následovat ji po její sestupné cestě až na nejnižší úroveň, kde se zastavil její pád. Jejich služba u lidské duše byla velmi obtížná proto, že oni si zachovali svůj vyšší duchovní stav, kdežto lidská duše jej ztratila a tak nepocítovala těžce své vyhnanství. Tito strážci působili těsně za hranicí hmoty, aby k nim člověk neměl daleko a mohl vnímat jejich vedení dodané vysíláním silných a působivých vln Božích mocí do lidské mysli a centra citu.

Byla to nesmírná oběť, neboť pobyt v hrozných vichřicích myšlenkových sil lidstva za jeho zhrubnutí byl pravou mukou. Jim z největší části člověk vděčí za to, že se Země udržela ve své funkci velkého očiště, že její omezené síly se nezhroutily pod náporům válečných katastrof, pod knutou, kterou ji bičovalo zlo tisíce let, chrlilo na ni strašlivé ohně utrpení. Síly, jež obětní andělské duše poskytly Zemi pro její široký životní projev, jsou nesmírnou pomocí, o níž nezasvěcený nemá potuchy, neví, komu je dlužen vzdát úctu a díky. Je samozřejmé, že tyto lidem neznámí pomocníci pracovali silami Božství, jež pro tento účel dostali, že především Bůh je vždy první a největší Zachránce všeho, co klesá a zemdlí. Přesto však služba prostřed-

níků pomoci Boží je obětí jejich samostatného života, neboť nebyli provinilí, nemuseli žít v těžkostech. Jejich prožitím zmenšili tíži lidskou.

Dějiny sestupných cest nesl se Boží hlas všech zaslíbení povstání a znovuobjevení člověka ústy proroků, žalmistů, všech malých i velkých duchovních učitelů. Teprve však v Ježíši Kristu toto zaslíbení se stane skutečností, ovšem za vedení zákonitostí, jež jsou pro to vytýčeny. Nesou velké proměny Země. Tak jako pád lidské duše nebyl záležitostí jednoho okamžiku, ale byl dlouholetým procesem, v němž se ztrácela perla za perlou a dávaly se do nitra oblásky i velké kameny, tak ani zpětná cesta nemůže být hotova za jedno tisíciletí.

Odkládání zlého a nabírání dobra do nádob lidské duše bude trvat celý věk, protože tento proces je doprovázen těžkými zápasy s vlivy zla. To za dobu, kdy je člověk podepřel svou činností, svými silami ovládlo četné světy, působiště a pracoviště ve vesmíru, takže mohlo přejít k silným útokům na všechny pozice andělských životů. Zvláště tam, kde působí člověk v celém jemu vykázaném místě – jímž je Zemi blízký kosmos – zakotvila útočná síla odporu a zvratu Božských životních řádů. Udržují ji oni duchové, kteří padli před člověkem. Ti si vytvořili velká centra působnosti přímo na určitých místech kosmického prostoru a tam tvoří svůj vlastní svět, jenž je negativním obrazem světa Božího.

I v negativním světě však proudí mocné síly, jimiž je možno tvořit. Každé já dostalo od Boha určitý díl božské síly k tvůrčí práci, a ta byla dosud všem ponechána. Proto ji také vlastní i nositelé zla. Jí si vytvářejí své sféry i tvarový život v nich. Proto je možný klam těch, kdo při svém úsilí o poznání života za hmotou užívají prostředků a způsobů Božím řádem nedovolených a dostávají se různými cestami i uměle vyvolanou jasnovidností do oblastí nadhmotna, a myslí si, že vše, co je za naší hmotou, je již duchovní, Boží. Mají za pravdu to, co uvidí ve světě polopravd i přímých lží, jak je vydávají negací zastíněné životní obrazy, vyvolané působením duchů – nositelů narušení správné životní formy, strůjci všeho odporu, úkladu a zvratu.

Ve skutečnosti je ovšem všechno Boží, protože ve svém počátku nic samo nevzniklo. Musíme však brát na vědomí rozdělení působnosti Božích sil, k němuž v určitém nám těžko představitelném čase došlo v celé oblasti projeveného života. Náboženství o tom podává neurčité výklady. Mluví jen o pádu anděla Lucifera. Podrobnosti o tom jsou utajeny. S působením mocností zla se však musí počítat, aby se vědělo, že práce vzestupných cest nebude lehká při tak porušené rovnováze lidského nitra a mocném vlivu výbojů zla na ně i vše kolem něj.

Člověk stojí uprostřed ohraničeného prostoru jsoucna, rozděleného na dva tábory. Z jedné strany působí dobro – správná životní forma, pravý zákon svým vlivem – z druhé strany útočí výboj zla se svou nenormální zákonitostí, jež přešla až v přímo vyhraněnou negaci. Protože dobro má jemné projevy, vědomí zhrblého člověka je nepostřehuje. Zlo je tvrdé, neústupné, výbojné, proto jeho vliv je silný a člověk mu podléhá.

Tím, že člověk se připojil k cestě těch, kdo první opustili Boží zákon, tato cesta se rozšířila, prodloužila, nabyla moci a vlivu. Utvrdilo se odpadnutí od Božích zákonů velké skupiny bytostí nadaných velkou inteligencí. Připojení k jejich způsobu života nese spojení se vším zlem Země. Je samozřejmé, že pomocníci, jakými jsou lidé, jsou vítáni pro spolupráci. Hůře je, když dají důrazně najevo, že si chtějí budovat Království Boží. Odezva na takové rozhodnutí ze strany pánů, knížat tohoto světa, je velká a člověk ji brzy citelně pocítí. Nastanou mu těžké boje.

Projevují se sevřením duše ze všech stran, ranami ze strany vnější i ze samého duševna, jež je rozvířováno, zneklidňováno proudy myšlenek a citů všech možných odstínů skepse, bolesti, starosti, úzkosti, stavy depresí a pocity méněcennosti, že se nitro zmítá jak loďka na hřebenech vysokých vln. I věci kolem se stanou zbraněmi útočících sil, vše se vyhrocuje, vnáší těžkosti, lidé i každá práce jakoby se spiklily, jsou v nepřátelském postoji.

Negativní strany způsobem jim vlastním odvádějí od úmyslu žít božím životem. Svým vlivem i způsobí, že samo dobro začne se člověku jevit jako slabost slabých, cesta bez efektu, obtížná, nevýhodná, protože nese námahu služby druhým a různé oběti. Dokud totiž člověk

žije sobecky, mnoho práce nemá – spravuje jen svůj malý svět. Při vstupu v život neosobní vystávají nepřehledné práce, a to je důvod, jenž na mnohé zapůsobí a odradí je. Když ale člověk v dobru neochabne, ať je bit ze všech stran těla i duše i ze strany lidí je ponižován, osočován, klamán, zrazován, posmíván i napadán, tu je nutno jej propustit ze služby a poslat jej kam chce – do služeb Bohu.

Osvobození z moci zla ve svém rozhodujícím stadiu je obdobím těžkých životních krizí, obtíží tak velkých, že jsou až nesnesitelné. Přijdou-li, můžeme být z hloubi duše šťastní. Je to nejposlednější úsek boje. Za ním už čeká na duši mír, Láska jí vstříc otvírá svou náruč, aby přijala duši do svého života a světa ve sféře andělů v nadpozemské kráse. Ale přečkat krizi, stát ve vichřici rovně, je věru možno jen s krajním úsilím, s denními boji s myšlenkami, jež do nás vkládají představitelé zla svou vůlí a snahou, aby ještě v posledním okamžiku nás zeslabili a strhli zpět.

Vítězství v tomto rozhodujícím zápase by nebylo možné bez pomoci Krista. Jeho Moc poutá zlo daleko účinněji než naše slabá, ještě nevyvinutá vnitřní síla. Spojení s Kristem je nejdůležitějším činitelem vzestupné cesty lidské duše, jíž říkáme spása. Je-li dosaženo, uskutečnění našeho vstupu v Božský svět a stav je otázkou krátkého času.

Zde bychom si ale mohli položit otázku: Kdy dosáhneme onoho spojení? Až člověk vytvoří pro to předpoklad, vědomě se soustředí a plně uskuteční splynutí a ztotožnění s dobrem, projeví se jako všechny milující, jemný, čistý, vysoce ušlechtilý a zčásti již produchovený člověk.

Lidská duše, maličký brouček na dlani mohutnosti Boží, je i v největších bouřích života bezpečná jako dětské tělíčko v lůně matky. Na ní nám Bůh ukazuje neměnnou moc a schopnost vyrovnávat vychýlení, pevnit narušené stavby Svého díla, smazat stíny beze stopy, jakoby nikdy žádných nebylo.

V Bohu působí nejen velebná harmonie, ale též nesmírná inteligence. Ta vytvořila složitě ztvárněný život a rozdělila jej na steré působnosti. Každé z nich dala jméno označující její životní úkol. I lidská duše svým jménem vyjadřuje jednu vyhraněnou Boží působnost. V jejím životě je skryt tajný úmysl Boží, dát, vložit do jsoucná určitý obraz zápasu dobra se zlem, dát zvláštní úkoly rozsvětlování pohaslého světla lásky za silných vichřic a bouří, za nepříznivosti a odporu ze všech stran.

Když vyzářila Boží Láska lidskou duši do prostoru jako život jedné bytosti, v jednom malém jáství, vytýčila jí Moudrost cestu, aby se pohybovala ve spojení se všemi, ale přece sama na své vlastní cestě v životě, zúčastňovala se jeho vývoje a přinášela mu, co jí Bůh pro ten účel dal. Moudrost určila i dráhu, po níž poběží jako malý poutník vesmírným prostorem, aby do každého kroku vkládala své činy, vytvářela krásné a zajímavé věci, od jiných se něčím lišila a byla cenným přínosem životu veškerenstva...

Součinnost s Bohem

Mohli bychom se ptát, proč není splněno poslání toho člověka, který na Zemi již byl jako věřící, neublížíval, žil v ústraní a bohumilé samotě. Snad jsme se dosud domnívali, že hlavním úkolem člověka je očistit se od vin velkým poznáním, vstoupit na cestu dobra, věřit v Boha a žít podle známých přikázání; naplní-li člověk tyto věci, pak že je celkem hotov se svou prací na Zemi, vstoupí do Nebes, tam si v Boží kráse odpočívá a věčně se raduje. Tato představa však neodpovídá skutečnosti.

Úkol člověka je rozsáhlý a mnohostranný. Uvěřit v Boha a projít pokáním je jen jeho malá část, je to jen vytvoření pouhé základny. Na ní teprve započíná naše pravá činnost v životě pro život a o tom právě třeba porozmýšlet, mít jasno o složitosti životního dění o rozsáhlosti životních úkolů v postavení jedince i celku jak pro život osobní tak i všelidský. Jen tak je možno zúčastnit se vzestupné cesty duší, stát se jedním z jejich sloupů v každém čase, ať ona smě-

řuje kamkoli za svým cílem hledání božského jsoučna a krásna v lidské duši v jejím vnitřním i vnějším životě.

Je-li člověk bez vyššího poznání smyslu a příčin věcí i všech osudových událostí, přijme každý názor na život i na Boha jak je mu podán. Pokud lidem náboženství kreslilo člověka jako velkého hříšníka, souhlasili. Po příčině se příliš nepátralo, ani se nerozbíraly do hloubky životní jevy. Lidé měli tak aspoň omluvu pro své nepřekrásné jednání: Jsme nakloněni ke zlému, jsme hříšníci, co můžete od nás očekávat, chtít? – Takto ovšem nemohla vzniknout myšlenka, že by se člověk mohl s Bohem přímo spojovat, v sobě něco z Jeho skvělosti mít. Proto také boží nebylo v člověku hledáno. Tím ovšem byla postavena první velká překážka k dokonalosti lidské duše.

Životními zkušenostmi, jimiž se poznává, že člověk nevládne svým tělem, podléhá nemoci a umírá, když si nejvíce přeje žít, utvrzuje se právě představa hluboké bezmocnosti proti osudu. Vědomí, že není možné navázat spojení s Božím světem, přesvědčit se o jeho skutečnosti, obrací všechnu pozornost člověka k zajímavostem tělesného života. Je to nejbližší a pro něj jediná skutečnost, již zná a chápe. Proto se také tak do zemského dění noří a někdy i docela v něm utopí, když splyne s jeho způsoby, projevy i zvyky, že pro něj nic jiného není. Tak se stane hmotný svět jediným lidským domovem, život v něm jedinečnou zkušeností. Ztrátou spojení s Boží Moudrostí lidský život se omezil, ztratil schopnost rozlišovat, a proto nedokázal vést lidský život k míru a lásce. Neznal ani cestu k takovému životu – jak by mohl nalézt její cíl. Láska byla skryta jako zlato v zemi, a proto začal život v pravém vyhnanství z ráje.

Bůh je dokonalý život. Čím více se vnitřně od něj vzdaluje, tím více se nabírá do duše větší chaos, bolest a vlivy smrtících sil. Důsledek odtržení od Boha je život v utrpení. Boha si nelze představit prostým obrazem nejdokonalejší Bytosti. Je něco víc, je jsoučno Lásky. Není-li vědomí v NĚm, žije se život bez lásky až v přímém jejím opaku. Jaký je to život, ví každý člověk z vlastních prožitků a bolestných zkušeností.

Jak došlo k oslabení lidské duše, k upadnutí v hlubinu nevědomostí o prazákonech Lásky a tím v těžký život hmotný?

To je otázka všech otázek, jimiž se ptá rozum ve chvílích, kdy je na světě zvlášť těžko žít. Správnou odpověď však žádný rozum nedá. Poznání příčin pádu duší i jeho důsledků bylo dosud střeženo jako jedno z největších tajemství života. Poznává se teprve tehdy, až se člověk vymaní z vlivu zla, nastoupí vzestupnou cestu a na ní dojde tak daleko, že v jeho jednání se neprojevuje zlo a on se vědomě snaží být dobrým. Člověku se dostane různými cestami poučení o skrytých pravdách a zákonech života až není nebezpečí, že zneužije získané vědění k uchopení tajných sil, aby se jimi třeba obohacoval nebo ovládal jiné bytosti, používal jich ke službám pro sebe nebo nedovolenému ubližování druhým.

Dříve než člověk smí přistoupit ke studnici vysoké moudrosti, je zkoušen a prověřován velmi přísně a důkladně, zda v něm je ušlechtilá touha po duchovním vědění a znalosti skrytých působností Božích sil. Ukáže-li se v něm během zkoušek rys sobectví, je odveden zpět k nevědomosti a omezenému žití ve hmotném těle, jež dokonale skrývá duchovní skutečnosti.

Dokáže-li jeden člověk vystoupit do vyšších duchovních úrovní, nenastane ještě silný obrat k lepšímu v osudech celého lidstva. Pokud není v Božích rukách určitý stanovený počet lidských duší, jež povolal Bůh k vykonání toho či onoho důležitého úkolu, na němž závisí krásná budoucnost, bohatá na prožitky a projevenou činnost Boží v celém lidstvu, není k očekávání osobní štěstí jedince ani na Zemi ani v životě posmrtném. Osobní blaho jde ruku v ruce s blahem všech, kdo jsou si bratry, jsou vyšší a jedné podstaty boží stejných kvalit. Jeden za druhého je před Bohem přímo odpovědný. Jedinec sám u velké práce, jež žádá sterých rukou, je téměř bezcenný. Svázání života se životem žádá na všech pozornost, ohledy, pomoc a lásku všem.

Bylo již mnoho jedinců, známých světců a světic, kteří dosáhli vyššího stupně života, dosáhli určitého spojení s Bohem v Jeho projevu Lásky nebo Moudrosti. Zemský život však jde

stále stejnou cestou po tisíce let, stále plný utrpení, hrůz a smrtí. Co se stalo s těmito lidmi? Stačilo duševní namáhání několika roků tělesného života, vydobývání si vyššího vnitřního stavu, aby jim byl dopřán stálý odpočinek v krásách Nebe, věčné radování, jak o tom mluví některá náboženství?

Kolem nás je zástup živých bytostí, jejichž dosavadním úkolem byl těžký, namáhavý život a na jeho konci proces umírání se vším, co přináší duši v bolestech, nejistotách a úzkostech ze smrti. Každá z těchto bytostí má své důležité poslání v úkolu, jenž je dán celému lidskému rodu, jak při jeho sestupné tak i při vzestupné cestě, a pak i na místě konečného vystoupení a dalšího působení v tvůrčích dílnách Božích sil a mocí. Nemůže být proto vyzvednut jen jediný a sám postaven na nově vybudovaný trůn synovství. Nemohl by zaplnit celé místo určené pro velkou lidskou rodinu, nenahradil by ruce, rozum i srdce tohoto zástupu. V něm je přece uložena mnohotvárná mohutná síla života, schopnost rozsáhlé činnosti. A tuto sílu i schopnost Bůh potřebuje, buď zde na Zemi, anebo až přijde čas i jinde. My nevíme, kdy je třeba stát tam či tam a jakým způsobem pracovat, co vymýšlet a nově dělat. Chceme jen úlevy ve svých utrpeních, a protože si myslíme, že život v Nebi tuto úlevu přináší, vidíme v něm svůj cíl.

Osobním výstupem k těmto krásným místům životní úkol duše nekončí, jak se mylně mnozí domnívají a utěšují. Bude-li tam dříve než jiné, ohlédne se zpět po svých bratrech a milovaných bytostech, a nebudou-li tam, kde je ona, vrátí se pro ně. Znovu sestoupí do oblastí těžkostí a vlastním srdcem bude vynášet opozdlé lidské duše z hlubiny pádu a tmy do Světla. Za úkolem práce na spáse vlastní duše vyvstávají úkoly spásy zástupů. Teprve jimi vstoupíme plně do života, do záslužné činnosti a spojení s Kristem. Úkoly mesiášské vyžadují již vysokou míru lásky v srdci, myšlení, jež tvoří cesty dobra a dobro plodí při každém zákmitu ušlechtilého citu a přání po blahu všech.

Dlouhá a namáhavá je cesta k osobní dokonalosti. Mnohem namáhavější je však cesta k dokonalosti zástupů. Žádá oběti, zřeknutí se všeho osobního života i na vyšších již nebeských úrovních a dobrovolnou službu lásky v různých formách. Pokud svým životem a prací v něm tvoříme hodnoty jen pro vlastní potřebu, jich také jen pro sebe používáme, neplníme cele stanovený úkol a poslání člověka.

Každý z nás dostal od Tvůrce tolik vloh a schopností, že daleko převyšují rámec osobní potřeby. Jsou dány pro díla významu širokého a velikého jako je celý svět projeveného života vesmíru. Jako oblaka vytvořená z vodních par vrací zpět vše, z čeho povstaly v nespočetných kapičkách Zemi, všem jejím mořím a řekám, tak člověk vytvořený z Božských sil má je vracet v různých formách do vesmírných jezer Božství, do prazdrojů, do věčných zásobáren životností. Přijímat a dávat je prazákon Boží.

Boží síly dané životu mají nesčetné formy, tvary i podoby. Vidíme je jako hlínu, květiny, obilí, jako hvězdy, déšť či vítr, jako tisíce malých i velkých věcí daných k rukám a nohám člověka pro jeho potřeby i pro životy známé i neznámé, nepatrné, jež vidí jen mikroskop, i veliké, jež žádné oko ani přístroje zatím nezachytí.

Pokud člověk nezná tajnou skladbu věcí, jejich původ a pravý význam, uchopuje se jich žádostivě, snaží se jimi obklopit, sobecky co nejvíce z nich vzít, aby mu sloužily, daly blahobyť i bohatství. Neuvědomuje si, že všechny věci jsou dány a přesně rozpočítány pro potřeby převeliké rodiny všeho tvorstva. Vezme-li jedinec více než stanoví míra, již mu Stvořitel určil, vnese chaos a vážné poruchy do harmonického složení životních sil. Žije na úkor jiných. Již tímto se stane velkým viníkem, aniž ještě vůbec projeví zlo myšlenkou nebo slovem.

Člověk má zákonitou povinnost dbát života druhých, dělit se o životní síly s druhými, ať jsou projeveny jakoukoli formou. Především však a nade vše má odpovědnost za celý lidský rod i po stránce vnitřního rozvoje, duchovního postupu. Nemá na starosti jen to, kdy sám dojde k cíli vzestupné cesty. Musí si uvědomovat své spojení se všemi dušemi, ať jakkoli hluboko poklesly, ve všech vidět děti rodiny Boží, své maličké sourozence.

Soustřeďuje-li pozornost a stále úsilí na vlastní vnitřní rozvoj a zduchovnění života, musí to dělat nejen proto, aby sám vývinem určité dokonalosti dosáhl vyššího stavu a tak mohl vstoupit do sfér harmonického života. Musí tak jednat i z toho důvodu, aby svým vyšším stavem, jež přináší spojení s mohutností Božích sil vyzískal možnost účinně pomáhat celé lidské rodině k vzestupu a zduchovnění. Této službě lidstvu říkáme úkol mesiášský, neboť přímo navazuje na dílo velkého Mesiáše – Krista. To, co On činí ve velkém měřítku Boží Síly a Moci, v plnosti přímé milosti, již vlastní a která rychle vyrovnává úchytky z cest lásky a pokřivení života člověka, jenž k tomu vytvořil ze své strany předpoklad – totéž činí i člověk ze svého malého lidského místa, naplňuje-li svůj život prací, obětmi a velkou námahou pro druhé a za druhé. Toto je právě a jediné následování Krista mimo vřelý, vědomě a silně prožívaný vztah k Bohu, který právě tomu všemu tvoří zákonitý předpoklad, splněnou podmínku, bez níž nelze dosáhnout ani osobní ani všelidské spásy.

Práce na mesiášském díle záchrany lidstva z této strany je v záři plného Světla Moudrosti a Lásky Krista, takže je v duši při jejím prokonávání i v těžkých podmínkách jako v náruči Boží. Taková duše nezemdlá a nepoklesne, nese břímě Kristovo, a to, jak On sám v Písmu praví, je lehké a snadné. Lehké je takové břímě proto, že lásce je radostí rozdávat, oblažování milovaných, jejich vstup do míru a pokoje srdce, do krásných osudů v blízkosti Boha. To vše přináší duším jejich dokonaná spása.

Úkoly pozvednutí zástupu duší na vysoké úrovni a práce s nimi spojené obsáhnou další tisíciletí – náš další věk života. Proto opouštíme prostou až naivní představu o posmrtném životě, jakoby byl věčným nicneděláním, jen prožíváním rajských slastí. Ani v těch případech, kdy zbožštěná duše, majíc ukončeno své trestné i výchovné putování hmotným životem, smazáno vše nedobré, co kdy činila a nahrazeno dvakrát dobrým a má právo žít v oblastech Světla Božství, ani tehdy nedochází se k trvalému pobytu v Božské kráse. Taková duše po krátkém odpočinku je vedena Boží Láskou k tomu, aby šla zpět dobrovolně žít život pomocníka a učitele duší, prostředníka všeho, co Bůh lidstvu dává právě přes svaté duše, jež z lásky k jiným vstupují znovu do pozemského života, nesouce Boží mír a požehnání světu.

Božská tvůrčí Moc a Inteligence je v neustálé výrazné činnosti. Nelze si ji ovšem představovat jako práci a činnost v našem významu slova. Čím vyšší úroveň, tím více se projevuje vnitřní Vůlí, až v ní v ryze duchovních sférách plně spočine. Veškerá činnost a práce, při níž je vědomí vsunuto v Božském vědomí a síly se k ní berou ze studnic Božství, není vůbec obtížná, ale je zdrojem nádherných radostí a štěstí. Prožívat život citem nejvyšší Lásky, znát svatou účelnost každého pohybu, vidět krásné obrazy působnosti myšlenky a citu Božího Dobra, slyšet znění harmonických souzvuků láskou spojených srdcí při jediné touze po blahu všech, vnímat život jako možnost neomezenou, nekonečnou působnost – je úchvatným zážitkem a přímo kouzelným opojením celé duše. Vědomí neomezené síly, moci, nesmírné krásy a nesmrtelnosti uvádí duši do stavů na Zemi nepředstavitelných.

Jsou zbytečné obavy, že nebude klidu a odpočinku. Veškerá činnost ve spojení s Bohem je božsky krásná, neomezeně tvůrčí, a proto vysoce šťastná. Neunaví, ale sílí, rozvíjí, nese výsledky a účinky, jež vysoce uspokojují, těší, naplňují nadějemi, mírem a harmonií celou myšlenkovou i citovou oblast, do vědomí protiskují dojmy z krásných i blažených prožitků.

Za podmínek, jež člověk má na Zemi, nemůže svou činnost rozšířit na velké oblasti, dát jí žádoucí zdar a cenu, naplnit se blahým vědomím, že buduje věci pro radost, užitek i krásu všeho a všem. Zatím má několik nepřekonatelných překážek, jež brání rozletu ve větší možnosti tvůrčí činnosti. Především omezené síly těla, stálý sklon k porušení rovnováhy a chodu jeho orgánů brání, aby člověk více duševně pracoval a duchovně ovlivňoval vývoj lidstva, že by jej brzy dovedl do vyšších, již duchovních úrovní. Každá práce vyčerpává tělo, protože jeho síly jsou jen z hmotných zdrojů životních sil, nejsou prostupovány vysoce kvalitními životodárnými duchovními sférami. Je proto moudré úsporně hospodařit s tělesnými i duševními

silami, uvažovat, zda práce, máme-li ji v denním plánu, je důležitá, potřebná, jsou-li síly jí věnované dobře užity; jestli se jimi neplýtvá na věci méně důležité nebo i zbytečné.

Sil, jež jsou dány pro tělesný život na Zemi, má být použito pro tři druhy činností: tělesnou, duševní a duchovní. Záleží na člověku, které z nich dá přednost, čemu věnuje největší pozornost. Jsou lidé, kteří vydají své síly práci sloužící jen lidskému pohodlí a hmotnému blahobytu. Nesnaží-li se rozvíjet se duševně, nevěnují-li čas a sílu určitému duchovnímu školení, aby z tohoto světa odešli alespoň částečně připraveni na život ve vyšší úrovni, promarní danou sílu docela. Ještě se i zatíží tím, že dali svůj celý život do služeb hmotě a mamonu. Mamon není je majetek a zlato tohoto světa. Pod tento pojem je třeba zařadit všechny pro duši nedůležité, neprospěšné věci, jimiž se obklopuje jako malé dítě hračkami.

Pokud si člověk neuvědomuje závažnost svého života na Zemi a nezná hloubku a šíři svých úkolů, pak si snad může dovolit plýtvat silami a časem na zájmy, jež duši táhnou dolů, ji snižují a zbytečně velmi oslabují. Když ale vstoupíme na vzestupnou cestu, vyvstanou práce a povinnosti tak mnohostranné, že nám bude čas vyměřený pro život zde velmi krátký. Na zpracování úkolů naší i všelidské obrody je potřebí celých staletí – tisíciletí. A Země pomine, jak praví Písmo, a ví člověk, kdy? Má o tom někdo jistotu?

Na Zemi se musí prokonat pokání i všechno ostatní, co vede k vzestupu a počátkům dokonalosti. Dal by Bůh jinou zemi pro tyto svaté práce?

Vírou v Boha se vstupuje do obrovského procesu obnovení ztracených vysokých projevů inteligence a jemnocitu. Vírou začíná vzestupná cesta, končí sjednocení se všemi projevy Boha jak v činnosti tvůrčí, tak v působnosti univerzální Lásky, inspirátorky všeho díla projeveného tvarem i pouhou idejí i chtěním nejvyšší Vůle, dávající všemu vytvořenému smysl a cíl.

Je samozřejmé, že tak velký a složitý proces, do jakého duše vstoupí vírou, nemůže se odehrávat někde stranou Božího vědomí, vlastními možnostmi člověka a jeho silami, které jsou doposud chabé, nerozvinuté. I v případě, že on všestranně usiluje o dosažení vyššího stavu, přece uskutečnění dokonané spásy – zbožštění člověka – je v Moci Boží. Zsvětí-li se těmito svatým cílům, pak každá jeho stopa musí svítit světlem vroucí touhy po dosažení cíle. Musí být za námi hora práce pro tuto věc, práce posvěcené hlubokou vírou, nadějí i láskou k Velikému, Svatému, Jedinému, Jehož náruče touží dosáhnout. Bůh se nedá oklamat třeba i tisíckrát opakovanými slovy: „věřím – doufám – miluji“! Pokud Mu nezní ryze, upřímně, vroucně, pokud se v něm nezobrazí celé nitro, toužící, hledající, měnící se do krásy láskou – potud nebere vážně na vědomí žádnou duchovní snahu, nemá ji za pravdivou a tím za platnou.

Ryzost snah a tužeb musí být čistá, neposkvřněná, vytrvalost dlouhodobá, pevná, vyzkoušená protivenstvím a překážkami pro ten účel danými, aby prověřovaly upřímnost a pravdu – hlas srdce. Jen pak, když vše je shledáno dobrým, položí Bůh Svou ruku k ruce člověka v práci na jeho vnitřní proměně. Tehdy teprve přistoupí blízko k člověku velký Mesiáš Kristus, aby začal uskutečňovat spásu dokonanou, hotovou, již je vstup duše v dokonalost dokonalosti, již smíme dát jméno dokonalost božská. Jedná-li se o věci tak velké, dosažné a svaté, pak spása nemůže být je záležitostí lidskou, ale i Boží. Obě strany jsou jí účastny, přikládají ruce k dílu, ovšem s rozdílem postavení vůči němu. Bůh Mocí a Silou, již vlastní – člověk snahou, touhou, prací, již dává jako malý dělník vinic Pána.

Důležitý poznatek, že lidská síla nestačí k dosažení ztraceného božského stavu, si musí člověk hluboce uvědomit. I tu skutečnost, že je nedosažitelná bez jeho usilovné, plné a stálé účasti a spolupráce člověka. Podle tohoto poznání je nutno zaměřit veškerou svou duchovní práci nyní i v budoucnu, nalézt správný postoj a vztah k Bohu i k vlastnímu životu, znát vše, co souvisí s naším dalším postupem v lidském, duchovním a posléze i v božím životě, jenž leží před námi jako nová skutečnost příštích vývojų, životních cest a prožívání bytí...

Část druhá

Cesta lidské duše

Lidské duše jsou součástí Bohem vyzářeného života v nekonečnosti. Staly se živými jednotkami jsoucna v mocném tvůrčím procesu, jenž měl svůj zvláštní účín, smysl i cíl. Jím Božství vydalo ze Sebe vysoce mocnou a nesmírně vlivnou sílu vyhraněně odlišnou od jiných, podobně vydaných životností.

Tímto způsobem vytvořilo se něco, co se dá nazvat velikou, mohutně tvarem i nitrem působící duší. Byly v ní nahuštěny síly Božské v silné koncentraci jako esence vysokých kvalit. Proto se mohla postavit k samostatnosti a vlastnímu projevu za nejvyšší kontroly Boha, působit jako velké silné já. V tomto já bylo však nesmírné množství malých jisker Božství, jako semknuté, do sebe vplynulé myšlenky jedné velké mysli, kterou představovala v jsoucnu ona stvořená velká duše – božský Člověk. Z ní povstávaly jako malá seménka se samostatnou možností života, avšak jen v určité vyhraněnosti a tím omezenosti.

Po nesmírně tajemném dění přehlubokých mysterií byly tyto jednotlivé jiskry a paprsky rozděleny a vyšly do prostoru a času jako jiné životy, jako malé lidské duše. Tímto mysterijním, vysoce tajuplným rozdělením stala se velká duše – Člověk – sama jim matkou, vlastně rodiči malých duší. Tím ovšem nastalo určité rozředení kvality jáství těchto malých duší. Nemají proto kvality prvořadě z absolutní prvořadě a absolutní Prapodstaty, nejsou Jí samou v plnosti. Nejvyšší z Ní dostávají jen v mysteriích, když je oplodňuje Božství. Tajemství těchto dějů je nedostupné.

Tak jako se zředila mysteriem dělení kvalita sil malých duší, tak se snížila jejich životnost a inteligence. Staly se závislými na své matce, oné Bohem stvořené velké duši, jíž říkáme prvotní božský Člověk. Tím, že se ona vzdala jednoty, dala se takřka roztrhnout na tisíce kousíčků, umožnila samostatné bytí malých lidských duší. Ač rozdána takto ve svých dětech, přece ještě zůstala sama sebou a nad nimi. V malých duších se stala jejich vnitřním božstvím. Ono je vloženo do ústředního Božství, jako je zase malé lidské já vloženo do vnitřního svého božství. Takto stupňovitě a nejvyšš tajemně je každý vložen v Boha jako kapky vody v náručí moře...

Život lidských duší – malých já – byl složitý a rozmanitý. Vinul se tvarovým jsoucnem z výšin do hlubin – z hlubin do výšin spirálovými drahami vesmírným prostorem do stále širších až nekonečných okruhů.

Lidské duše putují životními sférami již jednu celou věčnost. Po svém výstupu z Božské úrovně, k němuž došlo za zvláštních okolností, teprve začaly tvořit cesty naplněné stíny. To byly již duše rozděleny, vstupovaly pomalu do své známé podoby člověka, bytosti schopné práce a myšlení. K jejich rozdělení nedošlo naráz. Některé se vysunuly dříve z jednoty, jiné později. Podle toho se rozlišil i jejich stav. Nestejnost charakterů, výše dobra či zla v nitru plyne právě z toho, jak se ta nebo ona duše vyvíjela na cestách života od chvíle nastoupení samostatného života v prvopočátcích své projevenosti i později, když byla postavena do zkoušek, do ohňů přetavování hodnot do ní vložených.

Když nastal sestup duše z Božských míst, staly se velké změny s její podobou a celým životním projevem. Vnitřní podstata ovšem zůstala stejná, bez úhony, původ z Božství jí nikdo nemohl zrušit či odejmout. Jen znaky původu se zastíraly šedivým oparem, jenž čím dál víc tlumil zářící niternou krásu i výšlehy Světla Božství v ní. Jak vstupovala do úrovní nízkých, přizpůsobovala se potměným těžkým atmosférám hrubosti a tvrdosti. Zvolna se zavinovala do jejich sil, přijímala jejich vibrace a jimi si tvořila obal, šat, v němž by přežila a přečkala čas své pouti potměnými světy, svou sestupnou cestu i vývoj věcí kolem budoucího vyproštění z železných okovů. Nízké světy byly již vytvořeny prvními vyhoštěnci z rájů Boží Lásky, kteří svým vlivem strhli duši na svou stranu. Musela je proto následovat do jejich vyhnanství.

Hrubé výrony mysli jejích předchůdců nanášely na ni temné stíny a byly prvním prachem hmoty. Začala se jím obalovat, stavět pro sebe dům i temné vězení – hmotné tělo. V něm začala putovat Zemí, jež jí byla dána za domov, za vlast, jež více než matkou byla hrubou macechou.

Když se odtáhla od studnic živých vod, stala se živořící květinou, usychajícím stromem. Uzavření přítoku Božské síly projevilo účinky, oslabilo ji. Duše nestačila zvládnout poruchy z toho plynoucí, pomalu ztrácela svou pevnost, odolnost i schopnost udržovat formy všeho, co musela přijímat jako nouzová opatření, aby byla schopna udržet alespoň slabé vědomí života, nutnost něco dělat pro svůj narušený život, aby nezhasl jak svíce ve větru. Především se musela obalit hrubými silami, jež by jí umožnily pobyt ve sféře nízké a temné. Musela ze sebe vydat zhuštěné síly jako zvláštní zárodky, v nichž se začalo vyvíjet tělo přibližně takové, jaké má duše nyní v hrubých sférách hmot. Formy těchto těl se ovšem vyvíjely a zdokonalovaly.

Zvláštností lidské duše je proměnlivost její bytostné podoby, nestálost místa jejího pobytu, dále změny podmínek v nich a možnosti projevu tu i tam. Jak dalece podléhá ona těmto změnám a jim se přizpůsobuje, formuje se její charakter i celý bytostný zjev. Hrubý, neukázněný člověk sám staví lidem před oči vysvědčení ze škol, jež ho vyučily. Blízkost d'ábelství mu vtiskla charakter...

Stavů duše je několik stupňů. Nejnižší z nich, sousedící těsně s úrovněmi démonických bytostí, je možno nazvat již d'ábelstvím. S lidstvím se počítá u duše od chvíle, kdy je schopna projevu některé formy dobra, především dokáže-li být soucitná a má účast s druhými. Pokud toto nedovede, nemůže se ani říci, že nějaká bytost, i když má lidské tělo, opravdu vnitřně lidský stav prožívá. I v lidském těle je možno chovat se d'ábelsky a vnitřně žít jako démon. Žije-li taková bytost i v pěkném lidském těle, nemůže se nazvat člověkem.

V nejnižším stavu d'ábelství se vnitřně netrpí. Cit je tak otupen, že duše ani bolest nevnímá. Bolest vzniká ze soucitu s těžkostmi druhých i z litování sebe, že srdce nemá, co by si přálo, že mu jiní různým způsobem ubližují. Hrubý, tvrdý člověk nevidí bolest druhých, jeho vědomí není tak citlivé, aby zachycovalo dojmy z života lidí, ani ze svého vlastního nitra. Je zahleděn jen na osobní blaho, sobecké zájmy dávající uspokojení hmotných potřeb, jak je žádá tělesný život.

Netrpí-li nad druhými, netrpí ani nad sebou. Nezná ani všechny potřeby duše, proto necítí jejich nedostatek. Projeví-li cit, pak jen negativní formou, jakou je zlost, hněv, popudlivé urážlivé chování, různé stupně závidění a podobně. Tento stav je duši nebezpečný, protože ji vede k životu ve světech velmi nízkých, z nichž nebývá ani návratu. V nich žijí ti, jimž není dána možnost pozvednutí se z nich zvláštními procesy opakovaných vstupů do nových životů ve hmotném těle, které velmi slabou duši po všech stránkách rozvinou.

Pozemský lidský život je malá část z velké a rozsáhlé působnosti člověka v mnoha neviditelných světech. Avšak tato malá část pozemské činnosti je velmi důležitá, protože je prožívaná ve hmotě, a to zvlášť uzpůsobené, složené a projevené, aby zastřela a skryla vyšší jemné životní jsoucno, člověka od něj oddělila, ztížila poznání pravého stavu věcí.

Takto projevená hmota má pro vývoj lidské duše velký, netušený význam. Je nejzazší hranicí sestupné cesty, na níž se člověk ocitl po osudném pádu. Hmota se tím stala jakousi konečnou hradbou životu při jeho průbojnosti a rozmachu. U ní Boží tvůrčí činnost zatím končí. Od tohoto místa vrací se pak vše znovu do beztvárnosti a neprojevenosti tím časem, silou, mocí i zákonitostí, vším, čím se život rozšiřoval a zaplňoval prostor i čas od svého prvopočátečního vytvoření v prvních i dalších stadiích vydechování Božství, jež se tak stalo Stvořitelem.

Ve hmotě se má zastavit sestupná cesta. Vstoupí-li lidská duše do hmotného těla, je to znamením, že vstupuje již na konečnou hranici sestupné cesty do života nízkého a nejtvrďšího, do přímé svírající náruče těch vlivů, sil a mocí inteligencí, jimž souhrnně a výstižně říkáme d'ábelské. Hmotou se projevují, v ní sídlí a působí. V mnohém člověka inspirují a vedou k činnosti, již se projevuje smrtící ničivá síla rozkladu a zmaru všeho živého a krásného. Jejich inspirací vzniká vše pozlátkově oslňující, co člověka odvádí od tichého soustředění na vnitřní život v Bohu.

Rozvířují do chaosu a zmatku světové dění, vyšinuují je z cest lásky. Vše, co je utvořené a ztvárněné z hmoty, zobrazuje dům jednoho z těch pracovníků, kteří nemohouce žít v čistých duchovních oblastech, odstoupili z nich a žijí za vším a ve všem, co je výronem hmoty, jejichmi zevně poznatelnými a smysly těla zachytitelnými silami a energiemi.

Člověk při své vysunování se z náruče Boží ubírá se krok za krokem dolů do primitivních forem a na cesty těchto vyhoštěných duchů. Posléze jim stanul po boku přímo v jejich působišti – ve hmotě. Oni člověka předešli v přestoupení Božích řádů soužití a tím má vytvořili neblahý vzor. Člověk má ale jiný úkol ve hmotě než tito duchové. Oni výrony zhrublé mysli dávali zhrubnutí životním silám, až vytvořili hmotu. V ní se pak usídlili jako v podivném království. Není jejich úkolem toto království bořit. Setrvávají na svých místech a úlohách zastínění pravd. Kdyby nastoupili cestu pokání a očist a tím měnili své stavy v dobré a správné, jejich hmotné království by se část po části rozložilo. Ovšem tato cesta by nesla utrpení, jaké prožívá člověk při svém návratu k Bohu. Snad právě tato skutečnost jim brání, aby vstoupili na jinou cestu.

Utrpení je příliš hořké a trpké sousto, k němuž se každý neodhodlá. Jen člověk se k němu odhodlal, protože měl zaslíbení pomoci Boží – Mesiáše, jenž ulehčí a zkrátí těžké zpětné cesty zvláštním mysteriem velké Oběti. Ačkoli osudy padlých jsou v mnohém stejné, přece jsou v nejdůležitějším zase velmi rozdílné. Na cestu zpětnou je volán pouze člověk. Ten, který ho předešel v pádu, je ponecháván jako udržovatel hrubé hmotné životní formy i pro odpor vývojovým cestám k míru a lásce.

Cesta vzestupná

První myšlenkou vyslanou k Bohu ve víře v Jeho skutečnost, začnou se svazovat zpřetrhané nitky spojení s oním překrásným světem Lásky, z něhož člověk vypadl jako ptačí mládětko z teplého hnízdečka někam do studeného křoví. Rozšířením a zesílením myšlení na Boha, zvroucněním vztahu k Němu, prohloubením touhy po životě bez utrpení v záti světél lásky a pokoje, buduje si cestičku vzhůru do těchto nádherných skutečností.

Bůh velmi citlivě vnímá každý záchvěv, záblesk touhy srdce po Lásce Boží. Více než člověk touží, aby on spočinul v náruči krásného žití. Vřele vítá první posly – naše myšlenky a slova – putující k Němu cestami sterých překážek. Odpovídá na ně tak, že si toho člověk vůbec nezaslouží, nemůže si vůbec představit. Celým Svým mocným Světlem a krásou oblévá nitro. Probouzí k činnosti všechny vlohy, jež jsou v jádru duše vloženy jako semena vzácných stromů. Tehdy začíná stavba velké spolupráce s Bohem na spasení duše.

Jde-li se takto ze dvou stran k dílu, je cesta k dokonalosti rychlá jak let andělskými křídly. Až jí dosáhne víc jak polovina lidstva, člověkova práce ve hmotě se rozšíří, obsáhne větší úsek kosmu. Nejvyspělejší vstoupí trvale do oblastí, kde hmota je v procesu éterizování, aby ji vtiskli určitou formu vyhraněného dobra. Lidská tvůrčí inteligence oživí i další planety a vytvoří na nich životní formy zemské s přihlédnutím k jiným podmínkám.

Úkoly, jež stojí za tím, vedou člověka již do vesmírné stavby. Zasáhnou do vývoje dalších bytostí. Proto do nich budou zasvěceni jen ti, v nichž bude silně působit plně oživené a tím vysoce činné i mocné já přijímající inspirace a zmocnění k činům z vnitřního božství, jež do té doby bude již v plném rozmachu všech svých mohutností, které umožní tvůrčí akce a mysteria života v rozsahu, hloubce a významu, jež jsou zatím nad všechna lidská chápání, do nichž nemožno bez nebezpečí rozložení tělesného mozku nahlédnout.

Velká i malá centra vysoce výkonné síly a moci Inteligence Božství jsou rozprostřeny v prostoru, jemuž říkáme vesmír. Vesmír však není jen ten, jež vidíme očima jako určité zářící body sluncí a planet. Jejich hmotná forma je pro nás jen postřehnutelným a tím skutečným důkazem, že je něco v prostoru mimo Zemi. Za hmotnou formou vesmíru se však skrývá forma jiná a za ní opět jiná stupňovitě za sebou, až k samému bodu jejich nejvnitřnějšího jádra.

Jádrem je část oddělené Prapodstavy Božství projevená činností v prostoru vesmíru. Je možno si ji představit jako určitou nejvyšší kvalitní vysoce průbojnou a výkonnou Sílu, blesky sršící energii, zapalující ohně životností, nesoucí všechny znaky nepředstavitelné Inteligence, rychlosti a pohotovosti ke všemu, co jen může v tvůrčí fantazii Božské Moudrosti vyvstat jako životní obraz, dění. Možno ji také zobrazit myšlenkou nesmírného účinku, jaká jen může vyvstat v univerzální Mysli, v mohutné, nepředstavitelné Moci Božství. Tato prostoru daná Myšlenka má svůj osobitý, silně vyhraněný charakter a poslání projevit Božství v určité podobě a formě, dát vzniknout okruhu takzvaného projeveného života, v němž se má uvést do chodu a pohybu výrazný a silný proud životního dění. Může se mu říci stvořitelské dílo většího či menšího významu vzhledem k celkovému úmyslu, z něhož se vychází a jenž je vůdčí nitkou plánů Boha uvnitř tajemna Prabytí.

Každý takovýto kruh působnosti Tvůrce je naplněn činnými, více či méně samostatnými bytostmi, malými já, jež zpracovávají síly věnované tomuto prostoru pro jeho oživení a naplnění životností. Pro tuto činnost mají různý stupeň volnosti tvůrčí fantazie, jíž mohou zpracovávat detaily tvarů a forem bytí na různých místech přesně ohraničeného i široce volného prostoru. Je mnoho druhů bytostí od sebe odlišných vlohami, úkoly i kvalitou sil daných jim k projevu a činnosti v určitém okruhu kosmu. Kolik druhů, tolik je různých zákonů, poslání, účelů, cest, plánů a prací.

Právě proto, že je to celé nekonečno plánované mnohotvárné činnosti, nemůže ji konat jedinec, jedny ruce a rozum. Bůh nestvořil mimo Sebe celého sama Sebe, totiž někoho, kdo je zcela sám a naprosto v jednosti v kvalitě i druhu. Vytvořil velké množství malých já, do nichž se určitá jedna Božská vlastnost, vloha, síla, energie, myšlenka vložila, v nich si vybudovala jedno centrum činnosti, buď malé středisko citových sil nebo sil vůle, a pak i hrubších, jimiž se projevuje hmota. Jedinec je neschopen vytvořit celý obraz plánovaného neomezeného dění, jímž se chce Božství promítnout v prostoru. Společné působení rozdělených schopností, přiložení síly k síle, podepření myšlenky myšlenkou, spojení rukou i srdcí, uskutečňuje přání Všemohoucího dát na tom nebo onom místě zazářit té či jiné skvělosti, mohutnosti, kráse i tvarovosti v celém neobsáhlém původu, významu, složitosti a velebnosti.

Neomezené tvůrčí možnosti rozprostřené před Tvůrcem vesmíru hmotného i duchovního daly vznik podivuhodným životním úkazům a jevům, složitým obrazcům a vzorcům působnosti hmotných i duchovních sil i dění seskupeného kolem jedinců i na širokých plochách shromážděných a pracovištích celých velkých skupin bytostí, jejichž podoby jsou nekonečnou galerií, přímo výstavou dokonalého tvůrčího umění Boha. Od překrásných složitě formovaných tvarů až po experimenty tvořící bizarnost – od maličkých prášků až do nekonečně velikých gigantů sluncí, jež jsou obrovskými centry i nahuštěním sil hmot i éterů – je ve vesmírném prostoru rozložen živý, činný život i takový, jenž je položen před oči jen pro nádherné výhledy, pro panoráma divukrás. Je to život, který v sobě nechová citové a myšlenkové síly, jenž necítí, nemyslí, nejedná, ale tvoří jen rámec živým srdcím v jejich prožívání příhod událostí, dojmů lásky a bolesti, je jako kulisa pro scénu, pro drama, v němž se něco rodí a něco zmírání i obnovuje se zas a zas.

Velikost, nekonečnost, mohutnost, velebnost Boha působí na každém malém místě. Je tak samým dechem, přímou myšlenkou tvůrčího rozmachu Boha. Všude je On jako celý a nerozdělený a všude též rozdělený v to, co před námi se promítá jako odlišné tvary, podoby, květy, tváře, vůně a hvězdy, jako steré od sebe oddělené, stále jiné a nové osudy, nová a nová možnost ještě lépe, krásněji a čím dál dokonalejší moudrostí projevovat všechny možnosti obrátů, změn i proměn věcí i myšlenek uvnitř mysli. Vymýšlet, domýšlet, přemýšlet, hledat, nalézat, budovat a vydávat tvůrčí schopnost v nejrozmanitějších formách a obrazech vždy dokonaleji, pevněji, nekonečně – to je pohled do tajemných dílen univerzální Mysli Absolutna. Člověk je jedním zákmitem jejich myslitelských genialit.

Život duše je bez konce. Za ní věčnost – před ní věčnost. Její cesty úrovněmi života nekončí ani splynutím s absolutní Láskou. To jen rozšíří, zmohutní, zkrásní a pozvedne duši do šíře nekonečna. I když přicházejí období klidu a ticha, kdy životní projev je stažen jak světlo v

lampě do nepatrného záření – přece zas a zase vychází se k novým tvůrčím rozmachům v šíři a významu stále mohutnějším.

Jednost se mění v mnohost, jednota v rozdělenost v bezpočetné drobné i velké životy, jež vycházejí z tiché náruče Božství do bouřlivých i klidných vln života. V jakých podobách a projevech? Není třeba této otázky. Bůh – Absolutno – vždy a všude jen absolutno všeho vytvoří. Budeme zjevovat Boha obrazy, jak je sám do nás vtiskne, nosit Božství v hlubinách srdce všemi cestami věčnosti.

Všichni velcí proroci, zvláště Jan Křtitel, jsou velmi silným voláním člověka na vzestupnou cestu, až na místo, z něhož odstoupil. Jeho: *Čiňte pokání, neboť se přiblížilo Království Boží*, je jasným důkazem, že je očekávána, že přijde změna v lidském životě, návrat do původního stavu božského, a tím vstup do Království nebeského, do života lásky a míru.

Bůh s příslibenou pomocí se v Kristu přibližoval a člověk k tomu musel naplnit úkol: během svého pobytu na Zemi zbavit se všech nánosů zla, aby pak čistý, láskou posvěcený, mohl být pozvednut působením Mesiáše do svého pravého domova.

Teprve když člověk šťastně prokoná svou vzestupnou cestu k vrcholnému bodu, jímž je božský stav – ovšem v omezenosti jedné duše, malého já, nikoli v univerzální neohraničené Moci Božství – vytvoří zlatou nitku velkého vzoru a položí ji vesmírem všemi prostorami a světy, kde žijí porušení duchové. Tak se stane pro ně zářícím magnetem, který zvedne z prachu, nízkostí a hrubostí postupně jeden život za druhým. Vše se navrátí na konci cest k Bohu zpět do jeho nejsilnější Prapodstaty, z níž vše povstalo. To ovšem změní celé jsoucno, především tvarové sféry projeveného života. Ony se tvoří i udržují mocí oddělené vůle určitých malých já, jež chtějí být v určité samostatnosti a projevovat činnost zjevným způsobem, aby tak byla viditelná jejich tvůrčí schopnost, aby se obklopily vlastní slávou a ctí. Vzdá-li se vůle chtění osobní moci a splyne opět s Vůlí Božskou, přijme její univerzální plány tvoření pro uplatnění všeho a všech, tu zvolna odstupuje od samostatného projevu a vrací tvůrčí moc Moci nejvyšší.

Až dojde k této proměně postojů v nejzávažnějším, co má prvořadý význam pro celý projevený život, hmota ztratí důvod k nezbytnému trvání, začne rozvolňovat své pevné základny a přecházet nejdříve v jemný éter a pak v původní Božskou Prasílu. Tím se pevný tvar rozplyne a život začne proudit nekonečností jako beztvářá hmota oceánu a vstoupí do ticha bezbytného bytí. Vše zvolna nabude podoby univerzálního Ducha, jíž je Vůle, Moudrost a Lásky. Ty se stanou jediným plamenem života. Tehdy, po skončení tvůrčí práce ve vesmíru, každý bude mít právo na odpočinek, na sedmý den – i Sám Bůh...

V Desateru je vytyčena předepsaná zákonitost úrovně života člověka, jenž si sotva uvědomil, že mimo zlo, jež působí těžkost a utrpení, je i dobro, které vnáší do života jas a blaho, a proto potřebuje ochranu, šetření a respektování. Tato dosažená úroveň je povstáním z pádu, neboť on není ničím jiným než odsunutím dobra, vysunutím se z života lásky. Uvědomění si dobra jako něčeho krásného, božského, co je nejvyšší žádoucí, je probuzením se duše, prvním pohledem na Boha, Jeho uznáním. Je to vrcholně důležitý činitel vývoje duše.

V čase, kdy bylo Desatero formováno a lidu předloženo, byla většina lidstva na hluboce nízké úrovni vnitřního života. Pro tuto úroveň bylo Desatero něčím velkým – řečeno slovy dnešních pojmů přímo revolučním. Rozlišování dobra a zla pro tehdejší stupeň lidské inteligence bylo velmi těžké. Bylo však vzneseno z Boží strany jako přísný požadavek, zákonitá podmínka vzestupu lidstva, a proto se muselo uskutečnit. Přihlédlo se k představám a chápání životních hodnot člověkem, jeho velmi zúženému vědomí, jež se zhroucením celé vnitřní stavby duše stalo necitlivým, bez reakce na dojmy z prožitků dobra či zla, jeho vlivů na život. Bůh proto důrazně upozornil lidstvo, které věci je nutno pokládat za určitou hodnotu, za dobro dávající určité blaho. Rodinný život, manželství, vztah rodičů a dětí, majetek, víra v Boha a podobně jsou dobra, které Bůh vyzvedá a vytyčuje je chránit, nerušit je, aby na Zemi mohly

působit svým významem, skrytou činností na vnitřní rozvoj myšlení a citu, celé rozumové moudrosti.

Naplněním Desatera člověk teprve vstoupí na lidskou úroveň tím, že uzná dobro za důležitého životního činitele, budovatele určitého krásna života. Pokud člověk nevzdá dobrou úctu, nerespektuje jeho projev, neuvolňuje mu místo v sobě, aby vstoupilo do nitra k působení, je stále ve stavu hlubokého pádu. Povstává z něho tehdy, když dá dobrou alespoň část srdce za příbytek, pracoviště a působiště. S dobrem do srdce vchází první silný paprsek Boha. Ten zvedá duši z úrovně ďábelské na lidskou, jíž započíná vývoj člověka k božským stavům.

Malý stín jakékoli formy zla ruší tento vývoj a vrací člověka zpět do pouhého omezeného lidství. Proto na vyšších stupních vzestupné cesty se žádá víc než stanovení Desatera. Člověk vyšší úrovně nejen nesmí narušovat dobro, ale on je má zpevňovat a rozšiřovat, dopomáhat k jeho plnému zakotvení v sobě a celé Zemi navždy, vydávat je myšlenkou, slovem i činem. Každý jeho dech musí vyzařovat velké světlo dobrotivosti a krásu lásky protiskovat do prostoru.

Zkušenosti ukazují, že lidmi není dosud naplněn ani základní požadavek respektování dobra, který byl vznesen ze strany Boží na člověka již před tisíci léty. On doposud neumí udržet ani ono základní dobro, které již tehdejší lid znal a ctil, ač byl teprve na prvních stupních rozvoje myšlení, chápání a citu. Ustanovení Boží se stále narušuje osobní neukázněností, velkým sobectvím, touhou po věcech, jež má jiný ve vlastnictví, i hrubým chováním člověka k člověku. Je možno za těchto okolností počítat s nebeským životem po smrti?

Nebeský život je božský stav duše a ten ještě není vyvinut a dosažen. Ještě ani není správné představy, co je to božský stav duše, jak vysoké míry všestranné dokonalosti vyžaduje. A protože je možno dokonalost si představit zatím jen jako vysoký projev dobra a lásky, je zřejmé, jak daleko je od lidstva uskutečnění ideálu života lásky, míru a božích radostí. Člověk si teprve uvědomuje, že mu něco chybí, že je krajně nedokonalý, vzdálený od vzoru života, jak jej lidstvu zobrazil svým postojem a vztahem k lidem i Bohu Mistr a Učitel Ježíš Kristus.

Vědomím nedostatků vstupuje se do velkého očišťovacího procesu, v němž se duše zbavuje zlého, obrací se plně tváří k dobru. To je uloženo v hlubinách její životní podstaty vplynuté z Boha jako jiskra dávající bytí, žití a projev lidské duši. Tato božská jiskra je jako zadušená, její světlo ztlumeno v jediný zářící bod, do něhož jsou pojaty všechny skvělosti Božství darované duši pro život.

Touží-li ona po spojení se svou božskou podstatou, musí odstraňovat překážky, jež jsou na cestě. Je to práce velmi obtížná, která se dá přirovnat k nesnázím nejtěžších hmotných prací v dolech, hutích a kamenolomech. Síly zla jsou více než kamení, oheň a voda, tvoří téměř neprůchodné cesty, zasypané doly, zaplavená území vnitřních krajin duše, činí vstup k hlubinným jádrům nesmírně těžkým. Přece však je naprostou nutností vybojovat si cestu k svatým podstatám duše za všech nepříznivostí. Skvosty jemné a krásné ušlechtilosti musí ozdobit duši, má-li být přijata jednou do pravých Božích Nebes.

Co se na prvních vzestupných stupních v zemském životě vykoná, silně ovlivňuje další postup výstupu. Podle vnitřního stavu dosaženého ve hmotě se měří čas, který duše bude potřebovat pro vzestupnou cestu, její průběh i ukončení. Život v tísní a odloučenosti od náruče Boží Lásky, jež duši přímo hýčká svou něhou a zahrnuje radostmi, zrozuje touhu po novém nabytí těchto posvátných mysterií láskyplnosti. Dojetí a rozechvění duše uvolňuje skryté rezervy vnitřních sil, jejichž zvláštní mocí a silným účinkem se duše zvedá z ochablosti všech vroucích citů. Ty se oživí a ona jich použije jako křídel pro let k výšinám do blízkosti mateřské Lásky Boha pro potěšení svého srdce, pro rozkvet své krásy, posílení svého postoje čistého lidství.

Dokáže-li člověk ještě ve hmotě rozzářit se duchovním světlem, jež plyne z touhy po Božím krásném žití, z výtrysků vřelosti slova vroucích modliteb, z nadšení nad tím, čeho se duši dostává jako darů zmoudření, zjemnění, zesílení skutečnosti vnitřního míru – pak se stává posvěcovatelem každé věci zemského života i vši hrubé hmoty. Jestliže tuto vysoce významnou a krásnou činnost koná člověk po celý zemský život, může se tak vnitřně proměnit a celý posvětit, že po

smrti těla se rázem vysune na první stupně Božských sfér. Božské sféry začínají tam, kde nepůsobí zlo. Tím je dána možnost rozvíjet se za příznivých podmínek do vnitřních mohutností až k nejvyšším stupňům dosažitelným člověku. Jimi se pak vstupuje do služeb mesiášských i do cesty strážců ještě zcela malých, nerozvinutých životů, oddělených jisker Božského Já. Tyto cesty opět mají svou složitou a stupňovitou linii a vedou k další rozsáhlé činnosti člověka na dlouhý věk daleko za hranice Země do vzdáleného kosmu...

Voda má stejnou podstatu a je vždy vodou, teče-li přes údolí, rovinu či z hor – je náplní kteréhokoli řečiště či nádob. Tak i život, ač ponořen do různých tvarů, projeven dobrem nebo zlem, světlem či stínem, zůstává vždy stejným a neměnným svou nejvnitřnější skladbou prapodstaty, schopností vůbec být, dávat, přijímat i nově tvořit jsoucna bytostná, tvarová i bez-tvará, zrcadlit Božství do nesmírnosti a nekonečnosti.

Život je jen jeden, ale je prožíván na různých místech a vždy jinak, aby všichni žijí jako malý obláček obeplouvali vesmírné obzory, nahlíželi do mnoha zákoutí jsoucna, poznávali nekonečno Božství s jeho zázraky a nádherami, bezpočetnými možnostmi, jež v sobě má a zjevuje. Pokud však jsou lidské duše jako nevzklíčená semena lásky, nevyvinutý plod dobra, putují jen v omezeném prostoru, po místech podobných Zemi s jejím znakem smrti. Nenahlížejí do krásy Božství, ale poznávají jen stíny. Má-li duše stíny v sobě, vrhá je na cestu jiným. Proto nemá účast na zářivé cestě plné Světla krás Božích.

Vyhnanství z ráje je skutečností, není jen kazatelskou frází nebo jen symbolickým obrazem. Skončí vstupem duše do absolutní Lásky, k pevným břehům životních tvarů, jež se budují vždy novými a stále smělejšími ideami Božství.

Mysterium zrození

Není moudré pohrdat životem ve hmotě, dívat se na ni jako na něco méněcenného. Vše vyšlo z dílny Boží, všechny životní síly jsou výronem Boží tvůrčí Síly. Že jsou některé zhrublé, tísnící, těžko dostupné, nepříjemné, je i vinou člověka. On zeslabením sebe a zhrubnutím nitra k jejich tvrdé, bolest působící formě, dopomohl. I hmotný život dává možnost a příležitost duši k práci na zduchovnění. Napomáhá tomu mimo jiné i nutnost myšlení prostřednictvím mozkové hmoty.

Mozková hmota je zvláštním způsobem uspořádána, aby byla schopna zachycovat vlny myšlení vycházející z hlubiny jáství. Do mozkové hmotné látky jsou vloženy určité duchovní síly, jež z ní činí hmotu vysoce kvalitní, částečně produhovnělou a tím odlišnou od jiné hmoty těla i Země. Pro tyto vlastnosti může se k ní duše – vnitřní já – při svém působení a projevení se mimo sebe do zevního světa lidí a věcí, přiblížit i dotknout, vyvolat v ní silné napětí, nesmírné zcitlivění a podmínky, aby se v ní tvořily představy o věcech života ve formách a tvarech přístupných chápání a inteligenci duše, jež má mozek za vyjadřovací nástroj, obrazovku, jež reprodukuje věrně každý záchvěv nitra i dojmy z vnějších událostí kolem.

Duchovní síly v mozku soustředěné dovolují bezprostřední styk duše s jeho celou složitou konstitucí a skladbou rozložení všech citlivých center, v nichž se shromažďují instinkty a impulzy, jež vysílá jáství ze svých hlubin, kde působí nejvyšší inspirace z Božství. Tím je umožněna přesná formulace poznatků myšlenkou a slovem.

Hmota, která je rozprostřena na Zemi, je velmi hrubá. Při styku s ní by duše porušovala svou vnitřní jemnou skladbu. Proto má-li se stýkat se světem, s jeho hrubohmotností, musí být nejdříve vytvořena mezistěna – zjemnělá, Božími duchovními silami zkvalitněná mozková hmota, jež při styku s duší nezapůsobí rušivě, netísni ji tlakem.

Narodí-li se na svět děťátko s něžnou tvářinkou, dětskou půvabnou prostotou, lidé se z toho těší. Přijímají nového člověka do rodiny rádi a pokládají i za neštěstí nebo příčinu ke smutku, když se nemohou cítit rodiči. Domnívají se, že v dítěti přichází do Země něco zcela nového,

život, jenž se nikde předtím neobjevil, nezrodil. Ti, přes něž tento nový život přichází, myslí si, že oni dali podnět ke zrození nového člověka, že jej zplodili za pomoci fyzické rozmnožovací zákonitosti. Tyto představy jsou pouhou iluzí, velkým klamem světa, jenž je hozen na lidské vědomí a zastírá pravdu již sta let. Je jednou z hlavních příčin, proč člověk stojí často bezradně a v rozpacích před protiklady, velkými rozdíly lidí, sterými otázkami po zdůvodnění všech zmatků a nespravedlností. Z nepravdivého, povrchního pohledu na věci ovšem není možné poznat příčiny složitého, komplikovaného života, a jestliže se někdo domnívá, že je zná, pak jistě jen zase v nesprávné představě.

Jednou provždy je nutno si uvědomit základ nejzákladnějšího, to, že existence člověka je nepředstavitelně dlouhá, že v malém tělíčku, jež se rodí, přichází na svět ne bytost nová, nikde předtím neviděná, ale bytost s podivuhodnou minulostí, s životem, jenž byl dávno a dávno předtím, než povstal zemský svět a začal se formovat do přijatelných podmínek, aby v něm mohlo začít nějaké dění vývoje.

Život, jenž se jeví na Zemi s novým tělem, nese stopy prokonaných cest. Přináší do Země určitou inteligenci, jež byla vyvinuta již dříve, než se objevila zde, aby novou činností něčím Zemi přispěla. Jaký byl její stupeň vývinu před vstupem na svět, takovým je při zrození. Kde se přestane, tam se začne, vstupuje-li člověk odtud do jiného světa či naopak odtamtud sem. Malé dítě ovšem tento stupeň neukáže. Nemá zde potřebně vyvinuté ústrojí těla, aby mohlo propustit inteligenci a její schopnosti přes ně do světa lidí.

Projev člověka za jeho pobytu na Zemi je vázán na tělo, především na mozek a nervové ústrojí. I největší přicházející inteligence je vázána na to, zda nervová stavba těla a složení prvků i všech látek a celá buňková citlivost umožní jí projev, aby mohla co nejvíce ze sebe dát a ukázat. Neschopnost nevyvinutého těla tlumočit duševní myšlení a cit nejvíce klame. Proto lidé nevidí v dítěti zralou bytost, jež do Země přichází prožít další velmi důležitou kapitolu života, číst z jeho knihy, co napsala do ní Boží Moudrost při určování jeho průběhu, jenž je výsledkem velmi složitých zákonitostí, jak bylo o nich již pojednáno.

Když se nové tělo ze zárodku začne vyvíjet v matce, dostává určitou část sil ze síly jejího těla, avšak ne vše, co potřebuje pro zrození a pak své působení ve spojení s lidskou duší. Matka může ovlivnit vyvíjení těla v sobě k dobrému, ale jen tehdy, má-li sama dost duševních sil, je vyrovnaná, moudrá a plná lásky. Není-li tohoto stavu, pak se naopak proces vtělování ztíží, někdy i zkomplikuje. Rodina dává příchozímu bezpečný útulek, podmínky pro uplatnění, může přispět k tomu, aby se dobro, přišlo-li s duší v jejím vtělení, rozvíjelo, inteligence rostla, moudrost prohlubovala. Dobrým příkladem, pevným vedením a mnohou radou i trpělivou láskou mohou ti, jež se jmenují rodiče, dopomáhat ke zdárnému prožití nového života na Zemi. V tom tkví zásluhy mateřství i otcovství velmi ceněné Bohem jako služba lásky životu. Přes všechny těsné důvěrné vztahy k dítěti nemohou však matka ani otec si přivlastňovat jakési právo vlastnictví, tvrdě omezovat, neústupně vládnout a žádat přesné napodobení svého způsobu života u toho, jenž k nim přišel žít. Každá duše nese si své samostatné, vlastní cesty, jež se třeba rozcházejí s cestou rodičů. Má své úkoly, poslání i vážné práce buď v národním širokém měřítku nebo jen na malém úseku osobního života.

Každá duše je vedena silnými impulzy vnitřního vedení, jímž je boží moudrost, uložená hluboko v jejím srdci. Proto žádná nezbloudí. Buď dlouhými oklikovými nebo přímými cestami dojde ve stanovenou hodinu k cíli, jímž je její rodný dům – Bůh sám...

Vytvoření hmotného těla ve formě, jakou nyní má, je velkou namáhavou prací, již si z velké části musí duše sama vykonat. Z naší strany nevidíme žádnou námahu. Zárodek těla se vyvíjí v matce zdánlivě prostou, samozřejmou zákonitostí. Nikdo zde neví o přítomnosti živé bytosti, která delší dobu působí na vyhlédnutou matku, přiblíží se k ní určitou částí sebe, vstoupí přímo do jejího těla. Vůlí a zvláštní silou pro ten účel danou ožíví se zárodek, jenž byl do oné bytosti, jež se má stát matkou, položen v době, kdy se formovaly její plodící orgány, při dorůstání a dotvořování jejího vlastního těla v době takzvané puberty. Maličký zárodek těla se

začne vyvíjet a nabývat tvaru ze dvou stran: zákony danými růstu hmotného těla a pak duševním úsilím toho, jenž si nové tělo chce vytvořit. Dává se mu forma odpovídající záměru onoho nově nastoupeného života na Zemi, jenž se má projevit.

A tak jako se duše účastní růstu dětského těla v matce, tak stejně působí na jeho další růst a rozvoj po jeho narození na svět. Udržuje soudržnost buněk, působí na jeho zdravý chod i udržení rovnováhy vně i uvnitř jeho orgánů. Velmi přitom záleží na tom, jak silný jedinec a jak výrazná inteligence se zrozuje, a také, s jakou minulostí prožitků a činností v té či oné úrovni, s jakým úkolem a osudem. Protože osudy se formují podle předcházejících životních projevů, vtělující se duše přináší si do nového života předurčení. Je buď jen lehce načrtnuto jako pravděpodobnosti anebo celé propracováno až do detailu. Vše se řídí výsledky předcházejícího života v myšlení, slovech i činech, v životním prostoru, kde duše žila.

Podle těchto tajemných, lidem zcela neznámých působitelů se již v těle matky – již v samém zárodku nového těla duše – tvoří předpoklady takzvaného osudu. Intenzita, hloubka myšlení, úroveň inteligence, jsou vázány na určitá nervová a mozková ústrojí i některé jiné tělesné orgány. Proto již v těle matky je vytyčena z velké části cesta duše Zemí, její možnosti i nemožnosti. Procesy tvoření a rozvíjení těla v matce jsou rozhodujícím činitelem pozemského života. Proto je jim věnována velká pozornost od všech, kdo na tomto díle spolupracují s lidskou duší. I ona sama zde ukazuje stupeň vývinu vnitřní síly i vůle, myšlenkové moci i moudrost, jíž posuzuje svou situaci kolem tvoření těla a jeho příštího osudu. Složitého procesu zavíjení se duše do těla zúčastňují se mnozí pracovníci i z úrovní duchovních, a to zvláště tehdy, jde-li o duši nevyvinutou, s malou životností a ještě uzavřeným proudem sil. S dobrou duší při dobudování tělesné stavby spolupracují andělé, s nedobrou duchové z nižších světů. Ona si tak jejich vlivy vtahuje až do samého života. Tak mu hned od počátku vtiskne určitý ráz a charakter.

Vstup duše z onoho světa do hmoty Země je daleko složitější a pro duši obtížnější než je odchod do posmrtného života. Je doprovázen celou řadou procesů, o nichž se zatím na Zemi neví. Nejvýraznější zvláštností je to, že vše je prožíváno za plného vědomí duše až do posledního okamžiku, a tím není jen chvíle, kdy se nové maličké tělo z matky rodí. Vědomí duše i po tomto procesu zůstává ještě v jiné oblasti. Teprve postupně se oslabuje až se ztratí zcela při jedné zvláštní chvíli, kdy se malý mozek začne pevnit a uzavírat, ohraničovat. Tehdy je již nutno s ním splynout, prožít mysterium zvláštní formy smrti, v níž se vstoupí v nevědomí všeho, co je. Jen tak je možno začít zcela nově žít bez zatížení vzpomínek na minulost, které by nedovolily nezapíratý přístup ke všemu novému, s čím se duše ve hmotném těle na Zemi setká.

Protože přechod duše do Země je obtížný, je mu pomáháno různým způsobem. Usnadňuje se kontrolním řízením jeho vývinu, jednak samou vtělující se duší a jejími pomocníky. Proto zdar je zajištěn vždy. Ovšem jsou okolnosti tak silné, že je nutno připustit vytvoření hmotného těla vychýleného z normální formy, dovolit i určitou zrůdnost. To však v případech krajních, kdy se jedná o odpykání těžkých vin, jimiž je zatížena duše, která si nové tělo tvoří, nebo ti, k nimž přichází; dále i ve vzácných případech obětující se andělské bytosti, jež přijme nenormální formu těla z čisté oběti za celý zástup takzvaných kainovců, bytostí, jež vraždily těla úmyslně a s démonickou rafinovaností.

Je proto zřejmé, že je nesmírně složitý i těžký přístup k očištnému procesu, kterým život na Zemi je – až na malé výjimky životů zcela obětních a výkupných, k nimž sestupují duše ze sfér učitelů a vůdců duší nebo přímo i z nebeských oblastí, kde sídlí takzvaní nevinní, duše neznalé zla, a proto od něj zcela čisté.

Protože je zvláštní a ojedinelou formou utrpení, nese výsledky, na nichž se staví i věž tak vysoká, jakou je spása duší – mysterijní proces znovuzrození člověka, zbožštění jeho duše. Bez této formy jí není možno dosáhnout. Jak na jedné straně hmota znesvěcuje, tak z druhé strany i posvěcuje. Ovšem jejím posvěcením jsou mysteria bolesti a smrti, která jsou nejvýraznějším znakem života na Zemi. Která duše je má do sebe protisknuty, již tím je postavena do Světla Kristova, jež je Láskou Boha obrozující a vykupující toho, na kom její paprsek spočine.

Mysterium bolesti

Lidské tělo velmi sílí každé myšlení, soustředění vůle na určitou věc. Při něm se seskupují prvky těla, silněji a rychleji kolují jeho síly, vydávají intenzivnější výrony své působnosti. Není-li duševní práce, jež by žádala tuto činnost mysli a vůle, je člověk veden k tělesné práci. Ta také žádá soustředění a tím nese zesílení působnosti životních sil. Tím se napomáhá udržení tělesné rovnováhy.

Podobné a ještě silnější účinky má myšlenková činnost při meditaci a modlitbě. Ona sbírá a soustřeďuje již nejen nitečky tělesných sil, ale zasahuje hlouběji do nitra a odtamtud nabírá síly již silnější, zduchovněné, jež mají hojivý účín na vše, co je v duši i v jejím těle choré. Proto duchovní pracovník má předstih před tělesnými lidmi, kteří duchovně nemyslí a necítí. Má naději až i jistotu (podle intenzity své duchovní činnosti), že jeho tělo bude odolné vůči všem nemocem, vydrží dlouhý čas na Zemi žít i v těžkých pracích všeho druhu a nepřízní hmotných podmínek.

V jednom případě však i duchovní člověk tělo nezvládá: má-li v životním úkolu, pro nějž se zrodil, utrpení obětní, jímž se míní těžká vina někoho, kdo ničil tělesné životy, má-li nést důsledky toho, zrodit se pro tento účel a prožívat je. Najde-li se beránek ochotný ulehčit mu tuto hrůzu, musí vzít určitou její část do vlastního pozemského prožitku. Tehdy se zde může ukázat i jako zcela tělesně ochrnutý, všestranně fyzicky slabý. To jsou ovšem případy mimořádné.

Kdo je schopen přijmout cizí utrpení, musí mít již vysoký stupeň lásky v duši a plné spojení s Obětníkem největším – Kristem. To již pak dostatečně vyzbrojí pro tento přetěžký úkol. Vyčerpá-li zásobu sil vlastních, je do nádoby nalévána síla přímo ze zdrojů Božích.

Vstupuje-li člověk do hmotného života, má jedinečnou příležitost v této potmělé sféře zazářit jako slunce na obloze, vztyčit se nad tůně zla jak bělostný leknín, je-li v něm cit a ušlechtilost, moudrost a čistota úmyslů sloužit a pomáhat. Zlo duši provokuje, nutí ji k tomu, aby se člověk cele k němu připojil, předkládá mu všechno, co jen trochu může zaujmout, zadržet srdce v zajetí náruče světa. V tom však spočívá velikost člověka, dokáže-li překonat svod k cestě povrchem vědomí, kde není problémů života v šíři a hloubce, jaká vyvstává před každým, kdo se zaměří na vysoké ideje Božství a jejich uskutečnění v sobě i celém lidstvu.

Postoj Boha vůči lidem je vždy takový, jaký žádá jeho stav. On zná hlubiny duše dokonale. Vidí-li v ní úhor, zanedbanou zahradu či jen hromady sutin i nepotřebných kamení a ví současně, co z toho plyne, nemůže zůstat jen při pohledu, ale musí zasáhnout. Jeho zásah se děje zvláštním způsobem. Inspirační a intuitivní cestou dá pokyn příslušným pracovníkům, jímž jsou svěřeny vývojové cesty člověka, a ti pak obrátí svou pozornost na příliš slabou duši nebo postiženou pohromou následků zla v sobě. Tito pracovníci začnou na ni působit mimo jiné i tím, že seskupí kolem ní velké tísně, jejichž tlakem se ona mění, citliví, setřásá nánosy hrubosti, odkládá krunýř povrchnosti a nezájmu o život, zda je on obrazem božím.

Aby tyto pracovníci znali reakce duše na zásahy, musí se ona projevit i mimo svůj vnitřní svět a jednat s lidmi. Při tomto jednání a všech hovorech je sledována, co do slov vkládá, jak tvoří myšlenky, jestli je čerpá z podstaty dobra anebo ještě ze sil zla. Podle toho pak usměřňují své další zásahy do jejího vývoje. Již z toho důvodu je pozemský život velmi důležitý. Skýtá možnost kontroly vnitřního stavu duše, zda je již možno určit – pokud možno přesně – chvíli mystéria znovuzrození, rozzáření a uvedení do činnosti skrytého vnitřního božství v člověku, na kterého se soustřeďují. Myšlenky člověka jsou jim tím, čím jsou na Zemi pro člověka knihy, záznamy autorových myšlenek a tvůrčí práce se slovem. V mysli člověka proto čtou jeho příští osud, neboť jej určuje jeho stav – zda je na výši, či ještě někde v hlubině nízkostí.

Bolest lidského života je znamením, že Bůh duši chce pojmout zpět do Své náruče. Když bolest v ní spoutá zlo, je od něho odvedeno i celé vědomí. V té chvíli potlačené jiskry božských vloh jáství vydají mohutný zářící výšleh, osvětlí celé nitro, a tisíce jiskrami, jež jako drobné

kapénky padají do vyprahlosti nitra, zavlaží všechna seménka ušlechtilého citu, všechna malá jádérka dobra do něj vložená při jeho formování v duši lidskou. Ta začnou nasávat lahodnou, životodárnou, čistou Božskou vláhu, nasadí klíčky a vzrostou do svěžesti mladého osení, do rašení květů zasychající jabloně. Hle – zázrak je hotov! Duše v bolesti zrodila dobro, svůj nový život.

Kdyby nebylo těchto tajných mysterií bolesti, jejich silných účinků na vnitřní rozvoj, klesal by člověk dále až k hlubinám, v nichž se zastavuje vývojový pohyb, vše ustrne, ztratí schopnost životnosti, jako v místě, kam se sto let sypou ruiny, kamení a smetí. Mohlo by se dojít až k takové hranici, že by ani návrat v lidství nebyl možný. Ztotožnění se zlem vsunuje člověka do cest a osudů ďábelských duchů, a tak přímo zaklíná do hmoty na celou věčnost života, končící teprve dnem vesmírného soudu, jímž se zruší stávající zákony života projeveného formou a tvarem, jeho životní síly se vtáhnou do Prapodstaty a Prabytí, ukončí se hmotná tvorba. Teprve tehdy by se postavení takového pokleslého člověka změnilo. Jak, to nikdo mimo Boha neví. Počítat čas, v němž toto veliké tajemné nastane, není v možnostech představ ani výpočtů lidských...

Bohatá činnost, jíž se projevuje hmotný zemský svět, nutí duši k zamyšlení, k vynalézání metod práce, k nucené orientaci ve spletnosti názorů a projevu všeho slovesného i výtvarného umění. Zvedá-li se hladina myšlení na vyšší úroveň, zvedá se celý vnitřní život. Mysl jej naplňuje představami, poznatky, úsudky, zkušenostmi. Tím se nitro rozpíná, vzrůstají schopnosti, uvolňují se síly ze skrytých zásob v jáství. Z těchto důvodů i z mnohých ještě jiných je pozemský život pro vývoj duše nepostradatelný. Je-li umožněn, je velká naděje v rychlý spád procesů znovuoobnovení. Život ve hmotném těle nese ovšem utrpení když ne jiné, tedy nemoc a smrt. Bolest však je očištnou koupelí duše, přímým průlomem do její hlubiny až k jádru božské jiskry. Je zbořením silných hradeb hrubého stavu člověka. Není-li bolesti, vývoj k dobru se zastaví nebo je velmi pomalý, že za jeden život na Zemi se vůbec žádná změna k lepšímu nepozoruje, neprojeví. Nemůže-li duše za nižšího vnitřního stavu vstoupit do hmotného těla – do mysterií bolesti – pak nemá možnost rychlého postupu na vzestupné cestě. Ne marně byl vytýčen kříž jako cesta spasení.

Každým zrozením do hmoty se opakuje drama pádu a povstání člověka v nitru jeho duše. Vše, co bylo dříve vydobyto a vyvinuto v oblasti dobra, i poznáním smyslu a příčin věcí i citů duchovních, to v určitém okamžiku vstupu duše do hmoty a těla mizí z vědomí. Člověk vstoupí do Země opravdu jak maličký nevědomý tvor k novému studiu života, k poznání účinků dobra a zla. Znovu si vydobývá víru, naději i lásku na všech silách a mocnostech, jež kladou odpor, staví překážky projevům těchto svatých hodnot. Proto každý život duše na Zemi a ve hmotě je neopakovatelný, jako zcela nový, jakoby byl jen zcela jediný ve vědomí – nic před tím, nic za tím duše v těle nezná, nepamatuje si, ať se rozpomíná jakkoli, nic z minulosti nevnímá.

Opakuje-li se něco znovu z jednou prožitého zemského života, pak jen v projevu účinku toho na postavení duše a všeho kolem ní. Tyto obrazy však se zjevují jen ve sférách zvláště pro toto vytvořených, do nichž se na určitý čas vstupuje po smrti těla, aby tam člověk poznal svůj život tak, jak se projevoval ne podle mínění nevědomých, do tajemství života nezasvěcených lidí i vlastního posouzení, ale v zrcadle absolutních Božích pravd. Je to oblast soudu Božího, před nějž každý dříve či později, ale jistě vstoupí. Jen tam se znovu prožitý život opakuje, avšak ne v prožívání, ale jen v pozorování účinků tohoto života, jeho významu a duchovních hodnot.

Jinak nový pozemský život duše je opravdu jako zcela nový. Před vstupem do něj člověk vše odkládá a jako malé tělíčko rodí se žít. Nahé novorozenátko, plačící a bezmocné, je obrazem určité skutečnosti stavu, v němž přicházející duše vítá a vidí tento svět. I ten pláč je symbolem očekávaného osudu na Zemi, který – utvořen z účinků životních projevů před vstupem na svět se všemi důsledky nesprávných nezákonných cest – nese úděl těžkostí i utrpení člověka. Vyvstanou proto před nově přichozím nové zápasy se stranou odporu dobra, tvořenou mocnostmi zla, s tím rozdílem ovšem, že rozvinutá vnitřní síla – je-li – snadno vítězí a postup

k vzestupu jde rychle. Zápas vedený s nepřízní a úklady žádají rozvíjení inteligence, úsudku rozumu i zesílení citu. Vyvine-li se postřeh a hodnocení, vznikne schopnost rozlišení dobra i zla, poznání následků obou. Člověk tak má možnost varovat se zlého a vyhledávat dobré. Tím roste do vyšších stavů.

Zrození do hmoty je pro duše důležité a potřebné. Nemůže jí být proto lhostejné, zda možnost takového zrození bude dána. Zůstane-li na nízkém stupni žít někde v temných sférách, kde již dobro v našem smyslu slova není, nemá ani možnost je poznávat, přijmout a vyvinout v sobě a vložit si je pak do života. Zaostává, opoždí se v postupu, nenastoupí včas vzestupnou cestu, a to nese dalekosáhlé důsledky, těžké až tragické osudy, jež s sebou vleče po obtížných cestách celá staletí. Procesy zrozování do těla a tím do hmoty, jimiž duše prochází po určitý čas než se vyvinou její vnitřní vlohy, než zesílí a zmoudří, vyvine v sobě dobro, jsou prostředky k pokroku, k rychlému vývoji směrem k Božství.

Bytosti v nízkém stavu, jež se projevuje životem bez záblesků dobra, dlí v temných sférách, kde jim tělo tvoří výrony hrubé mysli. Takové tělo nepodlého rozkladu, protože pevná tvrdá myšlenka a silná vůle despoty je stále udržuje. Není-li působeno na tuto myšlenku a vůli, aby se zjemnila, pak není příčin ani možnosti ke změně těla. Jen se změnou myšlení mohlo by dojít ke zrušení onoho hrubého těla, jež je věrným zrcadlem vnitřního nízkého stavu, a proto i tvarů velmi ošklivých. Dívá-li se na ně zbystřené duševní oko, hrozí se jich.

Tísňivá a tvrdá životní forma našeho života nese nám mnohá utrpení. Ale tím právě dává jistotu, že se navrátíme do formy jemné, božské, jež nese všestranné blaho. Utrpení je očišťujícím procesem i skvělým výchovným prostředkem, jenž urychluje vývoj. Ne marně byla řečena slova: *Kdo chce za mnou přijít, vezmi kříž* (to znamená přijmi pokorně bolest ve všech formách) *a následuj mne*. Význam bolesti na vývin andělských i božských stavů je těmito slovy dostatečně vyzvednut, a to způsobem jednoduchým, ale překrásným. Je to onen silný řetěz Michaelův, jímž je ďábelství poutáno. Jen za stavu spoutanosti ztratí svou výbojnou sílu a může být svrženo do propasti.

Člověk ovšem může poutat zlo a zneškodňovat je i jiným způsobem, vědomě vedeným a usměrněným myšlením; i citovým postupem, když dobrovolně, rád a plně vkládá do svého jednání, všech slov, citů a myšlenek dobro i lásku, když se co nejsilněji soustřeďuje na Božské jsoucno, když své srdce denně pokládá do rukou Krista s touhou, aby bylo posvěceno a skropeno milostmi Božství trpícího a tím vykupujícího vše, co touží být očištěno, pozvednuto do náruče čisté krásné svatosti.

Začne-li člověk tuto práci, pak zvolna, ale jistě bolest z jeho života vymizí. Jednak proto, že takový člověk spojující se s Bohem celým srdcem již nevydává ze sebe zlo, a proto ono mu nepůsobí obtíže svým zákonitým návratem, jak se dosud děje podle platných Božích řádů. I z toho důvodu, že mysterium bolesti nahradí zvláštní Boží působnost přicházející jako účinek a důsledek k Bohu obráceného nitra při modlitbě i vytrvalém soustředění celého vědomí na Božství. Vystává podobný úkaz jako při utrpení duše: rozhořívají se jiskry božských vloh a citů v jádru lidského já. Spěje se k dokonalosti přímou, ale tajemnou cestou mystického znovuzrozování Boha v lidské duši.

Mysterium smrti

Všichni lidé jsou nespokojeni se životem, jaký prožívají. Přejí by si jiný a lepší, s všestrannými možnostmi uplatnění inteligence a schopností, ale za jiných podmínek. Největší překážkou dokonalé životní radosti je myšlenka na jeho krátké trvání, na samu smrt. Kdyby se i jiné těžkosti uklidnily, potlačilo a vymýtilo se zlo, pokud nebude odstraněna smrt před očima člověka, není možno mluvit o šťastném životě. Ve spojení s jinými vytváří si člověk citové vztahy, rozvíjí k nim v srdci lásku, prožívá ji jako něco krásného, oblažujícího. Smrt však

nese nelítostné roztržení jemných vláček lásky k milým a začne se prožívat velká bolest loučení a rozchodu.

Bolest loučení při smrti drahé bytosti patří k největšímu utrpení života. Máme-li proto na mysli budoucí šťastnější život, je to život bez umírání. Můžeme mít naději, že se tato odvěká touha splní? K odpovědi na tuto otázku je třeba znát příčinu pobytu v Zemi, v oblasti stálého umírání a částečně i to, co stojí za smrtí člověka jako pokračování života v jiné formě. Přímý zasvěcený pohled na věci změní představu o smrti a životě po ní, jež sice dávaly člověku v jistém směru uklidnění, ale protože nebyly správným obrazem věcí, nemožno u nich setrvat. Zkreslovaly by nám skutečnost, oddálily vědomé spočinutí a zakotvení ve vyšším duchovním stavu, bez něhož nemůže lidstvo na své cestě dál.

Když byl člověk příliš životem tísněn, bylo jeho jedinou útěchou, že po smrti duše vstoupí do krásnějšího života – do Nebe. Věřící se k této naději upínal a tak snesl těžký život. Byla to však útěcha nesprávná. Vedla k určité duchovní pohodlnosti a tím neměnila radikálně lidskou duši, jak je účelem každého výkladu věcí lidského života z hlediska vyššího duchovního poznání. Vznikaly představy, že životní obtíže a utrpení jsou něčím, co si duše nezasluhuje a za co má být proto někde odměněna. Nebyl to správně kritický a moudrý postoj k lidskému životu. O hříchu se mnoho mluvilo, byl brán jako skutečnost. Věděl však někdo přesně, co si pod tím slovem představit? Je to nedodržení, úchylka od určitého zákona, který Stvořitel dal životu, aby se udržel ve stálé rovnováze a harmonii, a to nejen u jedince, ale v celé oblasti vesmíru.

Poslední okamžiky lidského života v těle bývají nejsilnější a největší proměnou stavu duše. Na ně se čeká na Boží straně, aby v ochablosti tělesných sil, jež podporovaly jeho vládu nad duší, zapůsobilo se Boží Silou a ta vsunula do duše zářivé Světlo Boží Lásky. Zjihnutí, otměkkění, zcitlivění duše v bolesti nemoci a smrti těla velmi napomáhá útlumu zla v ní. Vede i k jeho přímému zastavení a pak i vyzdvižení nejlepších citů, jež jsou v nitru zasypány a pohřbeny až do hlubin podvědomí.

Na člověka se působí i přes tělo, nestálé ve své stavbě, jež hrozí na každém kroku zhroucením, vychýlením z okružních drah životních sil, jež v něm kolují a udržují jeho chod látkové výměny a proměny. Nebezpečí jeho rozkladu jde jeho životem od prvé chvíle, co vyjde na světlo světa. Jeho stabilita je vratká a nedá se lehce ovlivnit, zvláště je-li mdlý vnitřní stav, myšlenky jak pápěrky, city jako vlašná voda a vůle vůlí dítěte, vrtošivá, neukázněná, na pravém místě neústupná, na pravém slabá.

Nesnaží-li se člověk o nějaké soustředění se na určitý zájem, studium či práci, marní-li čas zbytečnostmi a slabůstkami pro to či ono povrchně líbivé – jeho myšlenková síla je jako sotva vegetující květina, volní a citová síla jak podvyživené nemluvně, jemuž hrozí rachitida. Za těchto podmínek se stěží udržuje tělesná rovnováha. Její výkyvy nesou zpravidla těžké nemoci a tím velká utrpení. Nastupuje svou úlohu úzkost, strach, vnitřní krize projevená malomyslností i zoufalstvím.

Smrt vyvstává jako poslední nejpřísnější karatel života, neboť sám vznikl rozkladnými prvky sil zla, jež vstoupily do duše, zasáhly všechny její oblasti stejnou působností, jakou má silný mráz na živou krásnou přírodu. Bůh nechal okusit až těchto krajně tvrdých a hrubých účinků porušení božské stavby duše. Jsou jedním z nejzazších prostředků, jichž duchovno používá k sevření člověka, aby z něho pod vlivem utrpení vyšlo to hrozné, co mu dalo jméno hříšník.

Až vodopády slz a řeky vzdechů na smrtelných ložích na své cestě z nitra odnesou všechno zlé a zcela zahladí jeho stopy, obraz smrti se rozplyne jako sůl ve vodě, sněhová vločka v paprsku slunce, dřív než padne k zemi. Nesmrtelnost Všemohoucího se spojí s duší lidskou, a ona, božský prvek života, bude plynout nekonečností, věčností věčnou...

Při umírání těla, když mozek vypoví svou službu přenášení dojmů z duševna do tělesna a opět zpět, jsou ovšem chvíle, kdy vědomí se ztlumí a upadne se do jakési mráčky až bezvědomí, do stavu, jaký bývá při tvrdém spánku, v němž se nevnímá duševní ani tělesné dění, žádný

vjem ani vzpomínka či myšlenka se nevynoří. Místo hmotného mozku ujme se funkce zprostředkovatele vjemů z vnějšího do vnitřního světa duše orgán jiného těla, které se z hmotného těla vysune při jeho odumření. Toto vysunuté tělo je za krátký čas schopno podobné služby, jakou koná tělo hmotné během pobytu duše v něm, když ona přes ně myslí a mluví. Během posmrtného ztišení, při útlumu celého vědomí duše, jež za tohoto stavu nevnímá, není dojmů ani prožitků – přesune se ono do určitého centra tohoto nového tělesného nástroje duše.

Vědomí tam znovu nastoupí svou důležitou činnost zaznamenávání prožitků duše, vybavování vzpomínek, vnímání myšlenkových proudů, postřehování stavů nitra i všech věcí ze strany vnější, ze světa, v němž se nově začíná žít, kde je opět živé dění a nové množství různých osobností, jež tam projevují rozmanitou činnost, po některých stránkách podobnou pracím na Zemi. Život pokračuje dál. Duše jej prožívá, vnímá touže schopností, jakou vnímala život ve hmotné oblasti. Začíná nová kapitola prožitků a zkušeností za malou pomlku při tělesné smrti. Co duše věděla, ví. Co ji bolelo, bolí až do chvíle, kdy nové prožitky zatlačí staré, dají na ně zapomenout. Především se zapomene na stav, jaký byl před smrtí těla, na jeho těžké nemoci a úzkostné umírání za všech nepříjemných projevů, jak je ještě vědomí sídlící ve hmotném těle zaznamená.

Novými zkušenostmi duše zase více zmoudří, dalšími obtížemi se zoceluje, nutnost myšlení rozvíjí její síly, moci i schopnosti myslet, rozlišovat, usuzovat, hodnotit i jednat. Nová škola života ji přijme jako malého žáka, aby ji zase dovedla o kousek dál ve vědění i vyžrání inteligence, v rozvinutí lásky. Nejvíce však v očistě od všeho nedobrého, co na Zemi konala, ať již ze slabosti či z nevědomosti nebo proto, že měla v sobě ještě v silné působnosti rušivé, rozkladné prvky zla.

Pokud je duše na Zemi, je jí život bolestným prožitkem, protože jí lidé zraňují, má těžce nemocné tělo i jinou velkou obtíž. Co však duše nevnímá, je život za hmotou. Do něj se tělesným zrakem nevidí, a proto se ani neví, je-li hrozný, smutný nebo třeba i krásný a radostný. Netrudí se proto nad tím, co ji čeká, nestará se, na smrt nemyslí. Je dost co dělat s věcmi a událostmi, jež jsou bezprostředně v dosahu přímého vnímání a vidění. Když se do posmrtného života duše přímo vsune, vstoupí do nového dění. To, co uvidí, pozná a začne prožívat, nedá očekávaný posmrtný klid, který třeba očekávala, na něj se těšila.

Jací lidé tam nalézají svůj další domov? Jsou to zase ti staří velcí pošetilci, duše nevědomé svého klopýtání, neznalé složitosti života, hrubé i zcela zlé. S nimi se přesune všechno nepřátelství mezi lidmi, rozdílnosti názorů, nepravé iluze, klamy, svody, zrady, smutek i těžký žal. Je možno si proto představit, do čeho takzvaný zemřelý přijde. Posmrtný život je pokračováním svízelného života na Zemi, zadrží-li nízký stav duši na prvních stupních posmrtných sfér.

Všechno, co ruší harmonii a lásku, je duši vnímáno, vše má silnější účinky tíživě pocíťované. Hmotné tělo hrubými hutnými silami, z nichž je vytvořeno, částečně chrání a tlumí vlivy nepřátel a nepřítelů, kteří svým vnitřním postojem vydechují přímo smrtící sílu na toho, koho nenávidí a chtějí mu uškodit. Do mysli lidí se ovšem nevidí, cizí myšlenky se nepostřehnou, proto uprostřed největších nepřátel člověk může být celkem v klidu a bez obav se s nimi stýká. Je to jedna z mála výhod zemského života. Na druhé straně se tím však pravý stav věci podceňuje ve svých výsledcích, nebere se na vědomí nebezpečí zla pro život. Protože je za tělem, uschováno v mysli lidí, skrývá svou velikost, nebezpečí a rozsah vlivu. Proto člověk klidně usíná a vstává každé ráno do dalšího dne a společnosti druhých. Neví, k čemu se probouzí, do čeho vstupuje.

Kdyby se ukázal myšlenkový svět lidí, život na Zemi by byl mnohem těžší než je. Slyšet všechna slova, jež o nás na různých místech lidé pronášejí a chovají ve svých myslích, všechno to nespravedlivé a nespravedlivé souzení, nepřázeň, křivdy, závisti a osočování (smýšlet a mluvit dobře o bližním je, jak se zdá, nad nynější lidskou schopnost), vidět myšlenky jak nepřátelské šípy, ostré hroty a plameny, bylo by jistě člověku peklem. Od toho jsme zde uchráněni. Jak to však vypadá na onom světě?

Bez obalů tělesnosti může duše žít jen v přímých výronech Božského krásna a vznešenosti – v ráji. Nesmírně křehká, něžná a jemná životnost těchto oblastí, i když rozkládá vědomí a bere ohraničenost vlastního já, působí jak láskyplné políbení, na něž se s touhou čeká a které se opětuje se stejnou něhou. nejmenší záchvěv neruší ticho nesmírného Prabytí. Není se před čím skrývat, čeho se obávat – nic netísni, vše jen konejší a laská. Jiný stav však je v oblasti za hranicí této Božské krásy. Čím dále od jejího středu směrem do vnějších okrajových oblastí života, tím více poruch se pocituje a prožívá. Je to jako vstup z tepla domu do mrazivé sněhové vichřice.

Pokud člověk je ve fyzickém těle, je mu ono silným a ochranným obalem před všemi přímými a bezprostředními doteky vysoce činného zla v proudech myšlenkové moci. I to, že žije ve společenství rodiny a národa, ulehčuje cestu i práci, znásobuje vnitřní sílu. Člověk nejen vkládá do prostoru mimo sebe životní síly, ale také je z něho bere. Od života k životu jde jejich kolováním, je jako proudění krve v těle od buňky k buňce a do každého nervu a tkáně.

Za krátký čas však člověk odchází do posmrtné sféry. Při svém vstupu do druhého světa odkládá ochranný obal duše – hmotné tělo – a působí tam bez něho. Tam má jiný obal, ale ne tak silný, pevný i nepřístupný jako je hmotné tělo. Nechrání duši před vlivy provokací a úmyslným napadáním, jež jde od různých nižších i velmi nízkých a zlých bytostí žijících v nízké sféře zvané podsvětí, kterou prochází duše od zla na Zemi neočištěná nebo s ním ještě spolupracující. V této sféře je tísnivé a dost chmurné prostředí, je nepříjemná jak zevním obrazem věcí, tak tlakem na vnitřní život, především cit. V duši proto nastávají nové úzkosti a zmatky, i když se od tohoto života smrti těla odpoutá. Je to nemilé poznání, že životní nesnáze nejsou jen zde, ale všude, kde působí porušený, do nevědomosti uvedený člověk, jenž nedodrhuje Boží rády.

Denně a denně odchází mnoho lidí z tohoto světa na druhý. Mnozí lidé se domnívají, že po smrti těla se vstupuje již do života krásnějšího, přímo do duchovna. Vše je daleko složitější. Není jen život viděný lidskýma očima. On je rozprostřen do nesmírného prostoru, jaký si ani lidé nedovedou představit. Abychom si jej aspoň trochu představou přiblížili, můžeme si jej znázornit domem rozděleným na několik částí, řekli bychom místnostmi. Jsou od sebe odděleny, ale ne tak, aby byly mezi nimi pevné zdi. Z jedné do druhé není možno přímo nahlížet jako do volného prostoru a pozorovat do podrobností způsob života v ní. Každá je jako jeden velký svět s mnohotvárným životním projevem bytostí vyšší nebo nižší inteligence, různé kvality jáství.

Tak jako je zlo vázáno svou mocí na člověka, která jeho účasti roste a odporem padá, tak stejné postavení je při jeho činnosti ve světech posmrtných. I tam vymýšlí léčky a svody k připoutání člověka k sobě pro zabezpečení své moci nad určitou oblastí některých sfér. I ve druhém světě proto člověk musí vyvíjet sílu k rovnováze, aby nepodleh v nových zkouškách a nezklamal v prověrce svého vnitřního stavu. Čím silnější je při vstupu do nového světa, tím získá pevnější pozici a je mu hračkou přemožení temných sil.

Víme-li o skutečnosti života v jiných světech a formách, pak práce na vyvinutí duchovního stavu má hluboký smysl a význam. Je přípravou na další život duše, aby se naplnila duchovním světlem, jež ji povznese do vyšších světů posmrtných, kde již není úkladů zla, a proto klid, pohoda, jas a mír...

Po smrti hmotného těla nastanou nové starosti o udržení jiného těla, které, i když je z jemnější hmoty než tělo hmotné, přece jen tísní a žádá také vypětí sil pro pravidelný, dobře vyvážený chod. Za určitý čas dochází rovněž k přerušení jeho životnosti. Duše pak vystoupí výš, do jemnější úrovně – je-li zralá pro její zákonnost – nebo opakuje proces vtělení do Země. Vybuduje si nové hmotné tělo.

Cesta duše je plna změn, obtížného budování vhodných těl pro úrovně, v nichž je na kratší nebo delší dobu činná. Prožitky těchto složitostí nepřispívají ke klidu a vnitřní pohodě. Zanechávají hluboké stopy v podvědomí duševní paměti, jeví se jako jizvy po těžkých ranách. Pu-

tování z místa na místo, od stupně ke stupni, ze smrti do smrti, od známého k neznámému, je přetěžkými zatěžkávacími zkouškami nosnosti její vnitřní skladby. Je i přísnou školou, jež má vychovat k všestrannosti, vyškolit pro různé a četné úkoly na různých místech vesmíru. Má rozvíjet vysokou myslitelskou inteligenci, potřebnou pro další cesty duše.

I když život je jeden nepřetržitý proud, přímo veletok jástevního bytí, sama bezčasová věčnost – přece je složen z velkého množství vln i jednotlivých malých životů a jedinců.

Posmrtný svět je součástí tohoto světa, je zemí nad Zemí, kterou ale tělesným vnímáním nepostihujeme. O přechodu člověka do vyšších, již duchovních světů se nedá mluvit, pokud jde o duši nesoucí do života rušivé prvky. Taková se sice z těla vysune, ale zůstává na svém místě žít dál mezi těmi, kdo jí byli rodinou, vlastním národem nebo lidmi, k nimž měla jakýkoli nedobry, nelaskavý, nesprávný vztah.

První stupeň a úsek posmrtného života je na témž místě, kde se člověk pohyboval a působil, jen s tím rozdílem, že hmota této sféry je poněkud jemnější, se slabým prvním paprskem duchovních mocí. Proto prvním pocitem tam příšlého člověka je úleva. Tělo, do něhož přenešeme vědomí, není tak svírajícím poutem jako tělo hmotné, ale má zase jiné nevýhody. Než začne působit vnitřní stav duše, jsou dojmy za hmotou celkem příznivé. Teprve postupně se vynořují obtíže jako důsledek nerovnováhy osobní, ryze vnitřní i celkové, vládnoucí sféře nového světa. Je to zase shromaždiště duchů nižších i velmi nízkých stavů, a proto je tam život stejně, ne-li více obtížný. Hrubě nebo i jen nelaskavě myslící a jednající člověk nemá naději na lepší život onoho světa. Jakýkoli nedobry čin na Zemi připoutává duši k místu, kde byl vykonán, i tam, kde vyvstal jako myšlenka nedobrá či nešlechtný úmysl. Uskutečnění zlého úmyslu dokonce vsune duši do míst činu tak hluboko, že jí předurčí sto let těžkostí na něm prožívaných během posmrtného života.

Zlo má strašlivé účinky. Sevře železným kruhem, odejme jakoukoli svobodu rozhodování, protože začnou působit účinky nedobrych činů v neúprosném sledu těžkostí a člověk není schopen se od nich osvobodit. Od zlého činu duše nikdy daleko neodejde. On sám jakoby ji nutil, aby ho vymazala ze svých stop, protože nic trvale zlého lidské jsoucno nesnese. Ono by mohlo svou smrtící silou zcela rozložit vnitřní skladbu, jež by znovu padla do místa, z něhož se stěží zvedla a šla dál. Byla by vyňata z lidství, postavena mimo vývoj, podobná těm, jejichž tělem je kámen. Aby nedošlo k této krajnosti, je duše vedena takovými zákony a vnitřními procesy, jež nesou možnost vše zlé v sobě překonat, zcela zrušit, aby nestálo v cestě do výšin duchovního bytí k Lásce a do Lásky. Proto se duše musí vracet na místa nedobrych činů, jež černě zastínily její životní cesty. Setrvává tam, pokud zcela nezahladí stopy zla a místo stínů nepoloží do nich jas, světlo a krásu lásky v různých formách.

Nepřátelství mezi lidmi a bytostmi nesmí být, protože je smrtící silou, jež by zcela rozložila jejich bytí. Sváže takřka do pevných uzlů život se životem, jedince s jedincem, i národy, jež se sváří a válčí proti sobě. Není osvobození od těchto neblahých pout přinášejících do cesty rozkoly, nepřátelství a bratrskou nesvornost. Jen moudrost jednoho či druhého – dokáže-li se vyvinout za rozjitřenosti vztahů, poznání pošetilosti a nebezpečí zlého jednání – osvobozuje od břemene těžkého následku nepřátelství vůči jakémukoli životu. Lidé se trápí jeden druhým tak dlouho, pokud není mezi nimi vztah lásky, z níž plyne soulad a blahý mír jak pro duši, tak pro vše kolem ní až po ten poslední kámen, květ, hvězdu i oblak, s nimiž se na cestě setká majíc v srdci jasný, zářivý klid.

Láska ovšem spojuje též, její pouta nesou služby ochotné a laskavé pomoci v každé situaci druhých. Nesou však srdci velká oblažení, neboť radost těch, jimž bylo pomozeno, má svůj domeček i v duši pomáhajícího, tam dlouho přebývá a třeba celý život obšťastňuje milou blahou vzpomínkou. Proto darující má větší užitek z toho, co dal, než sám obdarovaný. Láska je božský projev, a ten, kdo jej často klade do své cesty, naplňuje život duchovními krásami. Jimi vstoupí na Zemi maličký, ale pevný nebeský ráj. Ideální postoj, práce, činnost, vztah k životu, sobě i všem je takovým jednáním docílen.

Očistný proces

Celou Zemi se ozývá úpěnlivé volání k Bohu o pomoc již po tisíce let. Život na Zemi se přesto nezměnil k obrazu bytí jen malé dokonalosti. Složitěji se komplikoval, hlouběji propadal názorovým zmatkům a ideologiím, z nichž žádná neobsahuje plnou boží pravdu. Pomoc Boží však má svou vlastní cestu, po níž jde k člověku. Přichází z hlubin svého bytí v duši. Projevuje svůj zásah pohnutím se a oživením i rozhořením boží jiskry, jež je čistým, ničím neporušeným jádrem lidské duše. Svou tajemnou činností rozvíjí vnitřní život člověka, usměrňuje jeho jednání, aby se spojilo s činy lásky a myšlení se zušlechtilo tak, že by tvorba myšlenek nesla přínos životu, souladné prvky vkládala do celého prostoru a jej podpírala, rozvíjela do krásy, byla životodárností a ne zmarem a chaosem v prostoru, času a světu bytostí Země i jiných světů vesmíru.

Mnozí věřící by si přáli, aby Bůh zasáhl tak mocnou a viditelnou silou do zmatků světa, že by v jedné vteřině od základu vše ve něm změnil a tak dokázal skutečnost Své existence i Sílu a Moc z ničeho všechno učinit, co by si jen lidská fantazie přála, čím by za duševně lenivého člověka někdo Zemi proměnil v Nebesa, v Království Boží. Jak jsou bláhoví! Tím, že Bůh vložil do všeho zákony, dal jistá omezení i Sobě. Dané zákony jsou vytýčeny nesmírně dlouhým obdobím, jaké si člověk nepředstaví. Zahrnují celé obrovské procesy životního drama člověka, jeho cest z výšin Božství do hlubin až tak krajních, že v nich jakoby vše Božské se ztratilo z obzoru a byl jen tvrdý život hmot. Z těchto stavů a nejnižších životních stupňů zpět do velebnosti Božství vyvíjejí se procesy zrání člověka.

Každá událost v těchto procesech má zvláštní duchovní poslání i dobu, v níž upoutává pozornost žijících. Vše v tomto díle je rozpočteno, naplánováno, vyměřeno, položeno do dálek, šířek i hloubek pro služby a význam všeho. V gigantických vševesmírných plánech nemohou se životní zákony měnit každým dnem nebo nahodile se přesunovat věci života a dávat z místa na místo. Snad by to šlo tehdy, kdyby zde nebylo souvislosti věcí v celém širokém okruhu jsoucna, kdyby život a život byly zcela samostatné, na druhých nezávislé složky a projevy Božství. Protože jsou jen Jím samým a Ono samo je jimi rozprostřené do prostoru, nemůže se jedinec vyjímat a dávat pod jiné působnosti, aby nemusel respektovat věci vedle sebe.

Složitá, ale pevná skladba vesmíru nesnese úchylinky ani výkyvy v propočtu Božím. Neslo by to stále katastrofy, nesmírné těžkosti, zdržování celého vývoje v rozvíjení vesmírné životní skladby i všech cest k nejvyšší dokonalosti. Jestli se zdá, že ony trvají a jsou průvodním zjevem hmotného života, pak jen proto, že hmota je mimo jiné i zkušební dílnou únosnosti zátěží zvrátů a opaků, jež se mohou naskytnout při tom či onom jevu vyvolaném rušivým prvkem negací, jež jej dodává do procesů vývoje myšlení člověku vychýlenému z absolutní lásky.

I každý atom je střežen, je mu vymezen prostor, který je rovněž pevně uzákoněn, aby udržel svou vnitřní skladbu sil. I na něm, ač se zdá nepatrný, spočívá rovnováha hmotných vesmírných těles v nich samých i jejich rozložení v prostoru. Soudržnost silám v tvaru dodává zákonitost.

I lidský život je svým způsobem určitým tvarem. Proto i on musí mít pevnou skladbu působení sil v něm a přísně zákonitou dráhu jejich koloběhů v celé oblasti, kde je jako živý činný pracovník i jako nositel obrazu toho, co je věčné, neměnné a jako bez pohybu, co je samo malé slovo: jsem. Ani na Zemi se nemohou přehazovat koleje, aby životní cesty se rázem obrátily do jiných směrů podle přání nevědomých, do Božích plánů nezasvěcených lidí. Člověk musí vědět, že vesmír je živý, s bezpočtem životních forem. To, co je na Zemi, je z celkového počtu jen malá část. Největší a nejsložitější dění je skryté před zraky lidí. Nevěřili tomu, nic to na věci nemění, neubere to na existenci jiných, jen ji ztíží a komplikuje.

Neznáme-li místa rozložení sterých neviditelných životů ve hmotném i duchovním vesmíru, o jejich okruzích působnosti, potřebách, těžkostech či radostech, nemůžeme správně hodnotit životní situace své ani všelidské a hlavně ani to, jak je třeba jít a co dělat, aby naše cesta nestála v cestě druhého, nám neznámého tvora v jiných úrovních či hmotných světech. Bůh proto za nás řídí cesty života. Nečekejme viditelné zázraky, náhlé přesuny a obraty, trestání

lidské hříšnosti způsobem, jenž by náhle překvapil celý svět. Kdyby přišly tak dlouho čekané Boží tresty, padly by na všechny. Žádný, kdo je v lidském těle, není dokonalý tak, aby se nemusel obávat Božího soudu.

Kolo životních dějů se otáčí pohybem tak rychlým, jaký mu určil Boží plán, v němž jsou zahrnuty všechny vývojové vzestupné i sestupné cesty všeho tvorstva. Každá hodina času, do něhož je jeho život rozložen, vždy na jednom místě přinese některému z nich velké štěstí. Ono se usměje na každého, až přijde chvíle, kdy Bůh se k němu obrátí se Svou náručí nesmírné Lásky, aby jej nasýtil lahodnými pokrmy prožitků blaha a míru, dojmů ze života v Bohu.

Bůh nejlépe ví, jakou cestu lidská duše prokonala, kudy šla, s čím se setkávala a jak hluboce se změnila během svého sestupu do hrubé hmotnosti. Neodsuzuje ji za to ani netrestá. Má-li ona těžkosti, je to důsledek jejího stavu, v němž je v činnosti prvek smrtících sil – zlo. Ten v ní pohřbil vnitřní krásu, jemnocit, jímž se vědomě nazírá do Božství. Přísně však na duši žádá, aby odstranila všechno, co se na ni během času navršilo jak hromada kamení a co je želvím krunýřem tvořícím neprostupnou skořápku božskému jádru v ní, že ono nemůže pronikat z hlubin já k vědomí člověka, zářením svého světla probouzet jeho nitro jak slunce jarní zemi k rozkvětu a plodnosti, z níž vzchází sladké ovoce lásky života k životu.

Lidský problém je vysoce složitý, neboť život člověka je vázán i na celé řady bytostí andělských i ďábelských včetně životů, jež jsou teprve ve stavu počátečně zárodečném. Do všech těchto životů projevených různým stupněm inteligence i pouhým vegetováním člověk nějakým způsobem zasahuje, je ovlivňuje. Jejich vývoje předepsanými liniemi jsou jen tehdy možné, je-li zvedán do výšin Božství člověk. Klesá-li on nebo nestoupá-li rovnoměrně stupeň za stupněm, jsou v nebezpečí všechny vývoje, každá cesta života. Zasahuje-li krize širší a širší životní pole, použije se prostředků, jež Moudrost Boží dala právě pro takovéto krajní situace: pokažený životní obraz zmizí, plocha daná k vyjádření se zcela vyčistí. Začne se znovu budovat tvarové životní jsoucní od samých počátků v prostoru jak zemském tak i na planetách jí blízkých včetně slunce a jeho okružních drah. To je vesmír vyhrazený lidské tvůrčí práci, jeho vývojovým cestám za doprovodu mnoha jiných podpírajících a člověka následujících bytostí cestami jeho života.

Procesy budování tvarového bytostného života v těchto oblastech vesmíru trvají již jednu celou věčnost. Věčností je i stavění sloupů i zdí a pak vrchní klenby velikého chrámu života našeho kosmu. Jeho ukončení a pravá náplň je otázkou a dílem dalších věků. Přes tyto gigantické tvůrčí rozmachy Boží Moci, Mohutnosti a Moudrosti, přes nesčetné ukázky vybudování skvělých zemských kultur i duchovních hodnot v nich, neváhá Tvůrce vzdát se utěšeného pohledu na krásný obraz života. Projeví-li se nenapravitelné kazy, problémy neřešitelné způsobem dosud používaným pro takové případy, dochází k otřesným zásahům Mocí Boha, jež nese zánik tělesného života na místech, kde došlo ke krizím.

Dosud byly zadržovány a jejich nebezpečí mírněno zvláštní cestou milostí, daných pro Oběť trpícího Spasitele, jež je bytostně projevenou Boží Láskou v pozemské inkarnaci, jež jí nese nesmírná utrpení. Bolest trpícího Božství dá možnost výšlehu mohutných mocí Boha, zachraňující hroznou situaci bytostného jsoucní. Nemůže-li se použít těchto forem pomoci, přijde hrozný den soudu se všemi průvodními jevy rozvolnění hmot. Ruší se vybudované, vymazává nakreslené, i kdyby životním obrazům byl věnován největší nepředstavitelný um, nezměřitelný čas, píle i nesmírná námaha.

Boží tvorba je bez konce. Pro ni není otázkou čas a energie, všeho je věčná nevyčerpatelná zásoba. Dokonalejší a dokonalejší, krásné až nejkrásnější je tvořeno s lehkostí a bystrostí absolutnosti Génia. I v Písmu se na několika místech mluví o zrušení věcí stávajících a vytvoření nových: *Nebe a Země pomínou, ale Slova má nepomínou... Aj, činím všechny věci nové...*

Vytvořené, co můžeme vnímat, není dáno na věky. Ruší se, mění a přetváří i buduje zcela nově a dokonaleji. Stvořené pomíjí, ale nepomíjí tvůrčí Moc a Síla Všemohoucího. Znovu se ukazuje novým dílem nekonečných možností Moudrosti a Lásky. Problém zrušení tvarového

lidského jsoucna není vůbec problémem Božím. Zůstává v hranicích lidských a těch, jež jsou s člověkem spojeni. Jak člověk a jeho životní druhy prožívají otřesný proces zrušení všech viditelných věcí, to je velká otázka. Jakou v tom mají úlohu, jsou-li těžce zasaženi a trpí tímto nebo spočívají tiše v náruči Boží, v blaženém vědomí jeho otcovství a mateřství vůči nim okoušejíce nirvány – to je tajemství.

Dojista mnoho záleží na okolnostech a příčinách, jež otřes vyvolaly. Může se vše drtivé odehrát zcela bez hrůz a otřesů každého já; tehdy ovšem, dospěje-li se k rozvolnění hmoty přirozeným vývojem jejích věcí, stanovením, že jako slunce vychází a zapadá dávajíc noc a den, práci a odpočinek, tak život vzniká a zaniká při vdechu a výdechu Božství, jež se rozpíná do nesmírných kruhů a opět stahuje do jediného bodu, jen do toho malého, ale mohutně znějícího: *Jsem!*

Nejvyšší univerzální Božství je vsunuto do lidské duše jedním silným paprskem a je malým božstvím člověka. Dodává mu životnost a schopnost projevu. Do jaké míry, v jaké síle a moci se univerzální Božství vložilo do malého božství člověka?

Může to být ohraničené i nekonečné, podle záměru s tou nebo onou duší, jež si Bůh Svým způsobem vytvořil a Svým způsobem i osamostatnil jako jeden od něj oddělený, a přece zase vším s Ním spojený život. Bůh ve Své působnosti na člověka jde k němu zvláštní cestou. Vychází od Sebe, to jest z Univerza k té části Sebe dané ze Sebe jeho duši. Když Sebe takto v člověku dosáhne, teprve jde dál po nám neznámé tajemné stezce k naplnění Svého záměru lidským životem ukázat hluboké mysterium Krista, obětovaného Božství, daného jako výkupné za všechny padlé, ze zákonů Božích vychýlené, a proto do temnoty zapadlé životy, aby mohly být obnoveny mocným výdechem Boží Lásky do jejich ochablých podstat v hlubinách jáství.

Tato cesta k naplnění celé duše novými, vysoce kvalitními silami Božství, je velmi obtížná, protože ji člověk zastavil překážkami své velké zhrublosti. Je to až podivné: jak mnoho pomoci člověk potřebuje, o ni prosí, za ni se vroucně modlí – tak sám současně ji od sebe zapuzuje. Kdybychom to některému člověku řekli, že marně prosí Boha o pomoc, neboť tato pomoc je znemožněna tím, že on sám jí postavil ve své duši překážku, jistě by se díval překvapeně a ptal se, čím brání Boží pomoci, aby jej zachránila a převedla od lidství k Božství.

Každý záblesk zlého citu, jiskra nepříznivé myšlenky, ostrý, tvrdý tón naší řeči, nahněvané a prudce výbušné jednání, pohrdlivé a vyvyšující se smýšlení, sobecké úvahy i nízké záměry působí jako smrtící síla na vše, co krásného a dobrého spěchá k člověku po tajemné stezce hlubinami duše, aby nás znovu posvětilo nejčistší rosou Boží Lásky a tak proměnilo v zářící bytost boholidskou, a to prostředky, jež má v rukou jen Nejvyšší.

Jak plachá laň prchá před člověkem a malý ptáček rychle odletí, když příliš hlasitě promluvíme, tak ono přetajemné a přejemné Božství od nás odstupuje, zavane-li z nitra chlad a stín zlého, dotknou-li se ho rušivé vibrace. Marně pak po dlouhé dny voláme, třeba i klečíme a vzýváme Jeho přesvatá jména když jsme ve velkých těžkostech, o nichž se ví, že lidskou mocí a dovedností se nepřekonají.

Jako několikrát vyplašený pták se hned tak neosmělí přiletět k nám blíže, tak i Bůh přetichý nebeský a ze všech nejplášší, zůstává po delší čas od nás oddálen. Tichounce vyčkává, až Mu vytvoříme lepší podmínky pro Jeho sestoupení a tím působení na celé zhrublé já, až se vnitřně ztišíme, velmi zjemníme a zcela smyjeme nánosy na potemnělých obrazech nitra, které vypadají jak hozené do prachu a pavučin zatuchlého koutu.

Oddalujeme-li tuto očišťovací práci nazývanou pokáním, napravováním chyb a uhlazováním vin, tím více prodlužujeme svá trápení, bráníme příchodu krásnějšího života, jež k nám nese láska našeho vlastního srdce. Bez ní se nestane šťastný život nikdy skutečností, bude sídlit jako krásný ideál v nedostupných oblastech Božského myšlení, kam vstupují jen básníci k nakreslení životního krásna. I kdybychom ještě staletí trpěli, zrozovali se a umírali na této Zemi bez lásky a dobra, nepůjdeme ani o krok blíže k nesmrtelnosti. Ta je vázána na stav Božský. Není-li, ani nejvroucnější zbožnost nic neubere na neúprosnosti zákona smrti všeho, co není dokonalé.

Jako není možno jinou cestou než prožitkem vnitřního znovuzrození dosáhnout šťastnějšího života na Zemi, tak jinou se nedosahuje ani za hrobem. Hrubý vnitřní stav je závažím na nohách, neúprosně poutá ke hmotě, zatlačuje a táhne do nízkých sfér jako kámen na krku, když je člověk ve vodě. Přinese i utrpení posmrtné...

Smysl vnitřní obrody

Vědomá soustavná práce na vnitřní obrodě nedovoluje prožít život tak, jak byl dosud prožíván v lehkých zábavách, povrchních zájmech, v honbě za věcmi pro tělesný blahobyť, zaujetích pro to či ono zdánlivě pěkné, co tu a tam leží na cestě pro chvilkové potěšení. Nemáme však na vybranou. Jsou jen dvě možnosti. Můžeme pokračovat po vyjetých cestách zvyků a zájmů, zálib a prožitků, prací, jež vždy za krátký čas jsou zastaveny tělesnou smrtí. Můžeme žít jak se dosud žilo povrchně a nezákonně, ale víme dobře, co takový život přináší, kolik nespokojeností, starostí, nemocí, námah a utrpení. Jsou-li někdy chvíle jasnější a zajímavější, leží-li tu a tam i malá květina na naší cestě, nikdo nevyváží hory kamení kolem ní, které musíme překračovat, o ně se zraňovat. Kamením jsou právě výsledky nesprávných životních projevů mysli a citu našeho i jiných lidí.

Pokud zlo bude působit v lidech a od nich na zemský prostor, potud na nich bude také kamení těžkostí, trní bolestí. Nedáme-li si je tam sami vlastními chybami, hodí nám je do cesty jiní. A protože žijeme mezi lidmi, denně se s nimi stýkáme na pracovištích i v rodině, není za této situace zatím vyhlídek na klidný, pěkný život na Zemi.

Zdálo by se, že tomuto obtížnému žití se dá uniknout odchodem z tohoto světa. Co však odchodem získáme, kam přijdeme po tělesné smrti? Jsme-li velmi nedokonalí, pak do přibližně stejných podmínek a obtíží, z jakých bychom rádi unikli odtud. V něčem lehčí, v něčem zase těžší je další cesta duše za stavu nedokonalosti. Jak nemile jsou překvapení sebevrazi, když se nesplní jejich mučivá touha po klidu a uniknutí z utrpení a oni poznají, že odchodem ze světa, zničením těla, nezbavili se bolestných myšlenek ani účinků zla.

Nositelem všech bolestných stavů a vnitřní tíže je vědomí. V něm vjemy a dojmy utrpení trvají tak dlouho, pokud je duše nějakým způsobem nezruší. Zrušit se však dají jen s obtížemi: změnou myšlenek a citů a vůbec celého postoje k životu a vztahu k věci, bytosti i události, jež vyvolala utrpení; odvrácením celé pozornosti zcela jiným směrem od vlastního k neosobnímu, od potřeby své k potřebám jiných, k životu všeobecnému a především k Bohu. Nepokouší-li se postižený takto o změnu svých mučivých vnitřních stavů, jsou-li ony hluboce zakořeněny v hlubině vědomí, a člověk, neznalý správných postupů vůle při působení na mysl a cit, aby se netvořily utkvělé představy a lítostivost nad sebou, se stavům slabosti příliš poddá – nesou se jeho vědomím všude tam, kam se ono posune, kde vnímá novou životní skutečnost.

Na nás spočívá největší díl práce naší vnitřní obnovy. Sami jsme se narušili, pokazili, sami se musíme napravovat s pomocí Boží. Bez té by naše práce nenesla zdar, jako ani Bůh sám bez nás nemůže nás znovuzrozmovat pro svatý život. Ano, On nás zrodil, stvořil, ale to bylo zcela jiné. Tehdy nebylo ještě našeho odděleného vědomí, samostatnosti vlastní vůle a možnosti myšlení. Proto Bohu nikdo nečinil překážek při formování nás, neřekl, jaký si přeje být.

Nyní ale jsme již vědomé inteligentní bytosti znalé mnohých věcí. Bůh odkryl některá tajemství života, dal možnost poznání následků zlého. Dnes Bůh bez nás na nás nechce pracovat a přetvářet nás podle Svých představ. Žádá spoluúčast, spolupráci, souhlas a ochotné podání se oné Moci, jež formuje život podle ideálů Lásky. Jako násilím Své Moci nepřemohl naši vůli když přicházel pád, nepůsobil na ni mohutnou Vůli Svou, aby nedošlo k úrazu duše, nebude ani nyní působit Mocí a proti naší vůli něco podnikat na stavbě našeho života. Samostatné oddělené vědomí by nemělo důvod k trvání, práce člověka ztratila by svůj výlučný charakter, možnost rozlišování, neměla by ceny, jakou má.

Jen Bůh sám ví, jestli položil hranice pro jednání Svě Lásky, dal-li jí omezení v jejím zachraňování duší propadlých zlu a zda stanovil délku i přesný čas pokání i hodinu, kdy vše narušené a nesouladné má být zpět v lůně všestranné harmonie. Bude přihlédnuto k opozdilcům? Najde se pro ně polehčující okolnost? Bude znovu prodloužen čas k návratu, dány nové možnosti pro posvěcení duší, jaké dosud neznáme? Jsou to velmi vážné a těžko zodpověditelné otázky. Jistě však není moudré spoléhat na to, že Bůh pro nedbalce a nenapravitelné opozdilce bude hledat zvláštní cesty a dá mimořádný milostivý soud. V žádném dni nemáme jistoty, že právě uplynulá hodina není onou stanovenou hodinou, v níž každé zlo má být vymýceno, každá vina napravena a lidské duše na místě, z něhož odešly.

Pohled na život nám otvírá propast problémů a obav o budoucnost vlastní i lidí všech. Velmi nízký duševní stav většiny lidstva neslibuje příchod Božího Království do života již dnes či zítra. Těžká je práce vychovávat sebe, ale ještě těžší je napravovat druhé. Lidé nesnáší kárání, domluvy nebo výtky. Proto vnitřní obrodu si musí každý prokonat sám i když prostředky k tomu může obdržet z Boží strany milostí přímou nebo také dodanou přes jiného, dříve omilostněného a posvěceného člověka, jenž je a chce být přímluvcem a pomocníkem slabých lidských duší.

Proměnou vlastního nitra nabýváme ztraceného spojení s Bohem. To nám umožňuje vyprosít pomoc druhým zvláštními tajnými silami myšlenek a slov, jež z našeho srdce vycházejí při modlitbě. Jimi můžeme žádat za ně a pro ně duchovní dar vnitřního osvětlení i síly pro nastoupení cesty k Bohu. Je to vlastně práce, kterou má konat ten, za něhož se přimlouváme a prosíme. On sám třeba si ani neuvědomuje, že je na špatné cestě, že by měl o něco svatého stát, Boha prosit o své osvětlení a o milost odpouštějící Lásky. Přimlouvající se za něho však ví, co je třeba dělat, aby duše, již chce pomoci, dosáhla všeho, co potřebuje pro rychlé rozvíjení vnitřních sil a svůj výstup do úrovní božího života. Za nevědomou nebo vlažnou duší koná duchovní práce nutné pro její obrodu. Pozvedá mysl i celé srdce k Bohu za mysl a srdce člověka, na němž mu záleží a který to sám nedělá. Modlí se a vyprošuje pomoc Boží a ji také od Boha přináší a předává zvláštním způsobem, který člověk, za nějž se modlí, sám ani nezná, cestou, kterou vytýčila Boží Láska pro svá tajná působení na lidské duše.

Dokážeme-li tuto svatou službu konat, zachraňovat bloudící, pozvedat nízko stojící účinným způsobem předávání Božích sil z duše k duši, vstupujeme po bok samého Krista, zapojujeme se na Jeho mesiášské činy, podpíráme je ze strany člověka, že se mohou hluboce protisknout do lidského světa a přinést tak jeho obrození ve velikém měřítku. Vysoce významná duchovní práce pro druhé a za druhé dává vysvědčení o vyšším stavu duše, o rozvíjení přímého Božího vlivu v hlubině já. Jen Bůh v nás se může projevovat touhou po spáse všech, k ní i přes nás dopomáhat formami stanovenými pro tuto činnost od počátku světa.

Jak hluboce si uvědomujeme své nedokonalosti, lhostejnost nebo malý zájem o věci Boží, čisté a dobré, úměrně k tomu plynou pro nás polehčující okolnosti při Božím soudu, jenž se stále nad člověkem odehrává.

Bůh stále má Svě vědomí v člověku, zná nejmenší pohyb v jeho duši. Hodnotí jej, zkoumá jeho vliv na vědomí lidské duše. Její pronikání do příčin vin, zármutek a silná lítost nad stavem tak nedobrým, jakým je provinění vůči lásce, dále i trvale upřímná snaha po napravení a obrácení, je Bohem velmi ceněné pokání, je podle zákonů daných očištným procesům duší vymazává je ze seznamu padlých. Do vnitřní lítosti musíme však dát plně nahlédnout, celé srdce Bohu otevřít, prohodit s Ním v duchu své stavy, viny i chyby, jak je vidíme při zkoumání nitra, a projevit touhu žít jak člověk žít má.

Modlitba se doporučuje a vysocí u Boha cení, hodnotí se tiché vnitřní úvahy, ponoření se do tiché soustředěnosti na Boha. Otvírá se tím nitro, tvoří cesty k tajemné hlubině já, kde působí Božství se vším, co je, co dává životu. Cesta duše k Bohu vede srdcem, nejkrásnějšími cestami citu, kde kvetou růže a vane jemný vánek ušlechtilých stromů myšlení. Člověk sám ani neví, že taková místa v sobě má. Neumí si je zpřítomnit, představit, hledat. Jsou to oblasti

vytvořené láskou, myšlením na Boha, touhami po krásném a dokonalém. Bůh sám je všechno nejkrásnější a nejsvětější, a proto již sama vzpomínka na Něho spojuje s krásou a Láskou Boží, je do nitra vnáší jako lehounký vítr pel z květu na květ.

Bůh ovšem nepotřebuje být našimi myšlenkami zahrnován. Je sám slávou všeho umění a sám Sobě absolutním štěstím. Jeho vesmírné dílo mluví, zjevuje úžasnost, velikost, nekonečnost, vznešenost a všemohoucnost. Co může naše slovo k tomu přidat, čím může ubrat? Vše Božské trvá nezávisle na našem malém vědomí. I bez něho by byl vesmír krásný, veliký a nekonečný. Chceme-li se do tohoto veledíla začlenit jako s ním souladný prvek poddaný jeho toku univerzálním životem, musíme přímo úzkostlivě střežit svůj projev, aby v ničem nenarušil plynutí duše Božím Dobrem a Láskou. Přejde-li pak v procesu vesmírného dění jednou chvíle, kdy se vše poruší, i všechny nám známé projevy lásky, aby bylo vše tvořeno jinak a ještě v krásnějších, bohatších projevech a výrazech, bude se toto rušení odehrávat tichým procesem, jenž nepřinese smutky nad umíráním a zanikáním, ale dá radost očekávání nového dokonalejšího života.

Všechno násilí, i když konané proto, aby bylo tvořeno něco lepšího nebo i na ochranu toho, co se nám pěkným zdá, odporují Božím jednání. To je nejvyšší jemné i v projevu rozkládání hmoty. Určitými zákony se seskupily atomy a vytvořily tvary, pevnými zákony se rozvolňují, vždy poslušné impulzů, jež vedou vpřed v tvůrčím rozmachu, nebo i zpět, když je třeba, a to tichou a harmonickou cestou vyváženosti kvantit a kvalit. Jen v jednom dovoluje určité násilí a neústupnost – když se jedná o vypuzení zlého z vlastního srdce. Není nahodile v Písmu zaznamenána scéna vyhánění rušitelů z chrámu. Božský Mistr, vždy tak jemný, láskyplný, poprvé používá určitého násilí, zjevuje se s bičikem v ruce. Proti komu? Písmo říká, že proti těm, kdo znesvěcovali Boží chrám. Naše nitro je také chrám, v němž působí Bůh. V něm však je často také mnoho znesvěcovatelů, o jakých mluví Písmo. Každá nelaskavá myšlenka, nízká, vypočítavá a sobecká, pohrdání druhými, přání vlastního vyzvednutí a uplatnění nebo obohacení, je znesvěcovatelem všeho božího v srdci.

Vstupem na vyšší cestu vyvstane nám proto mnoho obtížných úkolů, jež nejsou hotovy za rok, ale jsou před námi po celý život. Mnohdy teprve za léta poznáme své chyby, omyly a slabosti, když se díváme zpět na prokonanou cestu i své vztahy k lidem, jak jsme je naplnili nedostatečnou láskou nebo lhostejností, i třeba přímým zlem. Když pod přísným pohledem najdeme v niterném chrámu znesvěcovatele, tu je musíme neúprosně, přímo s bičem v ruce vypuzovat. Nesmíme být k sobě shovívaví, stále se omlouvat, sebe litovat, cítit se jako ukřivděný, ponechat v sobě usídlené jakékoli myšlenkové zlo. Sami se musíme stát ochránci dobra v nás i bdělými strážci všech vnitřních projevů. Bdělost nad myslí a slovem v každém kroku, přísná kázeň v projevu a vytrvalé sebeovládání, odpírání všemu, co se k nám tlačí do mysli jako narušování jemnosti, dobroty, klidu a pevné snahy po lepším životě – to vše je naprostou nutností pro toho, kdo touží po skončení utrpení, komu je život něčím velkým, za co nese odpovědnost před celým lidstvem i celým neviditelným Božím světem a především před Tvůrcem, zda nese Jeho obraz prostorem v celé dané kráse a velikosti, jaká je určena.

Utrpení plyne z několika příčin. Především z vnitřní nerovnováhy a rozháranosti, z touhy po věcech, jež jsou nedosažitelné nebo jen omezeně uspokojují. Také z toho, že člověk lpí na něčem, co je mu milé a žádoucí i nedostupné, i proto, že není milován a ctěn jak by si přál, že je mu křivděno, cítí se ponižován, odstrkován, klamán a podobně. Tato utrpení plynou z náročnosti člověka, jenž mnoho žádá a málo dává, z jeho neústupnosti a tvrdého prosazování svých názorů, jež nejsou moudré a v souladu s čistou pravdou. Dále i z neschopnosti obětovat své pro cizí, pomáhat, potlačovat vlastní žádostivost po hromadění věcí, která sama v sobě nese břímě stálé starosti i úzkosti o udržení dosaženého vlastnictví. I nedostatek kázně a sebezáporu vede k vnitřním mukám. Mnohé z těchto lidských bolestí vymizí změnou myšlení a nazírání na práci a úkol člověka, jiným postojem a vztahem k lidem a všem věcem, i duchovním poznáním, rozlišením dobrého od zlého, cenného od podřadného, dále i znalostí příčin životního dění a všech jeho těžkostí.

Pravým utrpením zůstává jen nemoc a smrt, nevědomost o ní, která vede k bolestnému přemítání, bázni a pak i bolesti. Všechny bolesti se ztišují a mizí souběžně s vývinem vnitřní dokonalosti, jejíž stupně jdou do nekonečna a zvedají lidskou duši výš a výše, až do náručí Boží Lásky, krásy a harmonie, kde je svatý mír jako největší blaho života...

Není silnějšího prostředku k vyvrácení kořenů zla z lidské duše nad bolest, tělesnou smrt a všechny formy těžkostí. Jimi krotne, jihne a měkne i největší zatvrzelec a nepolepšitelný nositel zla. Jsou to jen těžké tragické události, velké obtíže položené do cesty, které mohou přinést nutnou proměnu života a dopomoci tak lidstvu k harmonickému životu a všech s ním spojených bytostí, na něž lidstvo působilo v minulosti a kterým má i v budoucnosti upravovat vzešlé cesty. Je na člověku, aby zabránil těmto otřesům zemského dění, jim předcházel a učinil vše k jejich plnému odstranění ze všech lidských cest:

Je nutno bděle a pevně vzít každý sebe do rukou
se vši rozhodnou neochvějnou vůlí změnit se, obrodit, znovuzrodit,
stát se člověkem, jenž je malým, ale pravým obrazem Boha
v lásce, dobru i myslitelské schopnosti.

Nejdříve se kriticky podívat do vlastního srdce a mysli na jejich projevy.

Ponořit se do studia nitra, zkoumat a zjišťovat nedostatky
a ty pak rychle a nekompromisně odstraňovat.

Vyhnat nelítostně veškeré v mysli a citu usídlené zlo,
každý stín nešlechtnosti.

Potlačit zcela každou myšlenku, v níž je jen záblesk nepřízně, hněvu,
nelaskavosti, závisti a neupřímnosti nebo sobecké i zlé přání,
nevpustit je do vědomí, pevnou vůlí uzavřít do něj cestu.

Bdít neustále nad slovem, které plyne z nitra,
aby nezranilo, nesnížilo, nezvětšilo nesnáze lidí.

Sledovat pozorně, zda promluvené slovo je dost mírné, jemné, laskavé
a je v něm účast i ryzí upřímnost.

Rozmýšlet a všimnout si, zda mluva dostatečně reprezentuje duši dobrou, ušlechtilou
a dává najevo dobré snahy pomáhat všem, rozdávat lásku bez rozlišování
kdo si ji zaslouží či ji žádá.

Zkoumat srdce, je-li naplněno touhou druhé potěšit, povzbudit, dát moudrou radu
podle Kristem daných směrnic lidskému životu,
dovést všechny ke studnici duchovního vědění a osvětlení nitra.

Naplňovat mysl příznivostí, ukázat ji myšlenkami,
v nichž se zrcadlí bratrský vztah k lidem, přátelství a láska
ke každé z živých bytostí.

Ctít a milovat Božské věci a duchovní krásy,
lásku, dobro, mír, jemnost, ušlechtilost, harmonický život –
vše, co duši povznáší, jemní, klidní, posvěcuje a tak naplňuje božím.

Probouzet a rozvíjet silnou touhu v duši po životě pokojném a čistém
ve vlastním nitru i u jiných, aby se mírnilo utrpení lidí i zcela ze života zmizelo.

Nosit v nitru vroucí přání, aby lidstvo vstoupilo na Boží cestu,
a tak bylo pojato do velké rodiny dobrých, láskyplných,
vysoce moudrých a dovedných božích pracovníků a mohlo se zúčastnit díla
prozářením láskou celého živého vesmíru, jež započalo vtělením Krista.

Vysílat denně hluboce procítěné myšlenky a city k Bohu –
přát lásku, blaho a mír všem.

Myslet také na ty, kteří jsou v nízkých úrovních posmrtného světa, protože účastné myšlenky z našeho světa je sílí, klidní a těší – nesou jim Boží pomoc, již nutně potřebují.

Obracet se pak i ke světům vyšším, v nichž působí andělští pracovníci, prosit je o spojení s Boží Láskou, protože v ní je ochrana, všechna pomoc člověka od věčnosti do věčnosti.

Projevovat se duchovní činností.

Duchovní činnost

V čem spočívá duchovní činnost?

Je to působení určitou boží silou plynoucí z myšlenek, slov a citů, jež – cele vsunuty v Božské úrovně – naplňují se jejich silami i mocí a pak zobrazují i projevují jejich krásu, svatost, vznešenost, lásku i touhu po blahu všech. Tajemný styk s Božstvím se dá prožít jen ve chvílích mimořádných, kdy se člověk odpoutá od veškeré nižší činnosti tělesné i duševní, řídící drobné úkony při prostém dění kolem tělesného života.

Odpoutání se od všeho tělesného i nižšího a povznesení se duše nad to vše, kde sídlí Bůh v člověku nepředstavitelných oblastech Světla a krás, říkáme rozjímání, modlitba, meditace. V nich se vědomí přenáší vnitřní silou vřelostí citu, touhou srdce a čistotou duše, vírou, nadějí a láskou do Božích světů až i přímo k Bohu. Tím, že duše Boha hledá, k Němu spěchá, na Něj se pozorně a pevně soustředí a myslí, po Něm touží, přenáší se celé vědomí k Božství. s vědomím povznáší se celá duše, aby okusila dotek nejvyšší Lásky. Dotknutím se jí započne podivuhodné spojení duše s Božstvím. Mysl, cit i celé srdce začnou se Jím naplňovat. Je do sebe vdechovat. Tato mysteria dají duši účast na všem, co z Boha vychází, vyzařuje a s nesmírnou Silou a Mocí plyne do duchovního jsoučna. Tato vysoce tajemná nesmírná působnost Boha se pak přesune s vědomím člověka tam, kam ono vstoupí po svém odstupu z Božské úrovně přímo po modlitbě nebo během jejího prožívání. Proniká vším, co člověk v příštím okamžiku pojme do vědomí, na co myslí, čemu chce dát boží dobro, co chce posvětit, ochránit přede vším zlým.

Nejblíže vědomí je nitro člověka. Proto také nejsilnější a prvotní působnost Božích sil získaných vstupem vědomí k Bohu při modlitbě či meditaci dostává vždy sama duše, jež vedla výstup vědomí na Božské úrovně touhou srdce i vůlí řídící pevně myšlenkový proud modlitby. V druhé řadě pak jejich působnost přechází do míst, kam je duše vyšle citem lásky i pevnou myšlenkou a touhou pomoci některé bytosti, její osobní životní situaci i osudovým zápletkám většího měřítka, jako třeba nebezpečí války nebo jiné tragédie lidstva nebo jen určitého národa.

Modlitby a duchovní meditace jsou nejvyšší cennou, významnou i mocnou duchovní činností, jíž může duše přímo operovat s Božími silami, je i usměrňovat k žádoucím cílům, měnit věci, dát zdar každému dobrému dílu. Má-li se však celý tajemný proces zdařit, musí být splněna zákonitá podmínka. Tou je naprosto ryzí, nesobecký záměr, čistá vroucí touha duše dát životu, jenž je projeven jí samou nebo jinými bytostmi, ten nejkrásnější dar: boží lásku, dobro a mír i blaho z nich – hodnoty věčné, jimiž každý život zrcadlí Boha.

Jakýkoli stín nízkého záměru a sobeckých přání okamžitě ruší proces předání Božích sil určitému člověku jako dar pomoci Boží. Nejsou-li ony vedeny myšlenkou dobra, vůlí dát je každému jako potřebný duchovní chléb, jsou zadrženy na hranicích nižších úrovní a vrací se zpět bez splnění úkolu. Taková duše pak nese i odpovědnost za znesvěcení božích sil, jež jsou dány pro osvětlení duše, pro služby lásky všem, pro dobrý vývoj všech věcí života. Každé sobectví uzavře cestu vší pomoci, jež od Boha jde k člověku i k celému lidstvu.

Dokáže-li člověk vzlétnout myšlenkami do oblasti Božství, hluboce se ponořit do modlitby, tiše medítovat, rozjímat, uklidnit nitro do pokojné hladiny, poutat myšlenky vůlí, soustřeďovat je k jedinému bodu – ke skutečnosti Boha, zpevňovat oddanost Jeho idejím Lásky, povznášet k Němu mysl a cit – může se rozvíjet až k dosažení prvních stupňů božského stavu duše, jenž dává schopnost vědomě nazírat do života v nekonečné hloubce, nedozírné výšce Božství i do všech podstat věcí v něm. Může přinášet z Božího světa požehnání celému světu pro jeho posvěcení.

V úrovních Božství, kde není zla, jsou Boží Láska, Moudrost i všechny svaté síly života v mohutném a skvělém působení. Jako mocné vodopády řítí se prostory, jako vysoké gejzíry tryskají z center a hlubin podstat Božství. Rozprostřeny všude jak bezbřehé oceány obemknou pevně každou myšlenku, jež se jich umí dotknout, ponoří ji do sebe, prostoupí ji zářícím Světlem a krásou Božství. A protože vše vyslané vrací se po určité době zpět k vydavateli, navrátí se i každíčkový záblesk myšlenky víry naděje a lásky k Bohu i malý povzdech srdce k němu poslaný v úzkostech a bolestech duše zesílený citem, podložený touhou po Božím míru.

Vše se vrací, ale daleko krásnější než od člověka k Bohu vyšlo. Proputovalo Božskou sférou, nasálo její krásu i svatý klid, naplnilo se Božskými silami, z nichž život povstal a trvá. Ony pak setřesou Boží rosu na všechny pučící zelené ratolesti dobra lásky duše a přinesou jí netušenou možnost rozvoje do veliké vnitřní krásy. Proto duši stále myslící na Boha se život mocně mění a Nebe se přibližuje s každou vteřinou, v níž myšlenka modlitby, cit lásky vylíne z nitra, naplní vědomí a s ním se přenesou k Bohu pro radost Jeho i svou.

Za každou modlitbou, rozjímáním, ztišením srdce a ponořením se do vzpomínky na Krista otvírá se něžná i pevná náruč, aby ji pozvedla na místo, které lidské duši náleží od počátku jako nositelce obrazu Božské Duše. Není proto nikdy dosti slov a myšlenek modlitby, hlubokých meditací a vřelých vztahů k Bohu i pozvedání vědomí k Boží Lásce.

Co je modlitba?

Myšlenky modlitby jsou nejkrásnějším i nejcennějším projevem duše. Jsou mocně působivé, vyzařují duchovní světlo, tkají jemná vlákénka pro výstup do Božího Království z přečistých sil ryzí duchovosti, již jsou naplněny hned při svém zrodu v hlubině nitra. Zrodí-li se v duši touha po Bohu, naplní nitro krásným citem, z něhož se utkají svaté myšlenky modlitby, jež duši přímo kouzelně promění, zjemní a posvěť, zvednou jak bílou sněžnou vločku, holubičí peříčko, do výšin nejvyšších, do zářícího Božství, v němž proudí svaté životodárnosti Božství jako krev v srdci člověka. Při hluboké vroucí modlitbě se nitro promění v obraz něžné Madony, stane se zahradou květů a vůní, je místem kouzelné moci Boží Vůle, zjevením zázraků, jimiž se začne v duši rodit v těch posvátných chvílích nový život člověka v blízkosti Boha.

Modlitba je také hluboké vyznání srdce, obnažení celé duše před Bohem, položení jí do rukou jejího Stvořitele, aby On to, co v ní zmírá, Svou Silou vzkřísil a proměnil v nesmrtelně živé, věčně kvetoucí i dokonale cenné. V okamžicích otvírání nitra Bohu je možno do něj hluboce nahlédnout, poznat jeho stíny i světla. Za modlitby je člověk i vůči sobě nejvíce upřímný a kritický, uvědomuje si své nedostatky i potřeby, protože je Bohu předkládá, prosí a žádá o to, co v sobě nevnímá, na Zemi nezná a nemá. Je to hluboký průlom a průnik do stavu neutěšeného, jaký je, a zároveň i nakreslení obrazu dokonalosti, jakou by měl lidský život uskutečnit. Je to myslí vykonaná cesta od lidského k Božskému. A tuto velikou vzdálenost, již by člověk se svým tělem za celý věk neprošel, myšlenka modlitby překlene v jediném okamžiku.

Kde je myšlenka, tam je duše. Modlitbou zalétá až do nejvyšších krás k nejvyšší Lásce. A kdyby jen malou chvílí se jich duše dotkla, vteřinu pobyla v jejich blízkosti, obklopí ji celý oblak Záře Božství. Jeho síly, moci a krásy ji celou prostoupí až k samému jádérku božské síly v ní. Jakmile se tohoto jádérka dotknou, silný záblesk proběhne jsoucnem jáství a při tomto jeho rozvlnění a záchvěvech uvolní se celá řada vlohových semének uložených v hlubinách já. Dochází ke zrodu láskyplnosti, dobra i hluboké moudrosti. Ty pak víc a více oživují, rozvíjí a krásní. Nastává vývoj k božským stavům.

Věčný pramen Života je stále otevřen a pohotový vylít se na toho, kdo k němu přijde a po jeho svatých lahodných vodách zatouží. Čím déle se u pramene prodlévá a více z něj pije, tím rychleji se spěje k dokonalosti, až jedné chvíle se duše stane nesmrtelným stromem božského života, daným místu, v němž Bůh chce zjevit malý obraz Své překrásné Duše pro radost i věčnou touhu všeho stvoření po dokonalém, jediném a nejvyšším.

Bůh nepotřebuje modlitbu pro vlastní oslavu, že snad chce být uprošován, chválen a vzdvihován ve Své Moci Nejvyššího. Jeho Mohutnost, Moc i Krása jsou tak nesmírné, že není

třeba nic k nim člověkem přidávat. Bůh jako Pramoc a Prasíla trvá nezávisle na jakýchkoli podmínkách, jež by snad zasahovaly nebo se tvořily z vnější strany a od člověka. Ve skutečnosti ani žádné vnější strany není, protože vše spočívá v hlubině jsoucna samého Boha. Žádá-li Bůh na člověku, žádá to pro něj, pro jeho život, cestu a ráj.

Člověk nezná tajemnou působnost modlitby na rozvoj vnitřních sil duše. Bůh mu dosud nesdělil podrobnosti Své činnosti kolem něj, ani míru účasti člověka na mysteriu jeho znovuzrození, ani podrobné zákony, jež je vedou, dávající každé myšlence i záchvěvu citu zvláštní význam. Člověk byl uveden do nevědomosti o těch věcech, protože po svém pádu musel vytvořit hmotnou životní formu a oblast v mnohém podobnou duchovním oblastem a v mnohém zase od nich odlišnou a zcela protikladnou. Zaměřoval-li se na hmotu, nemohl postřehovat a zkoumat věci Boží.

Byl to důsledek pádu, určitý trest za něj a pak i zkouška, kolik snese nevědomosti o životě duchovním bez újmy na svém vztahu k Bohu, na původ z Božství. Člověk neví, zda je již hotov s úkolem vytvoření hmotné životní formy, nebo je uprostřed největší práce, či teprve doopravdy začíná. Jedno je však jisté: Ať je kdekoli, ať jde kamkoli, jeho povinností je vždy udržovat vědomí o Bohu, chránit boží vlohy dobra v sobě, rozvíjet se i za nejtěžších okolností a tak vytvořit dokonalý vzor statečnosti, kázně, moudrosti i věrnosti svatým ideálům vždy výš, dál a novými cestami putovat k vrcholům tvůrčích prací pro složitý i krásný obraz života!

Neznalost zákonitostí, jimiž je životní projev naplněn, staví člověka do velkých obtíží. Přijdou různé události, složité životní situace, navrhne se velké problémy i osobní krize a on je v nich často téměř bezbranný. Neví jak se postavit k věcem, řešit situace i vést svá rozhodování. Pokud si neuvědomuje závažnost každé myšlenky, slova postoje, rozhodnutí je poměrně lehké. Přijme obvykle první myšlenku jak přijde do mysli i když nevede k rozhodnutí, jež je totožné s Boží Vůlí, aby při vyřizování záležitostí vztahů lidí bylo dbáno lásky. Jen poučený člověk, znalý příčin životních složitostí i velkých vývojových cílů, může řešit své problémy správně, zaujmout moudré postoje k otázkám života i ve vztazích k lidem. Jestliže člověk nerozvažuje, ukvapeně jedná, často svým rozhodnutím rušivě i nevhodně zasahuje do života jiných. Sám si pak věci komplikuje a může se stát i odpůrcem Božího díla, jež sleduje harmonický soulad všech vztahů života.

Je jeho nevědomost omluvou? Snímá odpovědnost?

Lhostejný člověk, i takový, jemuž nic není svaté, nebo kterého nezajímá hloubka života ani duchovní cesta, problémy lidstva, otázky víry a projevy lásky, nese naprostou odpovědnost za nesplněný úkol. Každému člověku alespoň jednou za život je dána možnost poučení o vyšších věcech života, setkání s pojmy duše, Bůh, posmrtný život, víra, spása a podobně. Z některé strany se Bůh k člověku vždy přiblíží za jeho pozemského putování, třeba pod lidskou tvář některého věřícího člověka nebo přímo duchovního učitele, jehož slovy k němu promluví, nadhodí mu úvahy nad životem, dá malá nebo i významná poučení podle toho, co onen člověk je schopen pochopit a přijmout. Nepovšimne-li si nebo podané zcela odhodí či dokonce zesměšní, je jeho život předložen platným životním zákonům, jimž se říká Boží soud. Ten nastoupí svou povinnost uvést liknavce, vlašné, zpozdilé, duchovně nevědomé, nevěřící do správných životních drah cestou následků zlého – těžkostmi a utrpením.

Boží zákony existují a člověk je jim podroben, ať si to uvědomuje nebo tomu nevěří, či je vůbec nezná, nemá o nich ještě potuchy. Vymkne-li se jim, pocítí citelně důsledky a ty jej za čas vrátí zpět, protože není možné pěstovat na dlouho nezávislost na Boží autoritě a řídit se jen vlastním, za nízkého stavu duše velmi omezeným rozumem. Nese to velké výkyvy vnitřního i vnějšího života, že by je člověk nadlouho nesnesl. Nenapájen přítokem Božích sil Moudrosti a Lásky, stal by se vnitřně mrtvým, jako je poušť bez vody bezcennou pro životní jsoucno. Jeho samostatná existence by ztratila důvod. Protože Bůh nenechává nic bezcenného trvat – vzal by zpět jemu přidělenou jiskru Božství, a pak – co by se stalo? Došlo by k naprostému zániku vlastního samostatného vědomí. Tato nejzazší krajnost není vyloučena.

Cesta myšlenky

Všechny věci se tvoří myšlením. Na počátku každého díla, všech nových vynálezů techniky a vědy je vždy myšlenka. Všechny stroje, stavby a spotřební předměty vůbec jsou vlastně zhmotnělou myšlenkou, jakýmsi jejím vtělením. Mysl je veliká tvůrčí dílna. Lidská mysl je dílnou malou, Boží mysl nesmírnou, z níž vyšel celý vesmír, jeho složitá stavba i přesná a přesná zákonitost, jeho trvání i rozvíjení se, jeho krása, vznešená mohutnost i mnohá hluboká, jen Bohu známá tajemství.

Boží myšlenky jsou projevem tvůrčí Moci a Síly Boha. Jsou nositelem i vykonavatelem Pravůle, Jehožho přání, chtění, přesného vyjádření představ Božího vědomí i touhy po uplatnění Božích mocí a sil, aby jim byla v životě projevena moudrost, krása a láska v nesmírných a všestranně účelných formách, tvarech a obrazech. Jsou přímým důkazem neohraňené tvůrčí činnosti, neobsáhlé, věčně připravené a pohotové projevovat skutečnosti nikde a nikdy dříve nevidané, neslychané stvořitelské zázraky, naplňovat jimi prostor, jej stále obohacovat velikostmi, maličkostmi i hlubokými významy, či je položit jen lehce a jako pro ozdobu i potěšení jednoho okamžiku na cestu těm, kdo kráčí jako spolupoutníci Boha jsoucnem duchovního i hmotného vesmíru.

Lidské myšlenky jsou maličkým obrazem myšlenek Boha, avšak v každé z nich je určitý silný záblesk Jeho tvůrčí Moci a Síly. Proto i myšlenky člověka jsou schopny nosit ideje, záměry, tvůrčí plány i touhy činit nové a nové, pracovat stále lepšími metodami, vytvářet svět věcí, forem a tvarů, projevovat inteligenci i hloubku moudrosti duše, sterými způsoby zobrazovat krásu, vyjadřovat každé hnutí duše, její lásku i schopnost pomáhat, rozdávat, přijímat, rozlišovat, usuzovat, řídit a měnit. Myšlením je člověku dáno velmi významné postavení v životním jsoucnu a do rukou jím netušená moc, velká možnost uplatnění takřka v celém vesmíru.

Nemůže být proto Bohu lhostejno, jak člověk této svěřené tvůrčí síly a moci používá, co jí vytváří, zda je si jí vůbec vědom. On jí totiž může použít dvojím způsobem – k činnosti vytvářející životní hodnoty kladné, nebo k činnosti rušící tyto hodnoty – záporné. Buď svými myšlenkami dílo Boží podpírá, nebo, položí-li je z druhé strany, toto dílo ruší, kazí i ničí. Záleží proto velmi mnoho na tom, jaké myšlenky jsou v naší mysli, jaké z ní vysíláme do vnějšího světa, protože jimi vydáváme mocnou sílu, jež proudí prostorem a silně v něm ovlivňuje život.

My nevidíme onu zvláštní duchovní sílu vstupující do prostoru během myšlení. Ona však je mocným proudem působícím na místě, kam je poslán vyzářením myšlenky. Každá myšlenka je tvůrčím aktem duše. Ona jí tvoří ze svých duchovních podstat složených z velkého množství různě působících Božích životností. Myslet znamená tvořit. Myšlení je velkou činností duše v prostředí, kam je třeba něco vložit, tvarem projevit záměr tvůrčích vznětů, vzletů a rozmachu, vyslovit, vyjádřit skryté hnutí a záchvěvy, vzlnění hladin já v jeho citových emocích.

Myšlenka kladná neboli dobrá je naplněna vysoce působivými, prvořadě kvalitními Božími silami. Tyto síly nesmírně působí, neboť vše Božské má v sobě nejčistší esence dobra. Tyto ve své nahuštěné, silně koncentrované působnosti vkládají prostorům vesmíru určité znaky, symboly a obrazy, kterými mluví o záměru Boha dát a tvořit, rozšiřovat, rozmnožovat či spojovat v jednotu, v celky nesmírné i zcela malé. Proto myšlenka dobra posílí všechno vysoce hodnotné, dobré, prvořadě významné a božsky krásné, co je na určitém místě lidskými dobrými myšlenkami teprve tvořeno anebo již tam je pevným hotovým tvarem, formou, věcí anebo jen určitým, zatím jen ryze duševním nebo duchovním úsilím ještě hmotně nezformovaným, a proto lidskými smysly nevnímaným. To je teprve základnou, předpokladem příštího, již hmatatelně a viditelně projeveného dění.

Když ale vyšleme myšlenku, v níž jsou esence dobra narušeny a přeskupeny ve svých tajných prvcích, spoutány zvláštním účinkem moci zla, zásahem rozkladného tříštitele, tu taková neharmonicky složená myšlenková síla drtivě a rušivě postihne vše, na co zdálky již zapůsobí, čeho se třeba jen lehce dotkne. Při svém dopadu a vetknutí se do určitého místa prostoru vyvolá silný chaotický vír, působící proti zákonitému pohybu kladných sil, soustředěných na

onom místě myšlenkovou činností jiných lidí, sledujících ušlechtilé cíle, vyjadřující touhy po dobru a mírovém soužití, po všech krásách života v harmonii a lásce. Tímto zásahem se naruší zákonitá stavba všech tvarů, jevů a věcí života v prostoru. Uprostřed toho je vyvolán rozklad, vzniká chaos, vše je jako zvednuto ze svého místa, vyšínuto z poslání sloužit harmonickému uspořádání tvarového jsoučna. Vše vystupuje z hranic zákonitosti, na níž spočívá trvání věcí ve stavu klidného spočívání v místě, v prostoru, ve službě životu v té či oné formě. Nastanou výkyvy, poruchy, a rovnováha v rozmístění sil, mocí i působností se začne projevovat úkazy vyvolávajícími vzruchy, rozjitrění, bolest i smrt. Tím je narušen stvořitelský Boží plán. Je mařeno promyšlené, pro dobro všech vytvořené dílo, projevující dokonale harmonicky a vysoce účelně seskupené všechny prasíly života.

Opakováním se rušivé účinky zla jako rozkladného prvku životní síly stupňují, trhliny se stávají hlubšími, všem věcem v prostoru nebezpečnými. Ve vrcholných výkyvech dochází ke krizím, jež vyústí do katastrof, jimiž je zasažen nejen lidský život, ale všechno zemské až po prach a dým. Až tak silně působí neblahé vlivy myšlenkových sil. Ony plynou kruhovou drahou životním jsoučnem člověka, je buď sílí, klidní, naplňují životodárností, nebo je ruší, jeho skladbu i životnost oslabují a vše tak vyvracejí z kořenů Božského bytí, v němž všechno spočívá jak dítě v lůně matky, trvá-li stanovená rovnováha věcí a sil v nich daných životu pro jeho dokonale harmonický projev.

Myšlenka, její duchovní síla, po proběhnutí své dráhy, kterou jí životní Boží zákon určil, vrací se do míst svého vyslání. Vrací se posílena, zvětšena o síly myšlenek jiných, s nimiž se na své cestě prostorem setkala a prolнула. Ony do ní vtisknou svou pečeť narušení nebo harmonizování věcí, jejich vlivy a působnost. Jde-li někdo deštěm, je od něho skropený. Jde-li blátem, má umazané boty i když si je před svou cestou dokonale vyčistil. Je-li vyslaná myšlenka odporu a zmaru zlá, tu zase taková se k nám vrátí – a ještě zesílena vším jím příbuzným zlem vyslaným do prostoru stejnou cestou, jakou šla tato myšlenka. V tomto případě se vrací k člověku stonásobné zlo.

Vyslané myšlenky dobra nevracejí se k nám stonásobně zesíleny jiným dobrem jiných myšlenek od lidí. Alespoň ne ze zemského prostoru. Vyslaná myšlenka lásky je jako holubička, která vlétne někam do hejna jestřábů, neboť zlé myšlenky jsou opravdu dravci. Zlo je prudce útočné, tvrdě bezohledné, vrhá se na všechno kolem sebe, dává všemu rány, vše se snaží oslabit a zničit – to co je v cestě a není mu podobné, stojí jako v opozici nesouc v sobě boží pokoj a mír.

Zlých myšlenek je na Zemi velká převaha, daleko víc než dobrých, a proto myšlenka dobra má těžkou a nesnadnou cestu životním prostorem. Je praménkem vody razícím si cestu skalními, výmoly, propastmi všeho rozervaného, bez hladkých ploch a uvolněných spádů. Dobro je poutníkem, jenž stojí před vysokou horou stojící v cestě k jeho cíli. Dokáže-li tuto obtíž překonat i přejít, tu na vrcholu hory nebo i za ní cítí se krajně zeslaben, usedá a odpočine. Tak i myšlenka dobra, když se dokáže prodrat houštím překážek, je někdy tak v sobě narušená, oslabená, že nedokáže dodržet lhůtu své cesty prostorem zpět k místu svého vyslání, do rodného domu – k člověku. Opozdí se a nedá proto včas posilu, neosvěží, nevzkřísí jak má vzácnými hodnotami k němu navracených mocí božího dobra. Tím se účiny dobra dostavují později, a proto se zdá, že dobrý člověk je slabý a neschopný, že je vším i Bohem opuštěný uprostřed těžkého života. To jsou však velké klamy světa. I dobro se vrací, co z duše vzalo myšlenkovou činností. Dává zpět své hodnoty, jež duši zbožšťují, mění v dokonalou. Dobrý člověk je vždy odměněn, jako zlý je trestán sebou tím, že bere věci obrácené, rušící jeho i cizí svět lásky. Operuje-li kdo zlem, zlo mu splácí svými účinky, bodá, pálí, mučí, rozrušuje přetěžkým osudem následků zlého.

Myšlenka dobra zápasí v prostoru s démonickým vlivem zla. Nemá ji tam kdo posilovat. Je-li tam někde mimo ni jiná myšlenka dobra, je ve stejném postavení. Je obklopena nepřítelí a také zápasí. Nemůže proto přispěchat své družce na pomoc. Obě jsou napadeny zlem, jež z nich strhává krásu, do níž jsou obléknuty jak nevěsta do bílého šatu s myrtovým věncem panenství, ozdobeným pečetí neposkvrněného Božství.

Vyslané a navracené ďábelsky působící zlo není bez účinků na život. Jeho vliv se nepociťuje okamžitě. Jako si nepovšimneme drobného píchnutí trnu, tak naše vědomí nezaznamenává jednotlivé doteky vlivů myšlenkového zla, jež koluje kolem, zasypávajíc nás v každém okamžiku sterými jehlami i šípy svého jedu. Jsou to účinky vyslaného zla naším vlastním myšlením i myšlením lidí nám nepřátelských. Když návraty a dopady vyslaného zla vyvolávají těžkou životní krizi, teprve jsme hluboce rozrušeni, prožíváme utrpení. To již býváme v plném procesu různých těžkostí a tragik, z nichž obviňujeme všechno jiné jen ne sami sebe. Tak se tvoří těžký osud člověka.

Kdyby někdo sebe silně bil, zraňoval se, považovali bychom jej za šílence. A přece zlé myšlenky hněvu a nenávisti, různých forem nepřátelství, pohrdání, osočování i křivdících úsudků, jež z nás vyjdou při prudkém vznětu nelibosti vůči druhým, jsou políčky naší vlastní tváří. Ty přímo tvoří kameny, jež si házíme sami na sebe. Což se někdy stalo, aby rána od velkého kamene nebolela? Vyslané zlo vrací se neúprosně zákonitou cestou. Co děláme druhým nemilého, je za čas děláno nám. Pak si můžeme stokrát klást otázku: Proč trpím, vždyť jsem nikomu neublížoval?

Lidé považují za ubližování druhým jen viditelné násilné činy, hrubé krádeže a týrání na těle. Neví o jemném ubližování, spočívajícím v nelaskavém smýšlení o druhých, ve skryté závistí, nepřívinném posuzování, klamání a hněvu, protože je to skryté v mysli za oponou těla. Ale Boží zákony ví o všem. Ty zaznamenají nejmenší úchytky od vytýčených cest dobra a lásky. Ony se okamžitě projeví porušením rovnováhy ve skladbě hmotné, duševní i duchovní oblasti života, neboť tyto jsou navzájem spojeny. Tak vlastně my, slabí lidé, jak si rádi říkáme – hýbeme svým myšlením celým životem vesmíru, neboť všechny tři oblasti života jsou v něm vloženy.

Mysl při tvorbě myšlenek dává prostoru mocně působivou sílu. Člověk tak operuje určitou božskou mocí, danou centřům jeho působnosti, jimiž jsou mysl, cit a slovo. Zrodí-li mysl myšlenky jemné, naplněné přáním dobra v ní, vyzářuje z ní jemná, vysoce zářící a podivuhodně krásná síla tvořící v prostoru duchově čirou a průsvitně křehkou zvláštní látku, jež je přímou životodárností všemu, co je rozprostřeno jako neviditelný život a svět zcela malých bytůstek, udržujících vzdušnou skladbu v jejím zákonitém složení. Tyto nemají vlastního jáství, jsou vedeny jen impulzy Božích zákonů. Svou existenci a budoucím možným vývojem jsou vázány na člověka a lidský život s nimi souvisí tehdy, je-li prožíván ve hmotě a potřebuje zemské ovzduší.

Vyzářená duchovní síla myšlenek dobra plyne z univerzálního Božství k životnímu jsovcu v zemském prostoru přes mysl člověka. Pro přítomnost této zázračné Boží síly v sobě – zvláště výraznou a mocně účinnou v myšlenkách lásky – jsou tyto nesmírně hodnotné a vrcholně potřebné celému zemskému životu. Jimi se tvoří i krása kolem nás projevená v barvách a tvarech květin, v zeleni stromů i v celé živé přírodě.

Myšlenka dobra, prošlá bez překážky a porušení myslí člověka, je zvláště kvalitní, a proto vysoce účinná. Má mnoho významů, kterými slouží životu. Především účinkem zákonitosti myšlení, podle níž se vrací vše, co ono pošle do prostoru z místa dopadu, k místu vydání. Myšlenky zrodila a vyslala mysl člověka nadaná tvůrčí mocí boží. Je proto přímo jejich matkou. Tím ony při návratu do své roditelky působí na ni nesmírným vlivem přímo velících mocí, jež přinutí mysl k dalším zrodům a výtryskům nových myšlenek dobra stupňujících se účinností. Mimoto působí ještě na stálý růst a rozkvět i posvěcování duševna a postupně celého člověka s jeho hmotnými složkami. I ty se pak produhovňují, éterizují. Nastává přechod člověka do života nesmrtelného se vším, co v sobě má, co je jeho duší i tělem. Tyto složité i tajuplné pochody se dějí bez našeho vědomí, přirozenou cestou Božích zákonů daných této vnitřní oblasti života pro její vstup v Božství.

Vykáže-li se člověk během svého pozemského života vysoce hodnotnou a nejpotebnější činností, tvorbou myšlenek naplněných účinnými silami dobra, slouží vývoji v něm i k udržení

ní určitého krásna nebo dokonce jeho rozvíjení, pak naplňuje předurčený životní úkol. Myšlením, v němž je plná účast Božího dobra, jeho mocný vliv, člověk přímo spolupracuje s Bohem, neboť za těchto okolností je hoden i schopen zachycovat do svého nitra přímé proudy nejvyšších inspirací z Božství, jejichž vlivem se rodí čisté a silné touhy i mocné pohnutky k neosobnímu životu i ke službě lásky tvorstvu. A protože život v Božství je dokonale neosobní, rozložen do všech stran, pečující o všeobecné dobro, člověk, jenž se přizpůsobuje tomuto vznešenému vzoru, ztotožňuje se s ním a tak započne zobrazovat Božství v místě, kde sídlí jeho já, i kde je domovem jeho tělo. Můžeme proto říci – bez nejmenšího přehánění a stínu pýchy – že člověk dobrem své duše vstupuje do přímé spolupráce s Bohem, jednak na sobě samém při dotváření obrazu dokonalosti, a pak k činnosti záchranného díla spasitele, jímž se dává bloudícím síla a vědění pro pevný krok na cestě k Bohu.

Touto úrovní duševní práce končí těžké osudy člověka. Stává se synem božím, jenž to, co dostal od Otce, plně uplatňuje, rozmnožuje, nese do šíří životních prostorů, jejím duchovním výšinám i hmotným hlubinám a času bez konce. Svým vnitřním vědomím začne pobývat ve sférách Božích, z nichž vidí život z hledisek absolutní Moudrosti. Ty mu ukazují velikost a krásu díla, ať v tvoření květů, hvězd či malé stříbrné rosy v jitřním ránu. Všude najde zajímavost, nade vším žasne, klaní se nesmírnému kouzlu tvůrčí geniality Boha. Zúčastňuje se Jeho podivuhodné práce radostně, s pravým božím mírem v srdci, neboť zná účel a cíl života a všeho v něm. Nahlíží přes Boží vědomí Jeho vševidoucima očima do plánů věčnosti, v nichž se má zrcadlit láska bez hranic, krása věčná. Je šťastný, že se může zúčastnit příprav i plného uskutečnění Božích zázraků v čase a prostoru, jež projeveny krásnými formami, jsou nádherou básní, úchvatnou symfonií, gigantickým veledílem nepředstavitelného umění.

Takový člověk je obrazem nejvyššího ideálu. Jeho uskutečnění a postupné rozšíření na celé lidstvo je problémem, úkolem a prací dalších vývojových cest a věků...

Myšlenky lásky vytvářejí zářivé étery, průsvitné a nádherně zbarvené, jež námi neviděny plynou jako jemná stříbřitá mlha prostorem nad všemi věcmi kolem. Když obeplují daný prostor, začnou se soustřeďovat nad tím, co je ohraničené, v čem je určitá životnost a je projeveno tvarem, barvou a pohybem. Na vše to padají jako rosa na květinu, obalují životodárností, vsunují síly pro trvání i rozvíjení krásných životních forem, z nichž se člověk těší. Všemmu v něm i kolem něj dodávají silné pečeti původu z Božství, živé, lidskými smysly vnímané skutečnosti i jemný otisk mateřské Lásky Boha, její péče o každý kamínek na cestě, malý lístek prostých trav i její uschlé kořeny.

Každá myšlenka lásky má svůj rodný dům v Bohu, a proto kam vplyne, přináší lásku a krásu tohoto domova a tak ji rozšiřuje takřka do nekonečna. Jako působí na vše mimo nás, působí i na vše v nás až v samém jádru duše, jež je paprskem Boha v člověku, jeho sídlem v duši. V něm najde myšlenka lásky svůj cíl návratné cesty okruhem prostoru jáství člověka i jiného, jež se na Zemi ani nezná.

Hlubinné jádro lidské duše je samo Božství, a proto se i vyslaná láska navrátí do Všelásky, z níž byla vyslána jako světelná zářící jiskra jejího věčného plamene pro zažehnutí malých i velkých životů na hvězdách i Zemi láskou, aby všechen život v nich měl své opodstatnění, ochranu a péči Matky.

Myšlenka lásky jako částička přímého Božství v moci nejvyšší, jíž vždy Láska je, ve svaté touze stále sloužit životu, vkládat mu do cesty blaho, mír, harmonii – je přímo zmocněncem Boha, jenž má právo proměňovat všechno ve tvar a formu tak dokonalou, že se jí může zobrazovat Božství ve hmotě, v éteru i na úrovních ryze duchovních. Tím je dosahováno stále dokonalejšího projevu všeho, co je vloženo do života pro radost, krásu i užitek samotným Stvořitelem. A protože Stvořitelem je samo Božství, jeho Prasíly a Pramoci, spočívá vše vždy a všude jen v rukách nejlepších, v Moudrosti a Lásce Boha. Kdykoli by se život vychýlil z určených drah, tyto všemocné ruce obrátí vše zase k absolutnosti. Prostředky jsou neomezené. Myšlenka lásky je jednou z nich.

Víme-li o ní, jakou má Božskou moc, nedivíme se, že dovede proměnit celou vnitřní skladbu člověka, že dovede do ní protisknout obraz dokonalé krásy Boha. Krásní-li lidské nitro působením myšlenek lásky z ní vyslaných i v ní stále bydlících, jemní a krásní i to, co přímo se stavem mysli souvisí: krásní, jemní a produchovňují se i ony obaly duše, jež jsou nástroji její činnosti v jejím posmrtném životě a mají funkci těla. Silnými, dobro a lásku vydávajícími myšlenkami budujeme si duchovní tělo, jež je nositelem duše ve vyšších sférách již zbožštěného života.

V dobru a lásce zakotvená mysl je jistotou vstupu do Nebes, tkadlenou zářícího bílého šatu duše, do něhož se vkládají první prvky nesmrtnosti.

Jako myšlenky lásky konají své nádherné dílo budování Božího Království všude, kam vstoupí, tak myšlenky zlé toto nádherné její dílo ničí. Nejsou stříbrojasnou rosou, zářícím paprskem, dechem životodárnosti a rozdáváním krásna prostoru. Jejich výrony jsou hutné a temné, tisknou vše živé dolů k hlíně země do kamenů šedých cest. Zaklínají takřka lidskou duši do podoby nehybné skály, protože jejich nánosy, jsou tvrdou kůrou, již těžko lidská ruka i během staletí odstraní. Tyto tvrdé a tísnivé životní formy nesmí však stát ve vývoji duše v cestě k dokonalosti. Ona musí být do určité doby od nich zcela osvobozena a nadto ještě proměněna v duši zářící, jemnou a krásnou.

Dojde-li k zatvrdnutí, jakémusi zkamenění nitra vlivem zla, nechá-li se ono delší čas pustřit, jeho obraz – stav duše – se stane kritickým. Jedné chvíle může dojít k hranici, kde je z jedné strany propast démonismu, z druhé těžké očištné utrpení projevené otřesnými prožitky, sevřením různými bolestmi, jež poutají a zcela vypuzují zlo za hranice vědomí. Nepřijme-li duše tuto možnost jako trestný a zároveň výchovný prostředek pro své obrácení, propadne se do nízkých sfér takzvaného podsvětí, kde působí pekelné zlo. V nich se člověk za určitý čas promění v satana, vymaže-li ze svého čela jméno člověk. Jeho vývoj se tím zastaví, někdy i znemožní na tisíce let.

Přijme-li duše nesmírně těžkou a zdoluhavou očištnou práci jako jedinou možnost nápravy kritického stavu, v němž hrozí zhroucení do propasti nebytí čili duchovní smrti člověka, vstoupí do sta let trvajícího utrpení, jehož tíha se rovná míře následku života ve hříšnosti. Těžké osudové tragédie a různé pohromy umývají pak prach za prachem, drolí kámen po kameni, které zlo navršilo na lidskou duši, pohřbilo tak její duchovní srdce, vyhnalo ji z Božích rájů do pustých plání a pouští bez vod, z nichž se pije nesmrtnost.

Prudká, těžko zvladatelná síla myšlenkového zla narušuje i samu skladbu hmot, vnáší do ní vichřicím podobné silně rozvířené proudy negace, jež letí s ničivou prudkostí prostorem světů lidí, rozleptávajíce a škodíce všemu, s čím se setkají. Za nimi zůstávají trosky krásna těžce budovaného utištěnými silami dobra celá staletí. Vystupňují-li se výboje této ničivé moci až k jisté hranici, dochází k prudkému zvratu skladby atomů věcí v prostoru, všech složek hmot, a dostaví se nečekané velké katastrofy, jimž lidé říkají nahodilé nebo přírodní.

Příroda sama v sobě i ve svých hmotných silách je řízena pevnými zákony vytyčujícími pokojné cesty, harmonický chod všeho dění v ní. Dochází-li přesto v ní ke katastrofám nebo nenadálým nehodám, úrazům i tragickým smrtím jedinců, víme, kde hledat viníky. Lidé sami tvoří zvrácené zákonité podmínky a předpoklady pro všechny nehody i násilné tělesné smrti. Není nahodilostí. Bodnutí za bodnutím působí hlubokou ránu a myšlenkové zlo je velkým, ostře bodajícím trnem, jenž v krátkém čase vytvoří nebezpečné trhliny ve skladbě všeho lidského i přírodního světa. Vsunuje do všeho ničitele, tříštitele, a ten za čas, až je síla zla nahromaděna a soustředěna na určitém místě, vyvolá katastrofu. I ona má své zákonité příčiny, které však lidské vědomí nepostihuje a jeho vědomí je nezná.

Zlem se působí nejen rušivě i rozkladně na vnější životní prostor, ve kterém se člověk pohybuje a pracuje, ale i na vnitřní život duše. Jeho vlivem velmi zhrubnou všechny složky duševna. Vědomí otupí, zúží se na zcela malý prostor, takže do něj nevejde žádný hlubší poznatek, žádné větší vědění. Tím život takové duše sestupuje k primitivním projevům, jež jdou až

k hranicím pouhého vegetování. Nemění-li se tento stav, ale stupňuje k vrcholnému bodu duševní otupělosti, může dojít k nejzazší možnosti, jíž je vstup duše do zvířecího těla.

Tímto krajním prostředkem, k němuž se sahá teprve po vyčerpání jiných, daných pro ochranu duše ze stavu naprostého zhroucení její duchovní skladby, dostává se poslední možnosti udržet slabé záření pohasínající jiskry já. I zvíře má své formy utrpení, a to je nadějí, že jeho prokonáním se duše byť jen o maličko, ale přece jen vnitřně ožíví, poněkud vzkřísí a tak posune výš. Může se za dobrých okolností zase vrátit do lidského těla, jež dává větší možnosti vnitřního rozvinutí. Tím ovšem též rychleji probíhá vývoj.

Zákonitá cesta dopadu a odrazu jak vyslaných energií tak i duchovních sil vyzařujících z mysli člověka, vládne svou absolutní mocí. Vyslané a navracené dobro nás zbožšťuje, zlo nám vtiskuje hroznou podobu démonismu.

Máme proto na vybranou: Čím chceš, duše, být? Po čem toužíš? Chceš být krásnou zářící bytostí milovanou celým Božím světem? Máš k tomu stero předpokladů i mnoho prostředků ve vlastních rukou! Do mysli a do srdce nemá přece žádná duše daleko. Dávat duši otázku, zda touží po podobě nějakého ošklivého zvířecího tvora, je snad příliš silné a nevhodné. Avšak pravda je taková, že stav nitra člověka tvoří mu tělesnou formu, v níž on žije i po smrti...

Dosažení vyšších stupňů

Bůh je nevyčerpatelný ve Svě shovívavosti a trpělivosti se vším, co ztratilo cestu k vysokému cíli božího života. Volí tisíce způsobů a prostředků, jak pozvednout lidskou duši na vysokou úroveň, dát nové posvěcení, obnovit její božský stav, jenž během sestupné cesty a jejího pobytu ve hmotě se porušil, znesvětil a ztratil své svaté znaky. Některé prostředky k tomu jsou přímo v rukou duše samé, jiné jsou jen v rukou Božích. Ty, jež má duše sama, jsou v jejím myšlení, cítění a slovu. Je to bohatý materiál ke stavbě dokonalého vnitřního života, Bohem dané široké pole vlastní práce duše.

Snaživá, příčinnivá může rychle postupovat, rozvíjet vnitřní síly, zvedat perly božích vlastností, jež kdysi odhodila a pošlapala. Překážkou však bývá malá možnost uskutečnění záměru, jež vyvstává před člověkem, žije-li v podmínkách, které nepřipustí ke slovu jeho touhu být dokonalým člověkem. Žije-li mezi odpůrci dobra, je-li postaven k úkolu těžké i hrubé tělesné práce nebo velkého duševního namáhání a vyčerpá-li na ně zásobu sil a mozkové energie, není schopen bdělosti nad vnitřním stavem, nemůže plně kontrolovat výrony citu a výlevy slov, neudrží kázeň nad myslí. Pak snaha ochabne, touha zaniká, duše zemdlí a za čas odstoupí od úkolu, který si vytkla. Její vývojová cesta jde opět téměř neznatelně vpřed nebo se zcela zastaví uprostřed průměru slabostí, malosti nižšího lidství.

Nyní přichází nutnost hledat jinou cestu k dokonalosti. Kde a jak?

Vyčerpá-li duše dostatečně své možnosti k vzestupu za úporného tlaku ke zlému, která ji tiskne ke hmotě, hrne se ze všech stran od lidí, zemských zákonů a nemoudrých řádů lidské společnosti, a nemůže dál, ač po tom stále silně touží a trápí se nad sebou, pak zasahuje do života duše sám Bůh. Vezme na pomoc prostředky Svých možností, jež nikdo jiný nemá. Jedním z nich je přímé vlití zvláštní Boží síly tomuto účelu dané do duše, u níž má dojít tímto způsobem k rychlému pozvednutí na vyšší úroveň. Bůh v tomto případě pracuje za duši při získávání jejího vyššího stavu. Dává jí omilostnění. Avšak i toto přímé omilostnění má své zákony, jako vše. Nedává se nahodile, ale ve zvláštních případech, tehdy, nemůže-li člověk získat vyšší úroveň vnitřního života proto, že se pro něco obětoval, že žil a pracoval na místě ohroženém zlem, aby tam hájil a chránil dobro, vnášel je tam svým cítěním a myšlením, aby ono tam působilo tajnou mocí, očistilo od všech nánosů a stínů neblahé minulosti a duše k místu poutaná mohla dál po cestě k Bohu.

Když tento obětník je zápasem příliš vyčerpán, oslaben tím, že mnoho trpěl a vydával sil k pomoci a pro život druhých, nestačí již zvládnout práci ve svém nitru, nemůže se modlit a

zvedat vědomí k Bohu v tichých chvílích rozjímání a soustředění se, přichází ke slovu milost Boží. Naplňuje duši svatostí plynoucí přímo z Božství, aniž je potřebí upínání se duše stálou myšlenkou k Bohu. Pak modlitbou takové duše je její práce a prokonané malé i velké oběti jsou dostatečnou zásluhou, aby pro ně byla po smrti těla vyzvednuta do andělského života.

Zvláštní milost, již se dosahuje vyššího stupně bez přímé duchovní činnosti, jen vylitím Božských sil duši třeba v jednom okamžiku, spočívá plně a jen v rukou Krista. Jen On může rozdávat tyto neobyčejně působící milosti, vzácné dary Boží Lásky, ovšem s přihlédnutím k zákonům, které řídí vývoj vyšších stavů lidské duše. Velkou úlohu zde má víra i očekávání pomoci od Krista, neboli naděje v Krista. Ony jsou zákonitou podmínkou k uskutečnění Jeho pomoci, jež zázračně zasahuje do celého vývoje duše ke svatým stavům.

I když mimořádné omilostnění je opravdu možné, přece není moudré jen na ně spoléhat, složit ruce v klín a uvalit vše na Krista. Kdo se může domýšlet, že právě jeho případ spadá do milostiplnosti Krista, že obdrží přímé vlití Božích sil? Kdo si zaslouží milost? Neví se, zda těžký osud, námaha, práce a utrpení, jež se prožívá, jsou utrpením obětním, pro druhé, za druhé, aby jim bylo ulehčeno, různým způsobem pomozeno ke spáse. U vědomí vlastní nedostatečnosti, všech chyb a svých omylů si naopak musí každý myslet, že vše, co je těžké k prožití, je důsledkem duševního pádu a celé neblahé minulosti dlouhých sestupných cest, jež duši vedly k nízkostem, k projevům, jež se zcela vymkly z náruče lásky.

Protože člověk do své minulosti nemůže nahlédnout tak jako Bůh, nemá nestranné a správné hodnocení svých skutků i celého života. Musí proto vycházet z toho, že si milost nezaslouží, ani prominutí všech slabostí a vin, jimiž si sám způsobil tolik zla, že dnes je kolem jeho cest rozloženo do šířky až nepřehledné. Stále se musí obávat, činí-li dost proto, aby se zahladily neblahé stopy jeho kroků, na nichž lpí kainovská znamení.

Stav a stupeň života, jak je rozvinutý u většiny lidstva, je ještě nízký a úzký. Úžasné schopnosti dřímají pod hladinou vědomí, nejsou z hlubin já dosud vyzvednuty a uvedeny do činnosti. Proto život a duševní činnost, jakou se zde člověk projevuje, nemůže dát správný obraz celé lidské inteligence. Ona jako dítě v plenkách teprve poroste a rozvine se do nesmírných hranic. Největší překážkou jsou všechny formy zla, jimiž se člověk dosud projevuje a které působí všechnu nevědomost, zaslepenost a hlavně bloudění duše ze sféry do sféry, z místa na místo, ze smrti do smrti. Ony staví hráze proudu všeho Božího, co se musí denně do duše vlévat, aby ona udržovala hladinu vnitřních sil pro svou určitou samostatnost v projevu.

Až docílí otevření se vlivům Boha, všechny nesnáze a utrpení zmizí jak sníh pod sluncem. Pak vstoupí do bytí nesmrtelného, v němž nebude potřebovat nástroje pro vyjádření sebe, neboť nebude již tělesně žít. Její myšlenky a city budou se zrcadlit všude. Nebude je třeba skrývat, budou zřetelným obrazem myšlenek samého Božství. Budou tak mocné, že uskuteční okamžitě představu, již třeba má láska toužící obejmout celý svět. Nebude umírání a hrůz smrti. Duše neohraničena zdí neprůhledné hmoty, v nazírání uvidí vše v nekonečnu, do všech stran nahlédne jakoby ležely na dlani. Pozná místa, odkud přišla a kam spěje, proč byla tam a proč odešla do jiné šíře a hloubky života. Objasní se jí poslání i dalekých budoucností, jimiž bude působit tisíce let.

Toto jsou však znaky vysoce rozvinutého života, kdy je již v plné činnosti vnitřní jádro duše, jímž je samo Božství v neohraničené i omezené působnosti za jednoho úseku vesmírné tvorby, kdy se promítá v jeho jsoucnu pohybový, časový, tvarový a bytostný život za účasti složitých i jednoduchých zákonitostí a účelností, jež sledují záměr zrcadlení se nejvyšších idejí Dobra a Lásky ve vytvořených věcech, jimiž je naplněn daný prostor. Dosažení tak vysokých stupňů života je nejen možné, ale přímo předurčené, stanovené – nutné. Na něm spočívá, mimo jiné činitele, i zdar tvůrčí práce ve vesmíru zcela blízkých i dalekých budoucností. K němu proto směřují všechny cesty duší, jejich obnova a vedení školami životních zkušeností mnohostranné práce a zkoušek i ostrých protikladů působnosti dobra a zla.

Člověk na určené místo ke stanovenému úkolu jednou musí dojít a také jej naplnit. Neznalostí zákonů, účelů a cílů své cesty staví velké překážky Božím záměrům, vymyká se z nich, jim se vzpírá. Tím zpomaluje správný postup vývoje věcí, vnáší nesoulad a klade odpor plynulému chodu dění, jež je hybnou pákou cesty po určených drahách. Obtíže pak narůstají, až konečně se projeví i děním, jemuž říkáme tragické. V rukou člověka především spočívá zdar jeho vývoje. Člověk jej urychluje, zadržuje nebo i znemožňuje, vždy podle toho, jak chápe, zná a je zasvěcen do životních tajemství, kolik vyvine úsilí o vnitřní rozvoj k dokonalosti, jak se poddá vyššímu vedení, v ně uvěří, s ním se zcela ztotožní.

Kdo se nechá ovlivnit viděním věcí jen z hlediska malého lidského světa, z činnosti, o které se na Zemi doslechne, sám ji pozná a má za jedinou a konečnou – nehledá řečiště vývojovým proudům pro rychlý a dobrý spád, nebuduje vysoké stupně svému životu do krásné budoucnosti. Stane se mravencem stavícím jen miniaturní stavby života, včelkou třeba pracovitou, ale jednostranně užitečnou, hledící si malých chodbiček jednoho úlu. A protože svět člověka je svět nekonečných možností Boha, tu ten, kdo se jen nízko a úzce v myšlenkách rozbíhá, nejenže se ochuzuje o krásy a hloubky dojmů a zážitků, o výhledy do úžasností nesmírných životních možností, do bezpočetných projevů a složité nádherné skladby Božího díla, ale může se stát i rušivým nevítaným prvkem v krásách a velikostech života.

Takový není vítán ani milován. Stane se vyhoštěncem odevšad, kde se život projevuje harmonií a láskou. Vrací se znovu k maličkému stánku osobních osudů naplněných nevědomostí, omezením, rozháraností i tragikami, nakupených z příčin jeho vnitřní malosti. Zase to bude lidská bezmocnost, její bloudění nesprávnými životními cestami, jež vedou k utrpení.

Nedojde-li během života na Zemi k rozvoji duchovních sil duše, a tím k dosažení vyšších stavů, je život jako promarněn, i kdyby člověk vytvořil krásná umělecká díla pro obdiv světa, dal nový skvělý technický vynález, jímž se zpříjemní zemský život. Pravým posláním zemského života je stavba vysokých stupňů pro výstup duše k Božství. Tento proces se však nemá uskutečňovat mimo obtížné podmínky zemského života, v ústraní a klidu. Uprostřed nejvyšší rušné práce v zemském dění, ve vírech zla a bojích s nimi má lidská duše ukázat svou schopnost a sílu obracet zlé v dobré, ďábelské v lidské, lidské v božské. Ne někde v závětrí, ale přímo v pravém vření názorových zmatků, v ohni střetávání dobra a zla, v překážkách růstu duševních sil, v procesu proměny nedokonalého v dokonalé. Jen za krajně nepříznivých okolností dosažený vyšší vnitřní stav je vysokou duchovní hodnotou, prací velmi záslužnou, která je Bohem ceněna a duši po určitý čas vytýčenou cestou.

Prostředky a možnosti splnění těchto úkolů jsou, ale člověk je musí hledat a mocně o ně usilovat, po jejich dosažení se jimi propracovávat a užívat jich jako bojovník uprostřed nepřátelského útoku ke své záchraně i uhájení pozic. Nejmocnějším prostředkem je vnitřní spojení s Bohem. Je to vstup duše k přímému zdroji, její cesta k cíli bez zdržování, proto rychlá a tím krátká. Ovšem, co se jí ubere na délce, přidává se na hloubce vnitřního prožitku putování. Množství se nahrazuje kvalitou. Zacílení se na tak vysoký ideál vyžaduje na duši plné soustředění se na věc, odložení všech zájmů, jež poutají ke hmotě.

Člověk hledající Boha nemůže být jako vítr v poli, točit se do všech stran a své myšlenky ohýbat stále k zemi, květy citů snižovat do bláta. Kolísání, váhavost, vlažnost nebo oddalování výchovy k dokonalosti činí život méněcenným, prodlužuje životní těžkosti. K určenému cíli musíme dojít. Proč tedy zdržování, oklikové cesty?

Čas má svou důležitou úlohu ve vývoji duše. Je sice také záležitostí hmotnou, a proto čímsi nestálým, co je vázáno na zákony hmoty – mizí, je-li ona přeskupena a proměněna do původní Prasíly Boží. Pokud však se duše pohybuje ve hmotných sférách jemných i hrubých jako je naše na Zemi, musí brát na vědomí důležité činitele vývoje a počítat i operovat s časem. Počítá s ním i Bůh po dobu, v níž vývoj duše se odehrává ve hmotě. Váže jej na určitý čas, stanoví jeho délku pro vyvinutí stupňů vyššího duševního života.

Proto je třeba rozhodnutí pevného jako skála pro tu nejrychlejší cestu k dokonalosti, na ní za všech okolností setrvat, usilovně pracovat na obrodě nitra a pak i pro vzestup duší jiných pro všechny dny života na Zemi. Jen tak se neopozdíme a ve stanovený čas vstoupíme na žádaný stupeň ušlechtilého vyspělého lidství. Žádá to naprosté zpřetrhání svazků se vším, co má jakoukoli formu zla a vede k povrchnosti, lhostejnosti, neúčasti na problémech vlastní duše i života jiných, k ustrnutí na nízkém stupni myšlení a cítění, k zaostání a odporu vůči námaze, s kterou je nutno počítat a s ní zápasit při odkládání chyb, vin a omylů. Přesunutí celého nitra v dobro a v něm navždy plné zakotvení je nutností prvořadou. Musí se zrodit v mysli a citu zcela nový člověk.

V minulosti se pevné rozhodnutí jít vyšší cestou usnadňovalo vstupem do řeholí. Není to však žádoucí únik od povinností člověka vyvíjet se k dokonalosti v nejtěžších podmínkách. Vystavuje se nebezpečí, že dosažený vyšší vnitřní stav nebude jako takový uznán v Božím hodnocení díla, když je získán bez bojů s vlivy světa, s překážkami, jak je přináší práce a zítí uprostřed lidí a všeho zla světa. Směrnice platící pro vzestupné cesty duše jsou velmi přísné. V nich se váží a přesně měří i ryze záměru, vytrvalost v úsilí, věnovaný čas i způsob, jímž se záměr uskuteční; s tím i používané prostředky a místo, na němž se jimi pracovalo, zda na něm bylo vše jak má být k jejímu povstání a další cestě k vysokému cíli, možnost poklesnutí duše i něčí ruce podané na pomoc. Zůstává-li se na místě, kde se nakupily hory překážek k rozvoji ušlechtilosti a zdá se holou nemožností dosáhnout vyššího stavu a tím spojení s Bohem v místě, kde je široký pohled na všechno zlo světa, protože je tam lidé svými slovy i činy předvádějí – to jsou právě zákonné podmínky, za nichž se má dobro zaskvět svou krásou a nezranitelnou mocí. Na takovém místě pak září každá myšlenka lásky jako hvězda na večerním nebi. Úsilí o vnitřní dokonalost je svědectvím velké svatě věrnosti Božským ideálům. A to je činem vpravdě vzácným a velikým, jemuž se pokloní v úctě celý andělský svět.

Učinit nemožné možným, projevovat v nenávisti lásku, uprostřed ostrých kritik a odsuzování odpouštět, být trpělivě shovívavý u vědomí, že slabostí lidí je jejich nevědomost – to jsou projevy duše vnitřně pevné, stupně vyspělé dokonalosti. Žádá to pohled z vyšších hledisek na věci života, vědění a poznání Božích životních zákonů, skrytých duchovních pravd i velkou lásku. Duše tím ukáže úroveň, na níž Božské vlivy vedou mysl i cit. Jen probuzené boží vlastnosti duše jsou pravými vůdci dokonalého jednání a postoje vůči všemu. Člověk se může stát dokonalým jen Bohem. Bez Božího vlivu nedokázal by se projevit jako dobrý, moudrý a milující. Proto také vysoký stav duše se uskuteční jen tehdy, jde-li Bůh s ní její cestou hlubinami nitra, krajinami všeho jejího utrpení i namáhavé práce. Kdy a za jakých podmínek se tak děje? Spočine-li duše ve víře a lásce.

Svět odměňuje dobré pracovníky. Vnitřní svět duše je boží, a proto Bůh dobré pracovníky na tomto poli také odměňuje i vyznamenává. Odměny jsou však viditelné jen bdělému a bystrému zraku samého nitra. Jen to pociťuje a vnímá pomoc Boží v jistotě o jeho skutečnosti ve vnitřním klidu, síle i schopnosti ke službám lásky všem a v touze po Bohu. Tímto se promění srdce v dokonale cítící i jednající všude s každým a se vším.

Úloha vnitřního těla

Smrt těla nám dává jistotu, že na onen svět se nevchází tak, jak jsme žili na Zemi v těle, které vidíme a hmatáme. Na druhý svět vstoupíme v těle, jaké si vytvoříme během svého myšlenkového a citového života v těle hmotném. Nové tělo se netvoří v jiném člověku, v nějaké matce jako tělo fyzické. Matkou posmrtného těla je samo lidské nitro a duše si je cele tvoří sama bez cizí pomoci.

Vývin posmrtného těla se děje bez přímého vědomí duše, cestou tajemství působností skrytých sil a mocí, jež plynou z vnitřního života duše a prochází při tom tělem přes jeho mozková a nervová centra. Nemůže se proto přímo kontrolovat, vědomě řídit. Dá se ovlivnit jen tehdy,

začne-li soustavná duchovní činnost. V čem spočívá, o tom je již pojednáno v předcházejících kapitolách.

S rozvíjením hmotného těla, jeho mozkových a nervových ústrojí, umožňuje se duši její projev na Zemi. Myšlenkovou činností zahajuje ona svou činnost ve hmotě. Za této činnosti vyzařuje ze sebe zvláštní síly, různě složené, od hmotných sil odlišné, ale v mnohém zase s nimi související. Část z nich vstoupí do zvláštního procesu seskupování, zabarvování, zhušťování a takového tvárnění, až se stanou schopnými projevit určitou formu i tvar. Zůstávají v přímé oblasti těla, do něhož se vlastně jaksí vtačují a těsnají. Fyzické tělo je jim nádobou nebo formou, do které se nalévají.

Tak se postupně zvláštním tajným procesem tvoří nové tělo – posmrtný obal lidské duše. Má podobu podle stavu nitra, je-li v něm působnost dobra nebo zla. Při svém tvoření dostává známý obrys formy hmotného těla, ale jen tehdy, když celá jeho stavba se děje správným zákonitým postupem. Začnou-li se však objevovat poruchy zaviněné rušivým vírem zla při myšlenkové i citové činnosti, je-li jí ona z velké části prostoupena, pak se celý proces tvoření nového obalu duše stane problémem a velkou těžkostí. Jeho forma se vytváří z neukázněných sil za výbojů a chaosů negace, v přestoupení zákonů daných tajemnému procesu stavby posmrtného těla.

Účinky toho se projeví v abnormalitách i ve zrůdnostech jeho tvarů a ústrojí, jež v něm mají zastupovat smyslová ústrojí hmotná. Podoba za těchto podmínek stavěného těla se vymkne z hmotné tělesné formy, vychýlí se z jeho tvarů a duše se objeví na druhém světě jako zmrzačený tvor. Místo krásného stromu, jakému by se mělo duchovní tělo podobat, ukáže se pouhý pahýl, místo andělské tváře zjeví se zrůdná podoba blížká některým živočichům v hlubinách moře. Vnitřní stav duše hraje přitom rozhodující úlohu. Jemná duše tvoří tělo jemné, hrubá hrubé a neforemné, zlá zcela zrůdné.

Láskyplná duše může dosáhnout podoby zářící hvězdy i proměnlivého tvaru nádherné květiny, i jiných, na Zemi neznámých krásných forem. Vibrace něhy jejích jemných citů na Boha zaměřených myšlenek dávají v ní zazářit krásným obrazům, v nichž se zrcadlí různě složená spektra duchovních sil, jež září, svítí, zabarvují, vydávají jemné melodické akordy, jaké nevyhloudí na harfě či houslích žádný umělec.

Duše a její těla spolu úzce souvisí. Během myšlení a cítění zcela splývají a tvoří jednotu. Jaká duše, takový její projev, jímž zjevuje svou inteligenci a vnitřní vyspělost, míru lásky a dobra, jež jsou přímo božskými krásami. Podle toho všeho je i obal, jenž nosí jako nové tělo, když přijde do jiného světa žít. Jaké je toto nové tělo, takové je i prostředí, do něhož vstoupí. Nový život je pak toho všeho souhrnem.

Mysl člověka je jedním z hlavních center životnosti duše. V něm jsou soustředěny důležité a vysoce kvalitní síly jeho božství, jež jsou potřebné pro tvůrčí činnost člověka, pro uchopení se představ vůlí za účelem promítnutí jich do určitého tvaru, jenž je vidět a jiným znám. Je-li mysl člověka v intenzivní činnosti, vydává zvláštní éterické obaly odlišné od těch, jež zhmotňují myšlenky v hmotný úkaz, v určitou věc. Z těchto odlišných éterických látek tvoří se posmrtný šat duše.

Myšlenky jsou vláček, nitky, z nichž je sestavena látka tohoto šatu. City jsou určovateli jeho formy. Každé vybočení z lásky nese vychýlení z pěkných forem při tvoření těla duše pro posmrtné cesty novými krajinami života.

Lidé se projevují nízkým i zlým jednáním a nikdo z neviditelných přihlížejících z Božích sfér nezavolá dolů, neokřikne nehodného. Bůh je viditelně netrestá. Zdá se, že lidé si dělají co chtějí. Mluví, myslí, jednají jak jim napadne, bez uvážení následků. Neohradí se, nepostaví vůči vnukání zlého myšlení a cítění, nekázní je, nepotlačí, nevymytí. Jsou jako tekoucí voda po deštích, bez vyměřených řečišť.

Všechno však podléhá zákonitostem a jejich nedodržení, nedbání nebo zlehčování nese těžké následky. Nerozvažující, málo myslící a zušlechtěnou vůlí neukázněný člověk je jako

hřiva splašeného koně. Povrchní myšlení a cítění bere ze zásob duchovních esencí v něm jen z jejich okrajových sil, ze slabých působností. Proto mysl je slabá, ochablá, nepodpíraná z tajných center jáství. Nemá proto potřebných sil a mocí ani pro pevnou údržbu skladby všech tělesných složek, z nichž je zbudováno hmotné tělo, ani těch sil, z nichž se staví tělo z éterických prvků hmoty, zvané posmrtné.

Pokud je hmotné tělo schopno životnosti, není výkyvů u skrytého těla, jež se v něm tvoří pro další život duše v jiné sféře. Člověk vlastně o tom ani neví, nemá tušení o existenci něčeho jiného, co v něm je mimo hmatatelné, očima viditelné tělo. To je dostatečně pevným obalem duši, pokud je zdrávo a má buňky v pevné soudržnosti. Proto se ani výkyvy vnitřního těla nepociťují, o nich se vůbec neví.

Teprve když hmotné tělo umírá a rozvolňuje svou skladbu, přicházejí zkoušky stavby skrytého těla, jež se z hmotného vysune a nastoupí funkci stát se duši tím, čím jí bylo hmotné tělo před svou smrtí. Do něj se přenáší to vědomí, jež bylo vázáno a spojeno s hmotným tělem, zvláště mozkiem. Ve skrytém těle mají do té doby být vytvořeny orgány podobné fyzickým, aby byly schopny tlumočit vnitřní duševní dění navenek do nového životního prostředí, kde je též stejně přísná zákonitost a souvislost věcí jako na Zemi.

Nyní přichází ke slovu to, co člověk dříve nevěděl a neviděl. Není-li vše jak má být podle platných směrnic, pak se ono nové tělo projeví jako slabé, chabé, neschopné svých velkých funkcí. Taková duše se pak stane pro druhý svět méněcennou. Nedokonalá stavba nového těla brání jí výrazně se projevit. Tím je činnost omezena, život mdlý. Jeho obraz se opravdu podobá životu stínů v podsvětí, jak jej kreslily staré myty minulých dob.

Slabá myšlenková činnost na Zemi nedokáže vytvořit dostatečně vyvinutá ústrojí skrytého těla. To pak duši uvězní do slabé, mdlé činnosti. Omezí ji na slabé zákmity postřehů, úsudků a chápání nového, čím ji obklopí jiný svět. Je to jen živoření a ne plný život. Za takových okolností ovšem není možný žádný silnější obrat ve vývoji. Je-li potřebný, duše se nutně musí znovu vrátit do hmotného těla, jež dává větší možnosti k pronikání duše mozkovou kůrou, jež rozechvívá tajná centra a vyvolá myšlení i tvorbu představ. Při nízkém stavu vnitřního života lidí na Zemi je možno očekávat poruchy složitých až vysoce tajemných procesů vytvoření těl pro posmrtné úrovně. Proto i tam lze vidět chromé, slepé, hluché i němé nebo stav takzvaně debilních. Možno se tam setkat i se zřetelnými zjevy.

Vnitřní obraz duše je promítnutý ve vnějším. Proto každý na druhém světě je jako obnažený nitrem, neukrytý srdcem, otevřenou světnicí mysli. Neoklame, neboť všechno zlo i každou nepatrnou negaci věrně zrcadlí jeho vnější tvar a podoba.

Dobro i zlo mají svá pevná znamení a nesmazatelně je vtiskují svým nositelům. Duše je nosí nejen ve skryté vnitřní podobě, ale ve světech posmrtných takřka přímo na čele a na těle. Tam vnitřní je více viditelné než zde na Zemi. Stav nitra se zrcadlí ve všem, čím je ona bezprostředně obklopena a obalena.

Dobro má své krásy, zářivé obrazy, svá charakteristická zabarvení a zvláštní půvab, něžné kouzlo i působnost, jež je tak vyhraněna a svá, že ji možno zdaleka vnímat a rozeznávat bez pochybností o tom, kým je a čím je. Proto každá duše projevující se dobrem je jako dobrá ihned po střetnutí se s ní poznána, ihned velmi ctěna, milována a vyzvedána na místo, jež jí jako dobré náleží podle životních zákonů. Dobro se tam neukryje za prostou tvář nějakého chudáčka, který je na Zemi nepovšimnut, pohrdán a neceněn právě pro svou vnější podobu nebo chudobu, či všední práci a podobně. V duchovním světě má dobro znaky přímo královského majestátu.

Láska jako vyšší stupeň dobra promění celou podobu duše tak dokonale, že není pozemskému člověku vůbec podobná. Vnitřní tělo vytvořené na Zemi velkou čistou láskou, neosobním projevem, vřelým vztahem k Bohu, je tělo andělské, které má mohutnou schopnost pronikat prostorem, vznášet se jako nebeský pták v neomezené volnosti. Duše v takovém těle uniká nízkým sférám, netrpí vůbec jejich tísněmi. Pobývá v oblastech vyšších, krásných na pohled i na prožitek.

Duchovní svět je nepodplatitelný. Ctí jen toho, kdo opravdu úcty zaslouží, neoslňuje ho nic povrchního, žádná příkrášená tvář, z drahých látek vytvořené oděvy, zlaté šperky či zemské úřady a tituly. Ty zůstanou v platnosti jen tehdy, stojí-li za nimi celé srdce, duše vpravdě čestná, moudrá, ušlechtilá a dobrotivá. Není-li těchto vlastností, pak i největší boháč, na Zemi nejznámější učenec, obdivovaný umělec, je slabým i neduživým nebo zmrzačeným tvorem, jenž není schopen plně činného a samostatného života. Proto je nevídaným druhem těch, kdo již v jiném světě žijí. Vnitřní krása a duchovní bohatství duše je jedinou hodnotou, jež přetrvává tělesnou smrt. Všechno ostatní zmizí s tělem jako pára, jako sníh pod sluncem.

Člověk, který na Zemi mnoho myslel, byl takzvaně duševním pracovníkem, měl dost dobré podmínky pro stavbu posmrtného těla. Nemá-li ve svém myšlení a cítění zlo, je ve druhém světě schopen činnosti. Ovšem ne tak hluboké a krásné, jakou má ten, kdo vědomě prožívá víru a lásku k Bohu, pro něhož je duchovní svět již za pobytu na Zemi skutečností prožívanou svým nitrem ve chvílích doteku Božství, kdy pocítil vlny Jeho Lásky v sobě i nesmírnou touhu být s ní zcela ztotožněn.

Na druhém světě je slabý a neschopný uplatnění ten, kdo promarní život na Zemi ve zbytečných nedůležitých pracích, sloužících jen tělesnému pohodlí, kdo se vyžívá v nízkých zájmech, utrácí své myšlenkové i citové síly v povrchních zábavách, vyhýbá se problémům i hlubšímu myšlení, nečte, nestuduje ani světské ani duchovní věci, modlitební činnost vůbec nezná. Každá duševní činnost je nesmírně cenná, neboť vede k rychlému vývoji duševních schopností. Ty pak již dovedou k vyšším cílům, až jedné chvíle položí duši na práh samého Božství. Ono jí pak z těchto míst zvedá do Svě přímé, duši sladké náruče života v Bohu...

Smysl cesty duše

Dobro je přirozený, zákonitý boží stav duše. Zlo je opakem tohoto stavu. Je černou barvou místo bílé. Proto také jeho znaky jsou obrazem zrůdnosti, pokřivenosti, nenormality. Jeho nositelé jsou vždy poznamenáni některým z těchto znaků nebo všemi dohromady, vždy podle stupně nízkostí, v nichž se vnitřně nacházejí, jimi se projevují. Každá úchylka od přirozených a pravých životních projevů dobrem okamžitě vyvolává reakci, mění tvar, formu, zjev a obraz všeho, co duše má v sobě i na sobě jako různé obaly více či méně hmotné.

Jako je poznána duše dobrá a ušlechtilá, tak je poznána duše nosící v sobě stíny různého zla. Její nitro promítnuté navenek přesně odhalí neutěšený stav, protože každý rys zla má své charakteristické projevy, znaky a barvy, svou od jiných výrazně se lišící působnost na vše, co je postřehuje, od jiných vnímá.

Nejvýraznějším znamením zla je oheň, mající zlověstně rudou zář, sršivé, bodající i pálivé výšlehy. Podle nich je každý zlý člověk na onom světě zdaleka viditelný, hrůzný a odporný, že nenalézá přátele, účast, lásku ani soucit, ocitne-li se v nesnázích. Těžko je mu také pomáhat. Vypělé duše plné lásky, jež by snad soucit měly a chtěly pomáhat, jsou zákonitě taženy vzhůru do oblastí, jež odpovídají jejich stavu. Ty, které jsou nablízku, mají tak málo sil, že jiným pomáhat nemohou. Proto je situace na druhém světě velmi neutěšená pro každého duševního slabocha.

Nevěřící prožívají své, od jiných zcela odlišné osudy. Protože nevěří ve skutečnost onoho života, jeví se jim i on neskutečným. Je pro ně oblastí, do jaké se vstupuje ve snech, v nichž jsou odlesky a odrazy tělesného života, všeho rozháraného myšlení světa. Žijí jen z toho, co si svým myšlenkovým proudem vytvořili. Pokračují v životě, kde skončili před smrtí těla, jsou dál v zajetí klamů a lží, v nichž se dříve pohybovali. Jejich svět je jen iluzorní, žijící jen v představě, v myšlenkách. Při setkávání s věcmi více pocíťují jejich proměnlivost, prchavé bytí, neboť často sahají do prázdna. To je za delší dobu zneklidní, začnou pátrat, dohadovat se vlastním rozumem. Tento jejich neudržitelný stav skončí dříve nebo později zhroucením celé duše. Najde-li se pomoc s přihlédnutím k některým zásluhám na tomto světě, jsou teprve odvedeni do pravého očištění k prohlédnutí klamů.

Oheň je výrazem mohutnosti Boží Síly a Moci. To však jen tehdy, je-li proniknut oslňujícím světlem, jež je čiré a jasné, nádherné jak nejkrásnější červánky jemně duhově zbarvené, kouzelně působivé, že vyvolává nadšenou radost v duši, konejšivý klid a blahý mír.

I Láska má svůj výdech. Zjevuje se také v podobě ohnivé záře, ale ta je běloskvoucí, nekonale něžná, jemně modravá a stříbrně zlatá. Bílé ohně lásky nepálí, nevzbuzují úzkost, děs a strach – utišují, hladí, konejší, laskají, objímají a líbají svým paprskem.

Nemůže být záměny mezi ohněm Lásky a ohněm hněvu! Tyto odlišné ohně mají svá zvláštní znamení známá všem v duchovních světech. Jen na Zemi ne, jen člověk v těle hmoty je nevědomý o těchto základních, vysoce důležitých pravdách. Proto se odevždy mýlil ve svých posudcích o lidech, světě a životě. Hmotné tělo ukryje duševní stav tak dokonale, že jeden do druhého nevidí, vlastně ho vůbec nezná. Proto je možná přetvářka, možný je i klam, neboť myšlenky a city, celý vnitřní stav člověka je skryt kdesi za tělem. Nikde nikdy nevíme, s kým hovoříme, co je skryté za maskou třeba pěkné lidské tváře a jejich úsměvů.

Boží Moudrost a spravedlnost však dávno učinila opatření k rozlišení dobra a zla, dala výstrahu, neklamné znaky obojímu, aby člověk byl vyveden z omylů a klamů, mohl vlastní silou a schopností pracovat, proměnit svou podobu tak, aby odpovídala představě, již o ní měl její Stvořitel, když ji učinil živoucím obrazem Sebe uprostřed Nebe.

Stavba a celkové vytvoření tělesné formy pro život ve druhém světě se děje podle jiných zákonů než tvorba těla z hmoty zemské. Vnitřní síly, jimiž duše operuje za života ve hmotném těle, jsou daleko působivější než síly, kterými řídí svou myšlenkovou a citovou činnost na druhém světě. Jejich průnik hmotou v těle zesiluje tajné vibrace v nich, což umožní jejich silné rozeznání a rozzáření – prostě silnější působnost.

Hmotné tělo, protože je tvořeno z pevně složených, sevřených spjatých prvků hmoty, má velkou nosnost, pevnost, odolnost, takže je možno za pobytu v něm nasadit plné tóny životních sil citových a myšlenkových bez nebezpečí oslabení nebo zhroucení vnitřní skladby křehkých duchovních podstat duše. V těle hmotném může duše prožívat život hluboce a silně jako nesmírně vzrušující zážitek, zajímavý a někdy i otřesný. Duše se může rozechvívat v silném rozrušení i v mučivé bolesti, může se chvět prudkou radostí i prožívat zvláštní formu lásky zvanou vášeň, může poznat silný hněv a vnímat silnou rozháranost, aniž to rozruší tělesnou soustavu nebo rozvolní buňkovou skladbu těla. Duše ve hmotném těle snese silné těžkosti, utrpení všeho druhu, velkou námahu i dlouhé nemoci. Hmota je jí pevnou základnou, dostatečně silným obalem, jenž v mnohém podpírá a chrání, že duši neublíží ani prožívání hrůz válek i jiných katastrof, za nichž působí neviditelné smrtě moci zla.

Duše vyjde z těla ze všech tělesných i zemských těžkostí ve vnitřní skladbě neotřesena, neoslabena, a naopak tvrdá škola práce i starostí, mnohého rozmýšlení i přemýšlení jí prospěje natolik, že je schopna bystřejšího chápání, že zmoudří, naučí se činnosti, umí myslet, rozlišit, hodnotit a vůbec silně vnímat život. Její vědomí se oživí, rozšíří, zbystří, zaostří a tím pojme do sebe mnoho vědění usnadňující lepší využití všech možností daných lidskému životu v těle pro zpracování a zduchovnění všech oblastí duševna v sobě i hmotna kolem.

Druhý svět nemá tak složitých a bouřlivých procesů i tragických otřesů v proudu tamějšího dění. Všechny věci jsou tam celkem jemnější než na Zemi svým složením, jsou v něm prvky hmoty částečně zéterizované. Proto se ani vědomí tak silně nedotýkají jako věci hmotného života. Události, jež tam přinášejí některé změny, nezasahují duši tak citelně a bolestně jako dění zemské. Tím ovšem nedochází k silným obrátům ve vnitřním stavu duše, jaké jsou možné na Zemi.

Postup k rozvoji je tím snižen, zpomalen a někdy i zcela nemožný. Celý tělesný nástroj, v němž se tam duše pohybuje a jím operuje ve svém vyjadřování, je proti hmotnému tělu jednodušeji sestaven. Nemá tak pevné soudržnosti, citlivých čidel, zrakových i sluchových ústrojí ani jiných orgánů, přes něž jdou ve hmotném těle určité duševní pochody. Proto duše za pobytu v něm nesnese silnější, prudší výkyvy, otřesné tragiky a osudové těžkosti. Má-li duše jimi ještě procházet, je prožít, potřebuje-li je nutně pro svůj rozvoj nebo napravování vin a omylů i velkých slabostí a chyb, vrací se vše prožít do hmoty zpět. Opět si bere na pomoc hmotné tělo,

aby ono svou hutností, pevností i zvláštním sestrojením poskytlo jí útulek, pevný opěrný bod při prožívání různých obtíží, jež ji mají dovést ke změně vnitřního stavu, k pokání, očistě a pak k rozvinutí dokonalosti projevu v lásce.

Život ve hmotném těle je proto nejvyšší a svrchovaně důležitý. Je proto třeba být k němu pozorný, cenit možnosti, jež takto dává, využít jich co nejvíce a nejlépe; dbát toho, aby byl uchován co nejdéle, neboť co si duše v něm neprokoná, nevytvoří, nevyvine, nezduchovní, to nemá a jinde nedokáže získat. Moudře a šetrně hospodařit s časem, s každým dnem a hodinou je naprostou nutností. Jsou duši víc než zlato, než všechna sláva světa i jeho známé umění. Ty zapředou duši do pavučin společenských povinností, k nimž je nutno přihlížet, do sterých pohledů na všechny strany, a to zaplní dny záležitostmi, jež pro rozvoj duše k božství jsou i zcela škodlivé.

Poučený, do tajných skladeb života zasvěcený člověk proto odmítá vše, co jej poutá k nižší věcem, nehoní se za vysokými úřady a tituly, netouží po poctách vzdávaných mu světem. Nedá se zdržovat zájmy o nedůležité nebo méně důležité věci. Zasnívá život na Zemi tiché, ale pozorné, soustavné a vytrvalé práci na obrodě duše, jak je předurčena, stanovena a přímo uzakoněna nejvyšší Moudrostí Boha. Dá všechny síly myšlení, cítění, věnuje schopnosti slova, všechnu dosažitelnou studiem duchovních věd i školením v zemských znalostech rozvinutou inteligenci zcela do služeb úkolu proměnění sebe v člověka božského, dokonalého po všech stránkách, ve všech projevech a všech složkách sebe.

Volný čas, jenž má po splnění svých prací pro lidskou společnost, aby byly udrženy dobré životní podmínky pro život člověka, po naplnění povinnosti povolání, jimiž lidstvu slouží, chápe se práce jiné, kterou vydobývá nesmrtelnost sobě i jiným, život v nových rájích Božství.

Každá myšlenka, cit i slovo mají nesmírnou cenu. Prochází cestami přes mozkovou hmotu, která jim dodá velké zesílení, zhmotnění, a tím silnou působnost na celý život. Účinky toho jsou veliké, lidem dosud neznámé, a proto dostatečně neceněné. Ovlivňuje se jimi celý prostor i vnitřní skladba duchovního jsoucna a člověk se může vlivem správného myšlení tak proměnit, zkrásnit a zdokonalit, že za jeden život na Zemi může se jeho duše široce rozvinout a změnit přímo v duši andělskou, až i božskou.

Čistý, vysoce jemný a hluboce láskyplný lidský život, pevné moudré myšlení vedené zúšlechťenou vůlí poznat skryté pravdy života, jsou tvůrci a budovateli dokonalosti člověka. Jimi si on staví krásnou svou budoucnost vystupující až na nejvyšší vrcholky života ke sjednocení s Bohem. S vnitřním životem souvisí i věc zdánlivě odlišná a jakoby zcela samostatná: tělo hmotné, i posmrtné neboli vnitřní.

Tvorba hmotného těla není tak úzce spjatá a závislá na duševním stavu, jak je tomu u těla vnitřního. Duše si hmotné tělo buduje vědomě a jaksi mimo sebe (v těle matky). Jakmile začne duše ve hmotném těle myslet, splyne s jeho pohybovou činností, nervovou a mozkovou funkcí, začne se její vnitřní stav také v těle odrážet, na ně působit. Projeví se to celkovou schopností udržet rovnováhu tělesných sil i vnitřního oběhu životních látek – ovšem není-li zde osudově předurčených a tím neodvratných zásahů nesoucích poruchy ve formě různých chorob. Tyto je vždy nutno prokonat jako očišťující koupel po minulosti prožité v neukázněné libovůli myšlenkového a citového projevu.

Každá nemoc nutí člověka k soustředění vážnosti odříkání i sebezáporu a tím k vývinu myšlenkové síly a celkové vůle, již se obtíž překonává a dokáže snést. Jsou ovšem nemoci i jiného významu a příčin. Souvisí s obětními úkoly a cestami vyspělých duší, jež prožitím těžké nemoci nezaviněné důsledky jejich vlastních vin v minulosti, vytvářejí zvlášť cenné hodnoty, z nichž se pak dává duším omilostnění za příznivých a pro tu věc vhodných podmínek.

K takovému obětnímu utrpení je ovšem zapotřebí nesmírné lásky ke všem pobloudilým a tím nešťastným. Takovou vzácnou lásku má jen duše ztotožněná s Bohem, v Něm cítící a jednající, Jeho silami tvořící na Zemi svým utrpením cestu Spasitele. Tehdy je v ní On sám přítomen větší či menší částí Svého Božského Já a vede celý děj obětního života. Za těchto

zvláštních okolností Kristus v člověku koná dílo spasení. Duše, v níž tajemně a zcela skrytě působí, je Mu novou Golgotou, tentokrát neviditelnou světu, mystickou, a proto nejvyšš účinnou právě na oblasti duševního života lidstva.

Chápat tuto tajuplnou spojitost mezi trpícím Božstvím a lidskou duší může jen ten, kdo v tomto spojení je a vnitřně prožívá jeho mysteria, poznává vznešené a hluboce překvapivé formy projevů nejvyšší Božské Lásky, jež po sterých cestách spěchá k lidství, aby je podivuhodnými způsoby posvětila, proměnila a se sebou cele spojila až v plné láskysplynutí.

Abychom byli schopni vnímat i krásná mysteria činné Boží Lásky, musíme být pro to uschopnění vnitřním stavem, nitrem, do něhož se svrchovaná Láska rozlévá a dává mu v plnosti okusit sebe. Duše se musí cele uzpůsobit všem formám jejích projevů, které vyvolávají, tvoří, udržují i rozvíjejí nesmírné krásno. Je dvojí: to, co zachycují smysly a vnější vnímání vědomí ponořeného do pozorování hmotného tělesného života, a pak ono, jež se prožívá jen uvnitř srdce. Obojí je dáno a k životu probuzeno, přímo vydechuto nejvyšší Láskou.

Vnější krásno je zachytitelné každému, kdo umí myslet, má živý cit a také dobře vyvinutá smyslová ústrojí těla. I duše na nižších stupních vývoje projevují zájem o své okolí, vnímají jeho tvary i určité krásy, zalíbí se jim pěkný a výrazný obraz přírody, pěkné věci vytvořené lidským umem. Skryté hlubinné vnitřní krásno je zachytitelné a postřehnutelné jen za stavu spojení a přímého vsunutí se vědomí do duchovní oblasti, v níž krásno má svou stálou a neměnnou existenci. Vnitřní je matkou vnějšimu, od nejprostšího tvaru až po zobrazení krásy v složité barvitosti přírody ve všech jejích živých říších.

Krásna Božských úrovní se zrcadlí v podivuhodných projevech na Zemi nepředstavitelných. Tvoří ji nejhlubší nitro věcí, sama duchovní podstata všech jevů a dějů, v níž je zas a zase sama věčná Láska. Její myšlenky jsou samy v sobě přímou ztělesněnou krásou, zjevují se proměnlivými, ale vždy úchvatnými jevy, proudy divukrásného záření světelných kaskád oslnivých jisker za obrovských výšlehů světelných bílých, stříbrných i zlatých ohňů. Nejvyšší Láska se projevuje i způsoby, barvami a úkazy na Zemi neznámými, jež jsou bohatstvím a krásami Nebe, zjevy tvůrčí obrazotvornosti, jakou je možno jen u Boha si představit. Jsou plny duh a plny světél, jejich lomů v křišťálových zrcadlech a vybroušených krystalech. Pohádkové scenerie až rozkládají vědomí v nadšení a výlevech obdivu.

Proto má duše proč usilovat a utrpením si vydobývat cestu zpět do Božských rájů života. Dosáhnout jich je duši těžké, zdánlivě nemožné, vezme-li v úvahu všechny překážky, jež brání v dosažení. Bůh však ji čeká na prahu Otcovského domu, volá ji silným hlasem. Ten je neviditelnou vábničkou, za jakou běží jelen ke své družce, pták k ptáku pro láskysplynutí. Proto nic duši navždy nikde nezaujme, neuspokojí. Nepokojná je a bude, pokud nespočine v náručí pro ni tak dlouho otevřené, ji vábíci sta a sta let, aby ji hledala a konečně našla pro radost celého Božství.

Až duše dosáhne svého domova v Božství, naplní se Jeho silami i působnostmi a ty z ní učiní skvělého anděla serafína pracujícího na úkolech posvěcení vesmíru, naplnění jej Božskou Láskou. Bude to nepředstavitelně skvělá činnost, která vysoce obšťastní. Do jeho rukou budou vloženy jemné étery, kterými vystele oblasti sluncí. Vytvoří jimi nové Nebe a nově země pro přebývání zástupů.

Budou to nejen krásná bydliště, ale i nová pracoviště vytvořená prostředky, jež žádná hmotná sféra dosud nemá ani nezná. I bude tam z myšlenkové činnosti duše mnoho ponecháno a mnoho bude působit. To již ale bude mít tak rozvinutou myšlenkovou sílu, že vyslaná myšlenka se stane hned živou skutečností toho, co se v ní objeví jako určitá představa, přání, jako čistý ušlechtilý úmysl či touha lásky dávat, rozdávat vše krásné, rozptýlit je do všech míst i místeček života.

Myslíme-li na onen život, jenž se nám přibližuje každým dnem a rokem stárnutí těla, i na nynější, který již brzy bude jako minulost, na níž neopravíme jediné čárky, a když také víme, jak má duše zářit božskou láskou, být krásná, schopná a skvělá, aby její život byl vnesen zpět do náruče Božství, musíme si položit závažnou otázku:

Jsem hoden, jsem schopen vstoupit tam, kam mě celé srdce posílá za krásným životem – kam mě volá Bůh?

Cesta duše je jedinečnou, zvláštní, vznešenou i krásnou myšlenkou Boží, již do života tvorstva bylo vneseno podivuhodné životní drama i moc lásky, jež má schopnosti ohně: přetavení a proměnu všeho, co je do ní vloženo a je určitou formou jevů, sil, co je lidskou duší a je jako nedokonalost.

Životem duše se naplňuje tajemná proměna neužitečného v hodnotné, bolestného v radostné – lidského v božské.

Nechť proto každý její krok je prožíván s vážností myslitele, s vědomím závažnosti každého pohybu, významu i malého mžiknutí oka, záchvěvu srdce, prostého i velkého činu, jediné myšlenky, jediné jiskry citu.

Cesta lidské duše nezačíná Zemí a Zemí nekončí. Vine se od malé planety až k velkým sluncím – z malého prostoru do širokosti, nesmírnosti i nekonečnosti, jež jsou v hlubinách jsoucná Boha.

Před ní věčnost – za ní věčnost – bez konce je putování myšlenky Boha, která, jednou vyšlehlá, vstoupila na oběžné dráhy nekonečna. Projevena obrazem lidské duše, její cestou i podivuhodnými osudy, o nichž se vždy bude mluvit a donekonečna přemýšlet a psát, zůstane trvalým svědectvím geniality jejího Tvůrce – skutečnosti věčného Boha.

A my, kdo jdeme svými cestami a osudy za vyjádřením těchto velikých tajemství života, buďme šťastní myšlenkou, že smíme podivuhodnou cestu lidské duše zvat cestou svou...